14
TANDREȚE
JILL BRADY
Infidelitãți

TANDREȚE

Gilda Chase reprezenta în ochii lui Dan Russel femeia ideală, pe care o visase și o dorise de cînd se știa. Iar dacă ura ceva pe lumea asta, atunci ura intelectualele care îl complexau. De unde să știe că atît de atrăgătoarea și frumoasa domnișoară era deja logodită și încă cu un procuror; ba mai mult, era și judecătoare !?

"A fost un sărut plin de gingășie și pătimaș în același timp. Gilda uită toate reținerile pe care le avusese. Nu fusese nicicînd sărutată astfel și nicicînd nu răspunsese astfel unui sărut.

Trupurile li se lipiră iar degetele lui începură să-i mîngîie cu tandrețe sînii. Mîna i se strecură în decolteul bluzei, îi atinse pielea, îi simți buzele venindu-i în întîmpinare, fierbinți și provocatoare. În clipa aceea știu că nu mai dorise nicicînd vreo altă femeie așa cum o dorea pe ea."

Lei 1760
TI 35
Lei 1795

ISBN 973-9127-21-5

Jill Brady

Infidelități

Traducere de
Dan Diaconescu

Un roman despre dragoste și pasiune

1995

Editor:

Rusu M. Zamfir

Coperta:

USSOFT şi EDITURA Z

© 1987 1993 by Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co, Bergisch Gladbach 2

1

DAN TRESĂRI, SMULS DIN somn de vocea aceea stridentă de femeie, care îl făcea de fiecare dată să fiarbă de furie. Bâjbâi după ceasul de mână, de pe noptieră şi-şi miji ochii. Şapte şi jumătate. Virginia Kendall asta, pesemne că înnebunise de tot! Acum îi dădea drumul chiar de cum se lumina de ziuă!

Noaptea trecută reuşise să se culce de-abia foarte târziu. Aterizase Los Angeles-ul unor parteneri de afaceri. Doriseră să vadă totul, începând cu *Sunset Strip* şi până la Grauman's *Chinese Theatre*. Şi se băuse la bourbon în neştire.

"Blând şi suav e al lui zâmbeeet..." Urmă un acord de pian furtunos, care avu asupra urechilor lui Dan efectul unei lovituri de baros. De ce dracu' trebuia Virginia asta să cânte mereu acelaşi lucru? De ce această predilecţie morbidă pentru Wagner? Măcar de ar cânta hituri de-ale Tinei Turner. Dar Wagner... asta depăşea limita înţelegerii lui Dan.

Se răsuci pe-o parte şi îşi înfundă capul între perne. Drept urmare simţi că era gata să se sufoce. Azvârli furios perna la piciorul patului şi se aşeză în capul oaselor.

Vocea asta stridentă şi puternică! Urletele astea demente de deasupra! Dan avu senzaţia că începe să-i pulseze adrenalina în vene. Dumnezeu vroia să-l pedepsească, nu

mai începăpea nici o îndoială. Altfel nu ar fi permis ca nebuna aia de cântăreață de operă să cumpere apartamentul de deasupra lui.

Avea să fie o zi de pomină! Cu un astfel de început, la ce s-ar fi putut aştepta oare, în continuare? Iar Virginia cânta, cânta fără contenire. Se întrerupea din când în când, dar numai pentru a o lua de la capăt.

Dan, care dormea întotdeauna dezbrăcat, sări din pat şi-şi puse halatul de casă bleumarin. Trebuia să facă ceva ca să o reducă la tăcere pe muierea aia afurisită, chiar dacă urma să-i îndese în gură cu propria mâna cel mai mare hamburger din istoria Statelor Unite. Nu va admite ca femeia asta să rămână cu impresia că-şi putea permite orice cu el!

Mereu şi mereu moartea din dragoste a Isoldei. Nu mai suporta cuvintele acelea stupide, muzica aia careîăcea să i se zbârlească părul. Era mai rău decât să-ţi petreci zece ani la St.Quentin. Cu ce greşise, Dumnezeule, ca să merite aşa ceva? Ei lasă, în dimineaţa asta avea s-o înveţe el însă minte pe Virginia Kendall! Simţea că nu se mai poate stăpâni. Odată şi-odată tot trebuia să răbufnească ce strânsese de-atâta amar de vreme în sufletul lui!

De prea multe ori îl chinuise femeie asta până acum! Se părea că nu avea nimic altceva mai bun de făcut decât să facă vocalize şi să lovească claviatura pianului, făcându-l să scoată sunetele ălea chinuite. Dar şi răbdarea lui mergea numai până la un punct. Iar asta fusese picătura care făcuse paharul să se reverse!

Dan îşi dădu părul negru pe spate, cu amândouă mâinile.

Înăbuşirea era un fel de mâncare ce se servea fierbinte. Trebuia să-i spună Virginiei părerea lui, acum şi aici. Ieşi în fugă din apartament şi se năpusti spre lift.

Bineînţeles că liftul nu veni. În schimb, îşi făcură apariţia două babete îmbrăcate îngrijit, cu buclele albe fluturând în vânt. Când dădură cu ochii de el, începură să chicotească. Nu era tocmai lucrul cel mai potrivit ca să-l înduioşeze.

Renunţă să mai aştepte liftul şi urcă în fugă scările. De astă dată, Virginia nu va mai avea cum să-i scape.

Ajuns în faţa uşii apartamentului ei, îi auzi limpede vocea care cânta: *"Vă-nnecaţi, vă scufundaaaţi – inconştientă supremă plăcereee!"* Apăsă mânerul clanţei. Cântecul amuţi, dar nimic nu se mişcă. Din nou simţi cum furia îi întunecă mintea.

Începu să bată cu pumnii în tăblia uşii, dar nici asta nu duse la vreun rezultat. Nimeni nu se sinchisi să vină şi se deschidă.

– Domnişoară Kendall, deschideţi în clipa asta! urlă Dan. Trebuie să vă vorbesc!

Liniştе. Coridorul mochetat era pustiu. Dan trase adânc aer în piept şi apăsă din nou pe butonul soneriei. Apartamentul în faţa căruia se găsea părea dintr-o dată ca părăsit. Nu se auzea nici cel mai mic sunet.

– Deschideţi domnişoară Kendall, că de nu, se întâmplă o nenorocire! Dan sună din nou, aşteptă, însă degeaba. De ce nu vrea să deschidă, canalia? se întrebă. De ce nu iese să-l înfrunte? Probabil că îi recunoscuse vocea. Iar Virginia îşi

putea închipui cam ce o aştepta. Aşadar, pe deasupra mai era şi lasă!

Mai păţise ceva asemănător cu mai mult timp în urmă. Şi atunci dăduse buzna pe scară cu gândul să-i spună vreo câteva. Şi atunci Virginia făcuse pe moarta în păpuşoi, iar lui nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se retragă. Bine măcar că exista şi telefonul! Cum se întoarse în apartament se şi repezi la aparat.

Numărul Virginiei îl aflase cu mai multe zile în urmă. Prima oară când sunase îi dăduse de înţeles, pe un ton calm şi obiectiv că nu este un iubitor al lui Wagner sau al muzicii, în general. Virginia promisese că se va îndrepta. Şi de astă dată îi răspunse imediat.

Dan răbufni. Nu se mai sinchisi să-şi aleagă cuvintele, ci intră direct în subiect. Când termină ce avea de spus, auzi în receptor ciripitul vocii înalte, de privighetoare, a Virginiei.

– Regret că v-am deranjat, domnule Russel. Dar totuşi, trebuie şi eu să exersez undeva, nu? Iar la această oră nu mi se poate reproşa că o fac. Şi apoi, presupun că trebuie să plecaţi şi dumneavoastră la birou, nu?

Abia acum simţi că explodează de furie. Ce dracu' o interesa pe afurisita asta de cântăreaţă, dacă şi când trebuia el să plece el la birou? Îi şi transmise acest lucru şi asta fără prea multe menajamente. Dar Virginia îi închise pur şi simplu telefonul.

Dan nu mai ştia ce să facă. Probabil că era cu adevărat mai înţelept să se îmbrace şi să plece la birou. Aici tot nu

Ceva mai în putut găsi liniștea. Se repezi furios în baie. Abia apucase să se spele pe dinți că auzi răsunând din nou vocea Virginiei. Își clătă gura și porni dușul.

Doamne, dacă reușea să pună gheara pe muierea asta! Ar fi bumbăcit-o bine, în așa fel încât, cu siguranță că ar fi determinat-o să renunțe la profesie. Asta, dacă nu i-ar fi făcut cine știe ce grozăvie, mult mai rea. În viața lui nu fusese atât de furios pe o femeie.

Plin de obidă, se hotărî să ia micul dejun la un bufet expres. Nu mai avea nici un chef să-și prepare singur ceva de mâncare și cu atât mai puțin să ia micul dejun pe muzică de Wagner. Îi lăsa plăcerea asta doamnei Dunegan, care venea de două ori pe săptămână să facă curat.

Era sigur că Louella Dunegan se va descurca ea, până la urmă, cu Wagner și Virginia Kendall. Ca să reușească, nu avea nevoie decât de o jumătate de sherry sec, și pe ăsta îl avea pregătit întotdeauna.

Când ajunse în fața restaurantului lui John, pe care obișnuia să-l frecventeze, nu găsi nici un loc liber de parcare. Nici nu era de mirare. Într-o zi ca asta nici că s-ar fi putut altfel. Parcă în zona interzisă și coborî din mașină. Oricum, nu avea să zăbovească prea mult la John. După noaptea trecută, nu se putea lăuda cu cine știe ce poftă de mâncare.

Un suc de portocale și o cafea aburindă, asta era ce-i trebuia în primul rând. Poate și un sandviș cu brânză. Era tot ce-și putea dori mai bun, la ora asta. În timp ce lua loc la

tejghea, mintea lui Dan căuta febril o modalitate prin care să reuşească să o abordeze pe Virginia Kendall.

Îl evita, asta era limpede. Dacă o întâlnea întâmplător în lift, de bună seamă nu avea s-o recunoască. Ştia ea ce ştia! O fiinţă abjectă şi vicleană, asta era!

Aşadar, se hotărî să-i trimită o scrisoare. Avea să fie o scrisoare plină de savoare, pe care cu siguranţă că nu o va pune în spatele oglinzii. Prea mult timp îl călcase pe nervi. Şi era bine să aibă ceva scris la mână, ca să ştie la ce se putea aştepta.

John, proprietarul restaurantului, se miră cât de morocănos şi de reţinut se arăta Dan în dimineaţa aceea. Dan nu avea însă nici un chef să vorbească despre ce îl supărase. De altfel, erau şi prea mulţi auditori. Nu avea nici o poftă să citească satisfacţia pe chipurile acestora. Şi apoi, în dimineaţa aceea, nu avea absolut nici un chef de vorbă.

Abia se aşezase în maşină, pregătindu-se să pornească spre *Malden Food Company* unde lucra ca director al departamentului de relaţii cu publicul, când un Cadillac de tip mai vechi dădu înapoi din locul unde era parcat. Dan vru să strige, dar era deja prea târziu. Se auzi o bufnitură surdă, urmată de un scrâşnet de table îndoite. Dintr-o săritură fu afară din maşină.

– Aţi înnebunit, sau ce? urlă el. Nu aveţi oglindă retrovizoare?

Tânăra fermecătoare care şedea la volanul Cadillac-ului avea o expresie teribil de nenorocită. Coborî la rândul ei din maşină. Părul de un blond închis, lung şi moale, îi cădea în

peste umeri. Costumul alb, cu pantaloni, mulat strâns pe corp și tricoul sport de un roșu violent pe care-l purta pe dedesubt lăsau să se ghicească un corp sculptural. Dacă ochii ei bruniți de închiși la culoare ar fi arătat fie și numai o urmă de batjocură, cu siguranță că Dan ar fi explodat. Însă, bruma de milă din aceștia erau cei care exprimau doar nenorocire și părere de rău.

– Îmi pare îngrozitor de rău. Nici eu nu-mi pot da seama cum de s-a întâmplat, spuse Gilda. Firește că am să suport costul tuturor reparațiilor.

– E cel mai simplu lucru pe care l-ați putea face. Ferrari-ul meu nici nu a făcut bine o lună și jumătate. Ia priviți, în ce hal arată acum!

– Doamne Dumnezeule, de-ați ști cât de penibil îmi e. Știu că încurcată. Dar nu e decât aripa din spate. Sunt sigură că se poate îndrepta și vopsi fără prea multe probleme.

– I-auzi, dar știu că nu vă jenați deloc! O mașină nouă-nouță, și să mi se-ntâmple așa ceva!

– Unde mai pui că era parcată în zona interzisă.

– Ei și? Cu ce schimbă asta situația? Vreți să vă țin o prelegere despre situația juridică, domnișoară? șuieră el.

Gilda își împinse ochelarii de soare pe nas și-i zâmbi din nou:

– Chiar v-aș ruga s-o faceți.

Dan o măsură cu privirea. Nu putea spune de ce, însă fata îi plăcea într-un anumit fel. Avea acel ceva, care îl putea face să-și piardă capul.

– Și ce-ați zice dacă am amâna prelegerea juridică pe

diseară, la un păhărel? Dar dacă preferați, pot desigur telefona și la poliție.

– O, nu, vă rog! Zău că nu este nevoie. După cum spuneam, am să vă despăgubesc pentru toate stricăciunile provocate. Am să vă dau imediat adresa mea.

– Și cu cina cum rămâne?

– Cred că nu aș prea avea cum să vă refuz. Gilda scoase o agendă de buzunar din poșetă, smulse o foaie și notă adresa.

– Malibu, spuse el, după ce-și aruncă privirea pe foaia de hârtie. Selectă zonă, n-am ce zice. Să spunem, deci, la opt, în *Denny's Hideway*, jos, lângă plajă? Apropo, mă cheamă Dan Russel. Asta, pentru început.

– E-n ordine, domnule Russel. Rămâne pentru ora opt. Dar numai cu condiția să nu amestecați poliția.

El își cercetă lung aripa mașinii. "Până la urmă nici nu era lovită chiar atât de grav", își zise el.

– În fond, de ce să nu apelez la poliție? Aveți motive întemeiate să vă ascundeți de ea?

Gilda nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Asta o făcea să pară și mai atrăgătoare. Dan îi privi fascinat gura ademenitoare, cu dinții albi și frumoși.

– Cine vrea să aibă de-a face cu poliția?

– E-n regulă! Rezolvăm problema direct între noi. Deci, rămâne cum am stabilit? Diseară, la opt?

– Voi fi acolo.

– Vom vedea. Oricum, rabla mea pare că poate totuși să

[illegible] în continuare. Dar nu uitați de întâlnirea noastră. [illegible] unde să vă găsesc.

— Doar am promis.

Dan vârî bileţelul în buzunarul sacoului său de culoarea [illegible] şi se aşeză din nou la volan. Cam era timpul să ajungă la birou. La zece avea prima întâlnire de afaceri. Ridică mâna în semn de salut şi demară. Câteva secunde o mai văzu pe Gilda în retrovizor, stând lângă Cadillac-ul ei. Apoi intră pe autostradă, în direcţia centrului.

De abia acum îl cuprinse necazul că îi boţise frumoasa şi atât de nouă lui maşină. Dar, pe de altă parte, ce afurisit de bădăuţă fusese fata asta. De când se stricase căruţa cu Bella, el trecuseră deja două săptămâni de atunci, trăia solo. O situaţie care nu-i făcea nici un fel de plăcere. Gilda Chase era cu adevărat o fată de care te puteai îndrăgosti. Ei bine, o să vadă ce-o să fie, până la urmă.

Gilda îşi privi lung maşina. Bara din spate se strâmbase. Se hotărî ca, într-una din zile, să ducă Cadillac-ul la un atelier de tinichigerie. Astăzi însă se grăbea. La nouă şi jumătate trebuia să compară în faţa tribunalului. Era în întârziere.

Când porni motorul şi privi în retrovizor nu se putu împiedica să nu zâmbească. Oare ce găsise atât de atrăgător la Dan Russel? Să fi fost gura uşor ironică, cu trăsături atât de masculine, sau ochii cenuşii şi obraznici? Sau poate aerul lui uşor bleg. În orice caz, îl plăcea.

Bineînţeles că, era o treabă stupidă că îi boţise maşina.

Dar, poate că nici chiar atât de stupidă cum părea la prima vedere. Cel mai mult o amuza că tocmai Dan se găsise să-i vorbească de o prelegere juridică. Avea să facă ochii mari când va afla cine era.

Ce dimineață californiană strălucitor de însorită! Cât de verzi erau tufele de hibisc și cât de roșii florile din grădinile pe lângă care trecea drumul Gildei! Până astăzi nici nu observase acest lucru. Să fi fost oare din cauză că astăzi era atât de nemaipomenit de bine dispusă?

Dumnezeule, la câtă muncă nu avusese de făcut față în ultimele săptămâni! Practic, nici nu mai apucase să-și tragă sufletul. Iar seara, se întorcea acasă de cele mai multe ori complet istovită și se prăbușea în pat ca moartă. Însă de la începutul lunii mai fuseseră numiți alți doi noi judecători de instrucție în districtul ei, iar acum viața începea să se normalizeze.

Gilda era foarte curioasă să vadă ce întorsătură avea să ia seara asta, când îl va revedea pe Dan. Faptul că nu își ieșise din pepeni din primul moment îi făcuse o bună impresie. Nu era pentru prima oară când se ciocnea cu altă mașină. Dar de obicei, lucrurile se petreceau complet diferit și era nevoită să-și pună în joc întreaga autoritate. Cu Dan nu fusese cazul.

Simțise din prima clipă că îi plăcea. Probabil intuiția feminină. Avea un simț foarte dezvoltat pentru astfel de lucruri. Și nu era oare destul de elocvent că o invitase încă din prima seară să iasă împreună?

În ultimele săptămâni ieșise de câteva ori în oraș, cu colegii. Avusese parte de fiecare dată de o cină pe cinste, însă

nimic mai mult. De altfel, nici nu era vreunul printre ei care să o atragă în mod deosebit.

Nu că ar fi ţinut morţiş să se îndrăgostească. Aşa ceva trebuie să vină de la sine, firesc. Dar nu putea nega că uneori se simţea destul de singură.

Bineînţeles, îl avea pe Jerome. Doar că el era la New York şi că se simţea foarte bine acolo, ca procuror. Iar ea nu se putea hotărî să plece din Malibu. Iubea prea mult viaţa din California. New York-ul i se părea o metropolă tristă şi străină.

Din când în când, Jerome venea la ea în vizită şi fusese şi ea de câteva ori la New York. Dar nu se simţise deloc în largul ei acolo.

Dumnezeule, de câtă vreme îl cunoştea deja pe Jerome! Încă din perioada colegiului. Faptul că se logodiseră nu fusese decât o evoluţie logică. Familiile lor se cunoşteau. În fond, şi Jerome tot în Los Angeles se născuse.

Gilda cercetă gânditoare micuţul inel cu briliante pe care îl purta la mâna dreaptă. Într-o bună zi avea să se mărite cu Jerome. Vor avea o căsnicie model, fără suişuri sau coborâşuri. Nu degeaba toată lumea era de părere că fuseseră făcuţi unul pentru celălalt.

Era încă foarte tânără şi se găsea abia la începutul carierei de judecător de instrucţie. Jerome reuşise să urce până la funcţia de procuror. Îi legau aceleaşi interese, aceeaşi pregătire profesională, erau de acelaşi soi, cum se spunea în popor.

Însă astăzi, în această dimineaţă însorită, Gildei îi veni

dintr-o dată foarte greu să-şi imagineze că, într-o bună zi, avea să poarte numele de Doamna Jerome Foster. I se potrivea oare cu adevărat? Desigur, nu era un nume de colo, avea o rezonanţă puternică şi se bucura de cea mai bună reputaţie. Dar uneori putea fi şi nespus de plictisitor.

El era întocmai cum se cădea să fie un procuror. Penibil, un pic cam scorţos şi absolut respectabil. Nu exista nici cea mai infimă pată care i-ar fi putut întina obrazul. Era atât de drept şi de onest, atât de univoc şi de sigur, întocmai ca un tânăr preot. Pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe Jerome sărind peste cal sau făcând ceva necugetat, ceva nebunesc.

Cum de se făcea că tânjea câteodată atât de mult după aşa ceva? De ce era atât de diferită de el? Firesţe, profesia şi-o lua foarte în serios. Dar era în acelaşi timp şi tânără şi vroia să se bucure de viaţă. Iar de la viaţă aştepta cu totul altceva decât avusese până atunci parte.

Adineauri, când Dan se uitase aşa lung la ea, simţise cum o cuprind căldurile. De parcă privirile-i i-ar fi străpuns veşmintele şi i s-ar fi plimbat peste trupul gol. Se simţise cuprinsă de o emoţie ciudată, ceva cum nu mai simţise de foarte mult timp.

Aş face mai bine să nu mă mai gândesc la bărbatul acela impertinent cu părul blond închis, îşi zise Gilda. Într-adevăr, era mai bine dacă se concentra la ce o aştepta peste câteva minute. O zi prelungită de muncă istovitoare.

Când intră în clădirea tribunalului, descoperi că era deja aşteptată de secretarul ei, Steve Power, care îi aşternu dinainte un întreg teanc de hârtii.

– Ceva mai deosebit în această dimineață? întrebă ea.

– Hărțogăria de rigoare. Pentru început trebuie să vă ocupați de bătrânul Ronald McDallen. Doar îl cunoașteți deja. Vagabondul ăla care șterpelește câte ceva ocazional.

– De astă dată ce-a fost? oftă Gilda.

– A sustras două sticle de scotch din supermarketul din *Lincoln Center*. A fost prins de detectivul magazinului.

– Străbunii lui s-au născut în Scoția. Poate că suferă de dor de țară, zâmbi Gilda.

– În orice caz, el este primul care vă va fi înfățișat pe ziua de astăzi. Apoi urmează Winnie, fata aia de cincisprezece ani care a fost prinsă făcând trotuarul.

Gilda își aruncă vesta albă de la costum peste spătarul unui scaun și se întinse după roba neagră, care îi fusese pregătită. Doamne, cât mai ura această vestimentație. Îi amintea de fiecare dată de o înmormântare.

Când Dan ajunse acasă era deja trecut de șase. Avusese al naibii de multe de făcut în ziua aceea, dar se grăbise cât putu. În nici un caz nu dorea să piardă întâlnirea din seara respectivă. Intră în baie, își dezbrăcă hainele și se băgă sub duș. În primul rând să se răcorească.

Apoi, își alese cu grijă vestimentația pentru seara aceea. Nu voia să-și facă apariția nici prea elegant, dar nici neglijent. În fond, dorea să facă impresie asupra acestei Gilda Chase, nu-i așa?

Oare ce profesie o fi având? După cum arăta, nu era deloc exclus să aibă de-a face cu Hollywoodul. Dar la fel de

bine se putea să fie o presupunere complet greşită din partea lui.

Cum îl mai privise şi cum îi mai zâmbise! Nu putea nega că îi plăcuse teribil de mult. Fiinţa ei părea să răspândească în jur ceva atât de pozitiv! Era sigur că putea fi nespus de fermecătoare.

Tocmai terminase cu îmbrăcatul când, în apartamentul de deasupra, începu din nou cântatul la pian. Vocalizele pe care Virginia le începu în clipa următoare erau chiar şi mai îngrozitoare decât aria morţii Isoldei. Cât fusese ziua de lungă uitase de ea. Acum, îi era readusă în minte cu brutalitate.

Dumnezeule, cât de mult îl puteau călca pe nervi aceste *mi-mi-mi-mo-mo-mo-ma-ma-ma*! Şi ce fel de pereţi mai erau şi ăştia, ce fel de tavane avea clădirea asta? Să depună o plângere, asta trebuia să facă!

Şi ce se întâmpla dacă aducea acasă o fată cum era Gilda, de exemplu? Afurisita asta de Virginia Kendall! Nu era deloc exclus să facă să eşueze totul. Nu-i nimic, avea să-i scrie câteva rânduri, şi asta fără nici o întârziere!

Dar pentru aşa ceva avea nevoie de un stimulent. Un păhărel i-ar prinde de minune şi l-ar bine dispune pentru întreaga seară. Dan se îndreptă spre dulapul lung în care-şi instalase barul. Inspectă cu o privire cercetătoare stocul de sticle.

Un Campari, asta era ce-i trebuia acum. Şi apoi, direct la maşina de scris. Să afle şi Virginia cam ce o păştea.

După ce-şi turnă Campariul, îşi roti întrebător privirile

prin vasta încăpere. Totul arăta curat și îngrijit. În mod normal s-ar fi simțit în largul său în acest apartament, pe care l-amenajase după propriul gust.

Toată încăperea era dominată de combinația dintre roșu și negru, iar plantele luxuriante care umpleau spațiul dădeau ansamblului un aer foarte decorativ. Tot neagră era și moderna și foarte costisitoarea garnitură de fotolii din piele, împrăștiată pe covorul flaușat, în alb și negru. Podeaua parchetată de dedesubt strălucea de-ți lua ochii. Dan nu putea suferi mochetele. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea nici el explica, îi creau repulsie.

Oare Gildei avea să-i placă ambianța? Doamne, dar unde îi zburau gândurile! Oricum, chiar imposibil nu i se părea ca, mai târziu, să o aducă la el acasă. Era o fată de care s-ar fi putut îndrăgosti. Era foarte conștient de asta. Dar oare, Gilda era dispusă la așa ceva?

Până acum Dan nu avusese niciodată probleme să-și găsească femei, prietene. Fete cu care putea să întrețină aventuri plăcute, pline de romantism. Dar cu timpul, începuse să se cam satur să treacă mereu de la una la alta. În ultimele două săptămâni se gândise de mai multe ori la cât de frumos ar fi dacă ar găsi o fată care să-i placă mai mult ca oricare alta. O fată, alături de care să poată rămâne un timp foarte, foarte îndelungat.

Ce frumos trebuie să fie să te întorci seara la o femeie care să te înțeleagă întrutotul, care să te iubească, își zise el. Își pierduse părinții pe când era încă destul de tânăr. Abia împlinise cincisprezece ani. Un unchi și o mătușă cu

apucături despotice fuseseră cei care se ocupaseră de el. Nu se putea lăuda că ar fi fost copleşit cu afecţiune. Probabil că aceasta era unul din motivele care-l determinaseră să se bazeze de la o vârstă încă fragedă pe propriile-i forţe.

Dorise să reuşească prin el însuşi şi nu putea spune că nu izbutise să facă ceva în viaţă. Acum, la douăzeci şi opt de ani, devenise şeful departamentului de relaţii cu publicul din cadrul companiei *Malden Food*. Şi se mândrea cu acest lucru.

Se îndreptă spre biroul său, cu paharul în mână şi se aşeză în faţa mesei de lucru. Clămpănitul acela înnebunitor de pian răsuna în continuare, acompaniind vocea aceea insuportabilă a vecinei sale. Era o motivaţie formidabilă pentru scrisoarea pe care voia să i-o scrie. I-o va arunca în cutie chiar în seara asta.

2

DAN ÎŞI FĂCU APARIŢIA la *Denny's Hideway* cu cinci minute înainte de ora opt. Spre marea lui surprindere, Gilda sosise deja. Şedea la o masa de lângă fereastră, fuma o ţigară şi avea în faţă un pahar cu Martini sec. În clipa în care o văzu, se simţi cuprins de un val de bucurie. Chiar că era o fată pe gustul lui, această Gilda Chase!

– E minunat că ai sosit deja, îi spuse el după ce o salută şi se aşeză alături de ea. Îmi plac femeile punctuale. Şi nu aş zice că le întâlneşti la tot pasul.

– Punctualitatea e una din calităţile mele, zâmbi Gilda .

Dan îşi luă o ţigară şi o privi lung. N-avea încotro, pur şi simplu era obligat să o admire, atât de bine arăta! Purta o fustă mulată pe corp, de culoarea nisipului şi o bluză crem, vaporoasă. Materialul extrem de subţire abia dacă-i acoperea sânii remarcabili care se conturau sub el discret, dar imposibil de ignorat. Jacheta din in, de aceeaşi culoare cu rochia, o purta într-o atitudine neglijentă, aruncată peste umeri. Unica bijuterie pe care o purta era un lănţişor din aur fin, de care atârna o monedă mexicană veche, ce se odihnea seducătoare între sânii ei pietroşi şi mari.

Părul lins, blond închis, care îi ajungea aproape până pe

umeri, degaja un miros ispititor de parfum proaspăt. Dan era fascinat. Femeia asta avea într-adevăr clasă.

– V-aţi dus deja maşina la vreun atelier? îl întrebă ea.

– Aproape că uitasem motivul pentru care ne-am întâlnit, răspunse el cu un zâmbet. Arătaţi pur şi simplu nemaipomenit, Gilda. Îmi permiteţi să vă spun Gilda, nu-i aşa?

– Bine-nţeles, Dan. În fond, nu suntem aici la o recepţie dată de Casa Albă.

Chelnerul se apropie de masa lor şi Dan comandă şi el un Martini sec.

– Se poate mânca aici o excelentă fasole cu ardei iute şi carne de vită, sugeră el. Dar presupun că ştiaţi deja acest lucru.

– Mă dau în vânt după fasolea cu ardei iute. Gilda vorbise cu atâta entuziasm, încât Dan nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Şi uite cum a apărut primul lucru comun! Iar în ceea ce priveşte maşina, am dus-o într-adevăr la un atelier de reparaţii. Am venit cu o maşină închiriată. Nu-i cine ştie ce de capul ei, dar merge. Şi, în definitiv, doar asta contează.

– Nu suport bărbaţii care-şi iubesc maşinile mai mult decât orice altceva, declară ea solemn. Suna aproape ca un reproş.

– Nu sunt genul ăsta. E drept că-mi plac maşinile rapide, de marcă. Dar nu într-atât încât să mă îndrăgostesc de o astfel de rablă. Îmi rezerv acest sentiment pentru ocazii mai deosebite.

Din nou îi aruncă Gildei privirea aceea, pe care ea o remarcase încă de dimineaţă şi care o emoţionase atât de neaşteptat. Şi din nou avu senzaţia că privirea lui îi mângâia trupul.

I se aduse băutura şi Dan ridică paharul în cinstea ei. Atenţia îi se îndreptă apoi asupra mării care se zărea pe fereastră. Plaja era pustie. Valurile se succedau liniştite, scăldând paşnice nisipul. Doar în zare se distingea o ambarcaţiune minusculă.

– Îmi place liniştea care urmează unei zile istovitoare, şopti ea. Şi-mi place să stau de vorbă cu un bărbat simpatic.

– Complimentul ăsta o să-l păstrez în adâncul sufletului. Dan îi zâmbi fericit. Sper că nu m-am comportat prea agresiv azi-dimineaţă.

– Te-ai comportat minunat. Sunt sigură că oricare alt proprietar al unei drăcovenii de maşină ca a dumitale ar fi explodat pur şi simplu. Dumneata însă te-ai stăpânit în mod exemplar. Îmi plac bărbaţii care ştiu să se stăpânească.

– Şi iată cum am reuşit să aflu deja o mulţime de lucruri despre dumneata. Trebuie să-ţi mărturisesc că îmi placi din ce în ce mai mult. Eşti o femeie cum a creat Dumnezeu doar în momentele de mare inspiraţie... şi atât de absolut de feminină. Atât de feminină, încât aş putea să mă îndrăgostesc lulea de dumneata. De nimic nu-mi este mai silă decât de intelectualele care sunt de părere că ştiu întotdeauna totul mai bine şi care cred că, prin erudiţia lor, pot să pună stăpânire pe viaţa însăşi.

Gilda se grăbi să ducă paharul la buze și să bea o înghițitură. Apoi, stinse țigarea strivind-o în scrumieră.

– Nu că aș avea ceva împotriva femeilor inteligente, continuă el. Nici n-aș ști ce să fac cu una proastă. Dar damele ăstea în stil Park Avenue, cu studiile încheiate la bază, uite, până aici îmi stau în gât. Am avut parte de-o experiență tare proastă în domeniu. Cât trăiesc nu vreau să mai am de-a face cu una dintr-alea.

– Asta se vrea un avertisment? Zâmbetul înflorise din nou pe chipul Gildei.

– Nu, nici vorbă. Doar nu faci parte din această categorie. Dumneata ești cu totul altfel. De fapt, ar fi trebuit să te cheme Eva, ca pe prima femeie, seducția totală.

– Hopa! îl întrerupse Gilda. Asta sună ca și cum ai avea intenții foarte precise.

Dan îi zâmbi cu o franchețe atât de dezarmantă, încât orice ambiguitate dispăru practic de la sine.

– Am venit aici, în seara asta, fără nici un gând preconceput. Voiam doar să vorbesc cu dumneata, pentru că mi-ai plăcut mult chiar din prima clipă când te-am cunoscut.

– Și stricăciunile provocate mașinii dumitale? vru ea să știe.

– Sunt ca și uitate, râse el. Sunt absolut convins că vei achita factura atelierului. Fie dumneata, fie societatea dumitale de asigurare.

– Nici nu mă gândesc să apelez la asigurare cu nimicuri dintr-astea. Prefer să aranjăm lucrurile direct. Și cum rămâne cu prelegerea juridică?

Dan întinse mâna după pahar.

– Ei, a fost doar o vorbă, 'colo. Nu voiam decât să te revăd, asta-i realitatea. Sper că nu ai venit doar pentru că aveai ceva pe conştinţă.

– Nu numai de asta, recunoscu ea.

Dan începu dintr-o dată să se simtă nemaipomenit de bine. Îi venea să facă ceva absolut ieşit din comun. Gilda îl plăcea, simţea acest lucru, iar în el creştea dorinţa să o cuprindă în braţe, cu nesfârşită tandreţe.

– Toată ziua m-a chinuit întrebarea dacă nu lucrezi cumva la Hollywood, continuă el.

Ea luă o altă ţigară.

– Altceva mai bun nu ai de făcut decât să-ţi pierzi ziua gândindu-te la chestii din astea?

Dan râse. Îi povesti Gildei despre slujba pe care o avea. Ea îl ascultă impresionată. Cu câteva clipe înainte îi stătuse pe limbă să-i spună că era judecător de instrucţie. Acum însă i se părea mai înţelept să nu o facă. Doar îi spusese ce prejudecăţi avea faţă de intelectuale şi nu voia să strice totul încă din prima seară. Dan era, pur şi simplu, prea simpatic ca să-i facă una ca asta, mult prea simpatic.

– Chiar arăt ca şi cum aş lucra la Hollywood?

– Exact aşa, confirmă el. Ai putea fi o stea de cinema, în devenire.

Acum, ea fu cea care nu se mai putu stăpâni să nu râdă.

– Nici vorbă de aşa ceva. Lucrez chiar în centrul metropolei, la tribunal. Sunt grefieră.

Dan scăpă un fluierat scurt.

– Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva. Zău dacă mi-ar fi trecut aşa ceva prin minte. Presupun că nemaipomenitul dumitale aspect fizic este cel care m-a indus în eroare. Şi-ţi place ce faci?

– Aş face-o altminteri?

– Ei, oricum ar fi, eşti aici şi stăm împreună la un pahar. După părerea mea este un început minunat. Ce zici? Privirea lui zăbovea asupra ei, plină de speranţă.

– Îmi face plăcere să fiu cu dumneata.

– Sunt fascinat! Zâmbetul lui o încântă. Eşti punctuală şi eşti cinstită. Şi eşti atât de frumoasă, încât mi se taie respiraţia. Ce-ar putea cere mai mult un bărbat?

– Ce-ai zice de un al doilea rând de băutură? întrebă ea.

– De acord. Dan îşi goli paharul şi-i făcu semn ospătarului. Dar după aceea îmi permiţi să-ţi ofer o cină, bine?

– Bine, surâse Gilda.

Gilda nu se simţea tocmai în largul ei gândindu-se la minciuna pe care tocmai i-o debitase. Dar n-avusese încotro. Un nu ştiu ce, o obligase la această reacţie. Doamne, în ce poveste era pe cale să se bage? Ce joc era acesta?

Câteva secunde gândurile îi zburară la Jerome cu o un uşor sentiment de remuşcare. Dar el era acum atât de departe. Dintr-o dată, New York-ul îi păru că se află la celălalt capăt al lumii, în timp ce lângă ea şedea un bărbat adevărat şi puternic. Pe neaşteptate, se simţi cuprinsă de o dorinţă

năvălnică să se ghemuiască în braţele lui, să-i simtă mâinile mângâindu-i trupul.

Nu cumva înnebunise? Ce se petrecea cu ea? Nu putea să fie din cauza băuturii. Era obişnuită să bea unul sau două pahare înainte de masă. Nu, vinovată era atracţia masculină irezistibilă care-l învăluia pe Dan.

Era oare pregătită să începă o aventură cu acest bărbat? Poate că era însă mai bine să nu-şi pună astfel de întrebări, cel puţin deocamdată. Nu vroia să se gândească acum la urmările pe care le putea avea această seară. Ce dorea, era să o savureze alături de el, pur şi simplu, indiferent de modul în care avea să se încheie.

Îl rugă să-i povestească despre el, despre viaţa şi slujba lui, despre dorinţele pe care le nutrea. Iar Dan nu se lăsă rugat de două ori, aşa că, nu după mult timp, Gilda îşi putu face o imagine precisă asupra lui. Ceea ce află îi fu pe plac. Dar era oare ceva ce să nu-i fi plăcut la el?

După ce băură şi al doilea rând, comandară mâncarea. Cinară în linişte, pe îndelete. Şi Dan dori să afle câteva lucruri despre Gilda. Pe nesimţite deveniră tot mai apropiaţi.

Încheiară cina cu o cafea moca. Restaurantul era renumit pentru cafelele sale. Gilda se simţi stimulată şi plină de avânt. Într-un fel, poate şi puţin nerăbdătoare.

Dar oare ce aştepta de la această seară, pentru numele lui Dumnezeu? Ce vroia de la Dan? Iar el, la rândul lui, el ce vroia de la ea?

Uneori, când mâinile li se atingeau ca din întâmplare, deasupra mesei simţea un fior fierbinte care o străbătea din

creştet până în tălpi. Niciodată până atunci, nu simţise un flux senzual atât de puternic ca cel pe care îl degaja Dan.

Dintr-o dată, în ea se trezi o dorinţă puternică, un dor nebun. Îi vedea gura şi tânjea după sărutările lui sălbatice. Da. Îl dorea cu întreaga fiinţă pe bărbatul din faţa ei.

Nici Dan nu reuşea să se gândească la nimic altceva. Se îndrăgostise de Gilda la prima vedere. Toată dimineaţa se temuse de acest lucru. Şi acum, iată, se întâmplase.

În acelaşi timp, clocotea şi el de dorinţă. Simţea că înnebuneşte dacă nu o va strânge în braţe, dacă nu o va săruta, dacă nu o va dezmierda. Dumnezeule, nu reuşea să se gândească decât la faptul că voia să se culce cu ea.

– Ce-ai zice, dacă am face şi o mică plimbare pe plajă? propuse el după ce ceştile de cafea fură golite. Este o seară atât de minunată!

– Cu adevărat o seară de neuitat! îi zâmbi încurajator Gilda. Buzele îi erau fierbinţi, umede, întredeschise... Dan se holba la ea.

– Bine, hai să mergem! Făcu un semn ospătarului şi achită nota de plată.

Afară se întunecase de-a binelea. Luna strălucea pe cer ca o seceră îngustă. Stelele pâlpâiau în depărtare. Coborâră pe plajă ţinându-se de mână, ascultând vuietul oceanului, acea litanie monotonă a Pacificului.

– Ce aer minunat! exclamă Gilda. Oceanul este prietenul meu. Încă de mică am trăit mereu cu această impresie.

– Şi mie mi-e drag oceanul, şopti Dan.

Ea îşi descălţă sandalele albe cu tocuri înalte, iar Dan nu

nu putea altcineva să nu admire linia minunată a picioarelor ei lungi. Dar și simplu totul era minunat la Gilda.

Sub picioarele lor, nisipul era răcoros și moale. Ce plăcut era să te plimbi așa, alături de Dan! Totul părea ușor ireal, așa, de parcă i s-ar întâmpla într-un vis frumos. Tocmai de aceea își dorea să-l savureze până la capăt.

– Poate că sună incredibil, dar cred că m-am îndrăgostit de tine, izbucni el pe neașteptate. Îmi placi mai mult decât pot cuprinde în cuvinte, Gilda.

– Și tu îmi placi, Dan.

Ezită câteva secunde, apoi se opri din mers și o cuprinse în brațe. Gilda își desfăcu buzele când limba lui se împinse hotărâtă și fremătătoare între ele. A fost un sărut plin de pasiune și pătimaș, totodată. Gilda uită toate reținerile pe care le avusese. Nu fusese niciodată sărutată astfel și niciodată nu răspunsese astfel unui sărut.

Trupurile li se lipiseră, iar degetele lui începură să-i mângâie cu tandrețe sânii. Mâna i se strecură în decolteul bluzei, îi atinse pielea, îi simți sfârcurile întărindu-i-se, venindu-i în întâmpinare, fierbinți și provocatoare. În clipa aceea crezu că nu mai dorise niciodată vreo femeie așa cum o dorea pe ea.

Îi venea s-o dezbrace acolo, pe loc, și să se desfete admirându-i formele desăvârșite, să-i sărute pielea mătăsoasă. Trăia o adevărată beție a simțurilor.

În acel moment Gilda se desprinse din brațele lui. Își dădu părul pe spate, stânjenită. Respirația îi era șuierătoare.

Şi ea se afla într-o stare de excitare cum nu mai trăise de mult şi abia dacă mai reuşea să se stăpânească.

– Cred că acesta este momentul potrivit ca să te întreb dacă nu vrei să admiri colecţia mea de timbre, zâmbi el încurcat.

– Hai să bem un ultim pahar la tine acasă, şopti ea răguşit, iar el ştiu imediat care era înţelesul pe care trebuia să-l dea cuvintelor ei.

Se întoarseră în parcare. Dan spuse că va merge el înainte, cu maşina închiriată. Îl cuprinsese dintr-o dată o grabă teribilă să ajungă mai repede acasă. În retrovizor văzu că Gilda îl urma la mică distanţă.

Nu îşi închipuise că seara aceea se va termina astfel. Poate că într-un colţişor al sufletului îşi făcuse anumite speranţe secrete. Dar că acestea aveau să se şi împlinească!...

Probabil că şi Gilda se îndrăgostise la fel de spontan de el. Altminteri nu ar fi fost dispusă să se culce cu el. În nici un caz nu era ea fetiţa lipsită de experienţă care să accepte o aventură de o noapte cu un bărbat. Despre asta, Dan nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială.

Dar nu, el nu o vroia pe Gilda doar pentru o noapte. Poate că ea era femeia pe care o aşteptase din totdeauna, undeva în subconştientul lui.

Doar la gândul că, în curând, avea s-o strângă goală în braţe, simţea născându-se în el dorinţa. Sărutul îl pusese pe jar. Acum vroia s-o exploreze, să o cunoască toată, dorea să-i descopere reacţiile cele mai intime.

Fumatul ăsta de trafic de autostradă! Dan se văzu nevoit să se concentreze asupra condusului. Iar gândurile îi zburau mereu la Gilda. La Gilda și la faptul că avea să o aibă în pat. Un mic avans asupra acestor trăiri aproape inimaginabile îl primise doar deja, așa că se considera îndreptățit să creadă că avea să fie o amantă nemaipomenită. Spre deosebire de Bella, care era incapabilă să ajungă la orgasm.

Și de câte ori nu încercase Dan să o aducă acolo, pornind de la vechea zicală că nu există femei frigide, ci doar bărbați neîndemânatici. Însă în cazul Bellei nu funcționase nimic. Mai bine spus, ea fusese cea care nu funcționase. Părea că ceva rămăsese blocat pe undeva, în mintea ei. Poate că acesta era motivul care o făcea uneori să fie atât de isterică. Și acesta a fost, în cele din urmă, și motivul care a dus la despărțirea lor.

Dar Bella rămăsese departe, în trecut. Era inutil să mai risipească chiar și numai un gând pentru ea. Acum, în viața lui pătrunsese Gilda, femeia asta care-i tăia respirația. Nici măcar la Virginia Kendall nu se mai gândi. Din când în când își arunca privirile în retrovizor, ca să se asigure că era tot acolo. Doamne, câtă plăcere, ce excitare îi producea gândul la ce avea să urmeze!

Și Gilda, care-și șofa singură Cadillac-ul preocupată să nu-i piardă mașina din ochi se gândea numai la cum avea să fie când se va culca cu Dan. Era incapabilă să se gândească la altceva. Nu mai rămăsese nici urmă din judecătoarea de instrucție rece și calculată, obișnuită să dea sentințe. Era doar senzualitate, și atât.

Nu-și dorise ea din totdeauna să facă ceva nebunesc,

ceva total diferit de rutina zilnică? Dumnezeule, cât de mult îl plăcea pe Dan! Sentimentul o copleşise atât de spontan încât aproape că îi tăiase răsuflarea.

Nu-şi dorea doar să fie posedată de el, tânjea totodată şi după dragostea şi tandreţea lui. Îşi dorea ca acest bărbat să devină revelaţia vieţii ei şi aştepta ca el să nutrească faţă de ea cu mult mai mult decât senzualitate.

Doar gândul la el o făcea să tremure. Îşi simţea excitaţia zvâcnindu-i între coapse, răspândindu-se în valuri fierbinţi prin întregul trup. Nu i se mai întâmplase niciodată încă, aşa ceva. Şi în nici un caz alături de Jerome. Dar ăsta era un cu totul alt capitol din viaţa ei. Iar Gilda se hotărî să şi-l scoată din minte pentru noaptea ce va urma.

Erau singuri în liftul care îi ducea din garajul subteran la etajul douăzeci şi opt. Dan o trase pe Gilda spre el. Nu mai era capabil să aştepte momentul până când avea să-i simtă atingerea pielii, căldura trupului. Limba lui pătrunse pătimaşă între buzele umede şi întredeschise, în timp ce trupul ei tremura în braţele sale.

Şi apoi, într-un târziu, ajunseră la apartamentul său. Gilda era impresionată. Dintr-un motiv nedefinit îşi închipuise că apartamentul lui Dan arăta întocmai aşa cum îl descoperea acum. Modern, practic, dar nu lipsit de confort.

– Un pahar de băutură, o cafea? Dan îi zâmbi cu căldură. Era fermecătoare în tulburarea şi excitarea care o stăpâneau deopotrivă. Nasturii bluzei îi erau descheiaţi. Ochii îi sticleau cuprinşi de dorinţă. Gura îi arăta umedă de sărutări.

– Dum, deci nici băutură şi nici cafea. Se îndreptă spre fereastra care se oprise în mijlocul încăperii. Cât de minunat de frumoasă eşti, Gilda!

Cu un gest lent, plin de blândeţe, îi trase bluza de pe umeri. Gilda simţi un nou tremur străbătându-i trupul în clipa în care Dan începu să-i dezmierde sânii goi.

Mâinile lui, buzele sale fierbinţi lipite de pielea ei... treceau senzaţii de indescriptibilă plăcere.

Când îi sărută sfârcurile, Gilda îşi simţi coapsele cuprinse de o puternică convulsie. Dan o purtă pe braţe în dormitor. Ea-şi desfăcu fermoarul rochiei şi, în câteva clipe, rămase îmbrăcată doar cu un slip minuscul tot numai dantelă, care abia dacă-i acopera pubisul şi părul întunecat. Din câteva mişcări şi Dan fu gol, la rândul lui şi se culcă alături de ea, în pat.

– Şi tu ţi-o doreşti la fel de mult ca şi mine, nu-i aşa, iubito? Şoapta îi era răguşită în timp ce degetele i se plimbau cu blândeţe sub slip şi începură să îi maseze puful moale.

Şi Gilda începu să-l mângâie. Degetele ei simţiră cât de excitat era.

– Am atâta nevoie de tine, Dan! Dumnezeule, cât de mult te doresc!

– Minunata, fermecata mea Gilda!

Dan o eliberă de slipul pe care-l aruncă pe jos cu un gest neglijent. Ea zăcea în faţa lui, tremurând toată de excitare. Îşi depărtă uşor coapsele, incapabilă să mai suporte aşteptarea. El o pătrunse cu fermitate, aproape brutal, smulgându-i un

geamăt. Degetele ei alergau în sus şi în jos pe spatele lui, în timp ce el se mişca în ea.

– Mă-nnebuneşti. Mă scoţi din minţi, iubito, şuieră el. Te iubesc, Gilda.

– Acum, acum, Dan, gemu ea.

În clipa în care păru că totul explodează în ea, avu impresia că-şi pierde cunoştinţa. Încă niciodată până atunci, nu trăise un astfel de orgasm. Era complet epuizată de plăcere.

Câteva clipe mai târziu şi Dan ajunse la fel de departe. Îşi prăbuşi capul gemând pe umărul ei. În clipa în care Dan o sărută, în care-i simţi limba desfăcându-i buzele, strecurându-se în gura ei, Gilda uită de orice reţinere, dăruindu-se complet sentimentelor. Nu-şi mai dorea decât un singur lucru: ca Dan să o ţină pe veşnicie în braţele lui.

Tocmai în clipa aceea de o minunăţie neasemuită, de după clipele extatice care-i fermecaseră, izbucni, cu un etaj deasupra lor, un acord puternic de pian. Imediat după aceea, putură auzi amândoi vocea stridentă, ascuţită, a Virginiei Kendall:

"Blând şi tandru, cum zâmbeşte, cum ochiul curat deschide – vedeţi, prieteni? Vedeţi oare? Tot mai pur el cum străluce, cum învăluit de stele sus la ceruri se ridică?

– Dumnezeule mare! Dan se prăbuşi gemând pe-o parte. Asta mai lipsea!

Gilda se ridică într-un cot, privind uimită spre tavan.

– Ţi se întâmplă mai des să beneficiezi de un astfel de fundal sonor?

Dan lovi cu pumnul strâns în așternut.

– Afurista asta de bestie care și-a pierdut mințile! șuieră el!

Cu o mișcare a capului, Gilda își scutură pletele blonde care-i luceau pe spate, ascultând încordată.

– S-ar zice că e Wagner.

Dan oftă din rărunchi.

– Virginia Kendall este cântăreață de operă. Din păcate, repertoriul ei pare îngrijorător de redus. În orice caz, sunt deja câteva zile bune de când se luptă cu "Moartea Isoldei". Pun la urmă moartea mea de-aici se va trage.

Gilda îi mângâie cu duioșie pieptul puternic, musculos, după care îl sărută cu tandrețe pe buze.

– Cum de te poți enerva în asemenea hal în astfel de clipe, Dan?

– Nu știu cât timp voi mai fi în stare să o suport.

– Ce-ai zice dacă mi-ai arăta acum, unde e baia? râse ea.

Așa și făcu. Înainte de a pleca de acasă schimbase prosoapele. În clipa în care ea se ridică pentru a merge la baie, mâna îi lunecă cu un gest drăgăstos peste fesele ei netede și rotunde. Virginia continua să siluiască claviatura pianului, chinuindu-i urechile cu muzica lui Richard Wagner. Dan se răsuci și-și scoase o țigară din pachetul pe care-l avea întotdeauna la îndemână, pe notieră. Cât de minunat fusese să facă dragoste cu Gilda!

O cunoștea de-abia de câteva ore. Iar acum se și îndrăgostise până peste urechi de ea. Îi era atât de familiară, de parcă ar fi trăit împreună de luni de zile. Când Gilda se

întoarse cu prosopul roşu aprins înfăşurat în jurul taliei şi cu minunaţii ei sâni dezveliţi. Dan nu se putu împiedica să nu ofteze, zâmbindu-i totodată.

– Nu cred că e cazul să ne îngreunăm cu prea multe lucruri pe noi, dragostea mea. S-ar putea să te mai râvnesc o dată aici, lângă mine. Doar privindu-te şi simt că te doresc din nou în braţele mele.

– Iubitul şi nebunul meu Dan, murmură ea, aşezându-se pe marginea patului.

Virginia Kendall continua să cânte. Aria părea să se prelungească la infinit.

– Fals, izbucni Gilda dintr-o dată.

– Ce e fals?

Gilda ciocăni cu degetele în lenjeria patului.

– Ar fi trebuit să cânte sol major şi nu re major.

Dan o privi uluit.

– Cum adică, te pricepi la muzică dintr-asta? Dumnezeule mare, dar cultă mai eşti! Aproape că mă şi sperii!

Ea râse sonor.

– Mi se întâmplă să-l ascult cu plăcere pe Wagner.

– Vrei să spui că pricepi ce cântă capra aia? Limba germană este atât de puţin melodioasă.

– Nici americana nu e mult mai bună din acest punct de vedere, replică Gilda. Dar nu neg că înţeleg libretul ăsta destul de demodat. Ştii, străbunicii mei au venit din Germania, din Mannheim.

– Mannheim, murmură Dan. Ce înseamnă Mannheim? Poţi să-mi traduci semnificaţia cuvântului?

Gilda îi făcu pe plac, iar Dan rânji. Îi dezmierdă sânii cu un gest drăgăstos.

– Văzându-te nu s-ar zice în nici un caz, că străbunii tăi sînt dintr-un oraş care poartă un astfel de nume. Auzi, *Patria fără bătăi!* repetă el.

Gilda nu se putu abţine să nu izbucnească în hohote de râs. Îşi desfăcu prosopul şi se lipi de trupul gol al bărbatului. El o cuprinse strâns. O sărută tocmai în clipa în care din apartamentul Virginiei tunau acordurile finale ale ariei.

Într-o bună zi am să te omor, îi promise Dan în gând. Dar imediat după aceea, uită de Virginia Kendall. Nu mai simţea decât dorinţa fierbinte care-l făcea să se împingă în Gilda.

3

GILDA SE GÂNDI LA JEROme abia mult mai târziu. Trecuse de două când părăsiseapartamentul lui Dan pentru a se întoarce la bungalowul ei din Malibu. Dan vru s-o însoţească, însă Gilda îl refuzase.

În cursul dimineţii avea mai multe înfăţişări dificile. Pentru asta trebuia să aibă capul limpede şi să fie odihnită. Îşi putea închipui fără prea mare efort cam ce-ar fi urmat dacă se lăsa condusă acasă de Dan.

Ar fi intrat să mai bea o ceaşcă de cafea şi probabil că ar fi rămas peste noapte. Cândva, în cursul serii, Gilda începuse să redevină raţională.

Ce se întâmplase între ei fusese deopotrivă minunat şi incitant. Şi o făcuse nespus de fericită. Dar nu putea admite să continue aşa, uitând de toate şi de tot. Doar avea o profesie care pretindea o răspundere enormă. Avea îndatoriri pe care nu putea să le neglijeze aşa, cu una, cu două.

După ce ajunse la micuţa şi cocheta ei căsuţă, ridicată pe versantul unui deal – nu direct pe plajă, dar într-un loc de unde i se oferea o privelişte minunată asupra oceanului – Gilda mai întârzie un timp înainte de a se duce la culcare. Ieşi pe terasa a cărei împrejmuire din bârne era acoperită de "bougainvilleas". În grădină erau doi palmieri înalţi, zvelţi şi

frumoşi, care se reliefau ca două coloane negre pe fundalul oceanului ce sclipea în lumina razelor de lună. Tufele de hibisc şi cactuşi formau un gard viu care delimitau proprietatea faţă de cea vecină. Gilda iubea această căsuţă şi iubea împrejurimile din Malibu.

De fapt, Gilda nici nu îşi dorise să aibă o casă. Însă tatăl ei insistase asupra acestui subiect şi o mai şi sprijinise cu mărinimie. Cu o profesie ca ei, fusese el de părere, îi trebuia o locuinţă reprezentativă. Iar Gilda nu opusese o rezistenţă prea înverşunată.

În seara asta avea să o viziteze Dan. Aşa stabiliseră. Cu siguranţă că avea să se întrebe cum de-şi putea permite o grefieră o astfel de locuinţă. Dar Gilda nici măcar nu era nevoită să-l mintă. Nu avea decât să-l împingă în faţă pe tatăl ei.

Gândurile îi zburară la Jerome şi o făcu cu un sentiment de vinovăţie. În toţi anii care trecuseră, era pentru prima oară că-l înşela. Dacă a-l înşela se putea numi ceea ce se petrecuse.

Nu mai făcuse dragoste cu Jerome de mai bine de jumătate de an. Dumnezeule, o adevărată veşnicie. Dar Jerome era atât de diferit de restul bărbaţilor. Şi cu siguranţă nu era genul care să o stimuleze pe plan erotic.

Oare cum de nu îşi dăduse seama de asta mai devreme? De ce abia în ultimele luni? Se gândise de multe ori la treaba asta. Ceea ce alături de Dan erau trăiri de nemăsurată plăcere erotică, alături de Jerome fusese mai degrabă îndeplinirea unei obligaţii.

În aceste momente Gilda se simțea ca și cum ar fi descoperit ceva nou și minunat. Involuntar, nutrea gânduri pline de tandrețe față de Dan, iar față de Jerome, sentimentul vinovăției. Nu era dintre cele care puteau să trăiască o viață sentimentală dublă.

Nu, ei îi trebuiau situații limpezi, certitudini. Când un bărbat o preocupa așa cum se întâmplase cu Dan, nu putea concepe să nu recunoască cinstit acest lucru. Și asta era destul de dificil de făcut atâta timp cât purta inelul de logodnă al lui Jerome în deget.

Până acum Dan, nu o întrebase încă nimic despre inel, deși se vedea de la o poștă ce semnificație avea. Era tipicul inel de logodnă american, la care visau toate fetele de măritat. Și din acest punct de vedere Jerome era cât se poate de conservator.

Și totuși, la vremea respectivă, Gilda se bucurase când i-l dăruise. Majoritatea prietenelor ei erau căsătorite de multă vreme și, în sfârșit, primise și ea afurisitul ăla de inel care indica acest lucru.

Dar asta se întâmpla într-un moment, în care profesia se aflase pe primul loc ca importanță în viața ei, și nicidecum căsătoria cu Jerome care nu conta prea mult. Tot ce-și dorea era să facă și ea parte din cercul prietenelor ei care puteau aduce dovada că aveau un bărbat, al lor.

Cât de ridicol și demodat era asta, în fond! Cel puțin, acum așa i se părea Gildei. Îl găsise pe Dan, bărbatul care o făcea pe deplin fericită. Era un lucru pe care trebuia să găsească o cale să i-l explice și lui Jerome.

ştia că nu avea să fie uşor. Era sigură că Jerome, rigid şi [illegible] cum îl ştia, îşi programase deja viaţa de familie în cele mai mici detalii, inclusiv copii şi tot ce mai ţinea de ea. Uneori chiar şi vorbiseră despre asta. Dar nu reuşiseră să ajungă niciodată de acord asupra locului unde aveau să-şi întemeieze căminul.

Jerome nu voia să plece din New York. Se obişnuise cu viaţa de acolo. Iubea metropola şi se simţea bine în ea. Cu Gilda se întâmplă tocmai pe dos.

Ea, în schimb, iubea Malibu. Avea nevoie de soarele şi căldura Californiei. Nu se putea despărţi de vechii ei prieteni, de împrejurimile ce-i erau familiare. Doar aici avea să-şi întemeieze căminul, doar aici avea de gând să trăiască.

Sosise timpul să lămurească toate lucrurile astea cu Jerome. Dar de ce atâta grabă? Doar Jerome nu ştia nimic despre existenţa lui Dan. Minunea nu se întâmplase decât cu câteva ore în urmă.

Totuşi, Gilda se simţea vinovată. E-adevărat că Jerome îşi avea la New York clubul lui, prietenii lui. Şi, în primul rând, îşi avea munca. Dar când se gândea la femei, la ea, la Gilda, se gândea. Ce să-i faci, era pur şi simplu un tip de modă veche.

Dar cât de sigur, de demn de încredere era. Dacă s-ar fi măritat cu el, şi Gilda îşi dădu seama că folosea trecutul, nu ar fi avut niciodată vreo problemă. Jerome nu ar fi dezamăgit-o sau înşelat-o vreodată. În legătură cu asta era destul de sigură.

Soţia lui, familia lui, căminul lui, ar fi fost cele mai

importante lucruri din viaţa sa. Ar fi avut parte de o viaţă perfect echilibrată, lipsită de excese sau de emoţii. Şi tocmai asta era ce vroia să evite cu orice chip.

Dar acest lucru îl descoperise abia astăzi, în braţele lui Dan. Era atât de diferit de Jerome, plin de farmec şi totodată capabil de o senzualitate de-a dreptul fantastică.

Gilda nu avea nici cea mai vagă idee dacă avea să-i rămână mereu credincios. Era conştientă că nu lăsa indiferentă nici o femeie. Doar şi ea se simţise imediat atrasă de el, de ochii lui obraznici, de zâmbetul care o fermecase din prima clipă.

Poate că într-o bună zi avea să fie nevoită să lupte pentru el. Cine ştie dacă nu avea să apară o alta în viaţa lui, care să-l farmece la rândul ei. Nu, în nici un caz nu putea exclude această posibilitate.

Dar era dispusă să accepte riscul, cu toate consecinţele lui. Cele câteva ore petrecute alături de el îi bulversaseră viaţa. Treziseră în ea un pârjol pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci. Niciând nu trăise intensitatea unui orgasm aşa cum se întâmplase în braţele lui.

Nu primul bărbat din viaţa unei femei era cel care contează. Să crezi asta era curată prostie. Abia acum îşi dădea şi Gilda seama de asta. Contează doar bărbatul capabil să facă femeia fericită. Cel care pune stăpânire pe gândurile ei, cel în stare să o facă alt om.

În seara aceasta, când se întâlnise cu Dan, nu se aşteptase să se ajungă atât de departe. Desigur, fusese conştientă din prima clipă de magnetismul lui erotic şi nu fusese deloc

convinsă că avea să reușească să-i reziste până la capăt. Dar dintr-un motiv oarecare avusese impresia că avea să fie doar o simplă aventură. Și uite în ce intrase!

Acum știa foarte precis că relația lor nu avea să rămână doar la nivelul unei întâlniri de-o noapte. Spera din tot sufletul că va dura multă, multă vreme, poată chiar pentru totdeauna. Și tocmai pentru că astfel stăteau lucrurile ea era nevoită să-și pună în ordine sentimentele față de Jerome. Pur și simplu nu avea de ales.

Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, să i-o spună? Poate că i-ar fi iertat o aventură de o săptămână-două. Dar existau distanța care-i separa, singurătatea în care trăia, adică suficiente motive care să o scuze.

Dar ceea ce se petrecuse cu Dan era de neiertat. De asta era cât se poate de sigură. Nu doar trupește îl înșelase ea pe Jerome. I se dăruie lui Dan pe de-a-ntregul și aștepta același lucru din partea lui.

Era vorba de dragoste, nu încăpea nici o îndoială. O dragoste pe care, în subconștient, Gilda o așteptase de-o viață. Ca pământul să se cutremure, să rămână cu respirația tăiată, iată după ce tânjise în adâncul sufletului ei. Nicidecum după sentimentul acela călduț care o legase de Jerome. Trebuia să admită totuși că, uneori, chiar și acest sentiment fusese în stare să-i încălzească sufletul. Dar niciodată nu i-l făcuse să ardă în văl vătaie.

De sunat, nu voia să-l sune. Ce-avea ea de lămurit cu Jerome era mult prea dificil încât să o poată face la telefon.

N-avea încotro: trebuia să-şi facă curaj şi să se ducă să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Se întoarse în casă şi închise uşa de la terasă. Dintr-o dată i se făcuse frig. Oare ce-aveau să spună părinţii, prietenii ei, dacă o rupea cu Jerome? Nu prea avea motive să se aştepte la înţelegere din partea lor.

Şi apoi, în New York, Jerome era un burlac cu mare căutare, un bărbat cu o poziţie socială înaltă, o persoană absolut onorabilă, de dragul căreia s-ar fi dat în vânt orice fată.

Şi la un astfel de bărbat voia ea să renunţe de dragul unui măscărici, ce-i drept fermecător, dar totuşi unui oarecare, despre care ştia atât de puţine lucruri? Unde mai pui că îl şi minţise. Nu-i explicase el oare cu lux de amănunte ce părere avea despre intelectuale? Iar oricum ar da-o, un judecător de instrucţie tot un intelectual rămânea.

La naiba, în ce încurcătură se vârâse! Doar ei putea să i se întâmple aşa ceva. În loc să aştepte cu calm şi îngăduinţă ziua în care avea să devină doamna Jerome Foster, uite în ce poveste riscantă se lăsase antrenată!

Dar cât de minunată era în acelaşi timp această poveste. Şi cât de împlinită se simţea. Când se duse la culcare, Gilda cuprinse perna în braţe, îşi apăsă chipul de ea şi visă că doarme alături de Dan.

Când se trezi în dimineaţa următoare, Dan avu impresia

să dormise douăzeci şi patru de ore. Se simţea proaspăt şi odihnit, adică pur şi simplu minunat.

Că acest sentiment avea o legătură cu Gilda era cât se poate de clar. Diseară avea s-o revadă. Îl invitase la ea, la cină. Spunea că va găti o specialitate mexicană. Ceva teribil de gustos, după câte îi dăduse de înţeles.

Niciodată până atunci nu întâlnise o fată care să gătească special pentru el, aşa că acceptase invitaţia cu deosebită plăcere. Dar chiar şi mai mult decât de cină se bucura că avea s-o revadă pe Gilda. Tânjea după pielea ei delicată, după căldura gurii ei, după freamătul care o cuprindea de îndată ce o atingea.

În dimineaţa asta îşi prepară singur micul dejun. Bătu câteva ouă în tigaie, porni filtrul de cafea şi puse câteva felii de franzelă în prăjitorul de pâine. Bineînţeles că şi soarele strălucea într-o astfel de zi. Vremea avea să fie iarăşi caldă şi frumoasă.

Dan terminase tocmai de băut prima ceaşcă de cafea când Virginia Kendall se făcu din nou auzită. Lovea cu o asemenea furie în claviatura pianului de parcă ar fi petrecut o noapte plină de frustrări. Şi, lucru şi mai grav, începu să şi cânte pe de-asupra.

De astă-dată era vorba de-o arie din Bărbierul din Sevilla care părea să o depăşească din toate punctele de vedere. Parcă stăpânea totuşi mai bine italiana decât îndărătnica germană wagneriană. Dar asta era cam tot. La notele înalte, vocea i se frângea, însă nici vorbă să se dea bătută. Îşi lua un nou avânt şi ajungea la acelaşi rezultat lamentabil.

Câtva timp. Dan se străduí să rămână calm. În fond, ce vină avea Virginia că zidurile blocului erau atât de subțiri? Însă să audă mereu și mereu aceleași note, până la urmă fu mai mult decât putea rezista. Aproape că ar fi preferat să cânte tot Moartea Isoldei.

Nu-i nimic, astăzi avea să-i primească scrisoarea. Dan era foarte curios să afle cum avea să reacționeze. Trebuia să recunoască faptul că nu fusese scrisă în termeni prea delicați. Însă după părerea lui, Virginia nici nu putea fi o persoană prea sensibilă.

Cu sunetele se purta de parcă le-ar fi siluit de fiecare dată când cânta ceva. Era îngrozitor de enervantă. De obicei, Dan nu reacționa așa. Avea nervi destul de rezistenți. Nici în discotecile pe care le frecventa din când în când muzica nu se asculta tocmai piano. Dar ce era obligat să audă din partea Virginiei era curată otravă pentru nervi.

De acord, peste zi n-avea decât să-și maltrateze pianul și vocea cât poftea. Dar nu atunci când avea musafiri seara. Ieri întrecuse practic orice măsură.

Miorlăitul ăsta îl indispunea la culme. Ieri seară, dacă Virginia ar fi început să mugă cu câteva minute mai devreme, l-ar fi privat de cele mai frumoase clipe ale vieții sale. Involuntar, Dan strânse pumnii.

Nu se putea să nu existe un mijloc pentru a face ceva împotriva acestei femei. În fond, era el oare obligat să-i înghită chiar orice? De ce nu se ducea să-și trâmbițeze ariile pe plajă. Probabil pentru că se temea să nu fie arestată pentru perturbarea liniștii publice.

Era oare posibil ca o astfel de femeie să facă carieră? Vocea i se frânse din nou înainte de un do de sus, lucru pe care Dan îl percepu la fel de dureros ca burghiul unui dentist. Era mai bine să o întindă la birou şi s-o lase pe Virginia în plata Domnului, să se descurce cum o putea pe câmpul de bătălie al muzicii de operă.

Urechile lui erau pur şi simplu incapabile să asculte un astfel de cântec. Puse grăbit vesela folosită în spălătorul de vase, apucă în grabă o haină de piele şi mapa roşie, îşi luă o plasă în care-şi duceа documentele şi părăsi apartamentul.

Refuza să se gândească la Gilda, care-l liniştea şi-l emoţiona deopotrivă. Mai mult ca sigur că Virginia nu avea să-l mai deranjeze la noapte, când se va întoarce acasă. Şi până atunci n-avea decât să o ia dracu'.

Gilda se întoarse acasă către şase, băgă maşina în garaj şi se grăbi să intre în casă. Făcuse câteva cumpărături pentru cină şi lăsă pungile în bucătărie.

Ce cald era astăzi! Trebuia numaidecât să facă un duş. Dan nu avea să vină înainte de opt. Poate mai apuca să înoate şi câteva bazine până atunci.

Dar în primul rând trebuia să se ocupe de cină. Mai târziu, după ce va veni şi Dan, nu voia să fie obligată să mai piardă timp cu acest capitol. Atunci mâncarea de orez cu carne trebuia să fie gata, să fie pusă la cuptor. Salata o putea prepara şi după aceea. Cumpărase şi două sticle de vin roşu,

un vin de calitate deosebită, pe care-l ştia de pe vremea când fusese în Mexic.

Soarele începuse să coboare spre orizont când Gilda se avântă în piscină, îmbrăcată cu bikini-ul ei minuscul. Ce mult i-ar fi plăcut să înoate goală... Dar n-o putea face din cauza vecinilor, care erau nişte puritani. Mai ales în privinţa femeilor. Iar Gilda nu dorea ca prin goliciunea ei să provoace cine ştie ce scandal de familie.

Înotă un timp cu mişcări viguroase, după care se lăsă purtată alene de ape, pe spate. Cât de mult iubea apa, destinderea pe care i-o dăruia înotul după o zi de muncă obositoare. În fond, nu prea avea de ce să se plângă: o ducea foarte bine.

Tocmai acum, când îl avea pe Dan, acest sentiment deveni şi mai pregnant. În fond avea tot ce-i putea oferi viaţa. După baie. Gilda intră sub duşul din apropierea piscinei. Apa rece îi biciu chipul şi pielea trupului. Îşi aruncă părul ud pe spate şi se culcă pe prosopul alb pe care şi-l întinsese în iarbă. Aşa o căldură toropitoare ca în acea zi, nu mai fusese de multă vreme.

Stătea culcată pe burtă, cu privirile pierdute peste gazon, în direcţia palmierilor. Măcar de nu şi-ar face apariţia tânţarii. *De fapt ar trebui să intru şi să-mi usuc părul*, îşi zise ea somnoroasă. Dar mai avea atâta timp la dispoziţie. Doar câteva minute de destindere şi apoi o să... Fără să-şi dea seama, adormi.

Se trezi când simţi pe spate atingerea unei mâini calde. Ridică speriată capul şi privi faţa zâmbitoare a lui Dan.

– Ești fermecătoare în bikini-ul ăsta negru!

Dumnezeule, până la urmă am adormit cu adevărat! Scuză-mă, Dan! Se pregătea să se ridice, însă el începu să o mângâie cu gingășie. Cu un gest blând își strecură mâna sub unghiul minuscul al slipului, mângâindu-i rotunjimile feselor.

– Ești femeia cea mai apetisantă pe care o cunosc, iubito! Chiar și numai atingerea pielii tale mă înnebunește. O trase spre el și o sărută cu sălbăticie, iar Gilda uită dintr-o dată de cină și de toaleta pe care avusese de gând s-o îmbrace.

Simți din nou mâinile lui vrăjite explorându-i trupul, producându-i o plăcere cum nu mai simțise niciodată înainte. Și fiorul acela în stomac, dorința fierbinte... gura lui dogorâtoare arzându-i buzele, limba lui care se strecura în întâmpinarea ei...

Gura lui se plimbă peste gâtul și umerii ei, sărutând-o tandru, ușor și provocator în același timp. Ea își lăsă capul pe spate. Nu se împotrivi când el îi trase jos sutienul, nici când buzele sale, care parcă frigeau, începură să-i dezmierde sânul. Un geamăt surd, de plăcere, scăpă de pe buzele Gildei când limba lui începu să se joace cu sfârcurile întărite.

– Nu, Dan, te rog... nu aici afară! îl imploră ea.

El o trase și mai aproape de el. Privirile sale se scufundară în ale ei, văzură flacăra pârjolului în timp ce trupul ei aproape gol se lipea zvâcnind spasmodic de al lui.

– Hai să intrăm, iubito!

De fapt, Gilda își imaginase cu totul altfel întâlnirea lor. Vroise să-l întâmpine cu un pahar cu șampanie, îmbrăcată cu

o rochie elegantă. Dar oare era chiar atât de important să arate casa în astfel de clipe? Îl conduse în dormitor. Dan aruncă haina pe spătarul unui scaun, în timp ce Gilda descheie cămaşa, sărutându-i torsul gol. Pantalonii săi grei căzură de asemenea pe podea, urmaţi de slip. Mâinile ei fremătătoare îl mângâiară până când bărbatul crezu că avea să explodeze în clipa următoare. Îl simţea în mâna ei, dur şi vibrând. Un geamăt surd îi scăpă de pe buzele arse.

Se lăsă să cadă pe pat alături de Gilda şi, dintr-o singură mişcare, îşi azvârli şosetele într-un colţ al încăperii. Acum era complet gol, gata să i se dăruiască.

Gilda îşi trase în jos slipul, lăsându-l să cadă la podea. Excitată la culme se aplecă peste trupul lui Dan, care o trase deasupra sa cu o mână fermă. Îi atinse cu delicateţe spatele, fesele, partea interioară a coapselor, până când Gilda avu impresia că se află în pragul orgasmului.

Îşi desfăcu picioarele şi alunecă peste el. Părul îi căzu pe frunte, acoperindu-i chipul care ardea ca para focului. Începu să facă mişcări ritmice, sacadate, aşezată deasupra lui, în timp ce mâna lui Dan îi dezmierda sânii tandru şi ferm totodată. Avură nevoie de mai multe minute până atinseră, simultan, punctul culminant. Un val de plăcere şi extaz părea să-i poarte undeva, departe, iar Gilda se prăbuşi ca o floare secerată alături de Dan, pe perne.

De astă dată nu fu nimeni care să-i deranjeze, nimeni, care să le distrugă aceste clipe minunate prin răgete muzicale. Cât de mult îşi aparţinură unul altuia în aceste minute! Cât de apropiaţi se simţeau! Gilda îşi lipi chipul de

...ul lui Dan. Îi simțea respirația pe piele, brațele ... care-i înlănțuiau trupul, ținându-o de al lui.

Din nou avu impresia că niciodată până atunci nu simțise plăcere atât de intensă. Niciodată încă nu se îndrăgostise atât de spontan și de pasional de cineva, cum o făcuse cu Dan. Avea să-l dorească în veci, iarăși și iarăși.

Și Dan știa că Gilda nu se putea asemui cu nici una din femeile pe care le avusese înaintea ei. Privirile sale o mângâiau cu tandrețe. Nu, nu era doar trupul ei desăvârșit după care tânjea. O voia toată, cu sentimentele și trăirile ei, cu pasiunea și visele pe care le nutrea, cu toate dorurile ei.

Mai târziu, în timp ce Dan se afla în baie, iar ea zăcea încă amețită în așternut, amintirea lui Jerome începu din nou să nu-i dea pace. Și din nou o încercă acel sentiment nelămurit de vinovăție, acea apăsare care o indispunea. Cât de mult dorea să poată vorbi cu el despre asta. I-ar fi spus adevărul. Nici nu avea vreo altă alternativă. Însă în clipa în care Dan se întoarse și-i zâmbi uită din nou de Jerome. Își întinse brațele în întâmpinarea lui și-l trase lângă ea, în pat.

Despre Jerome Foster se putea spune, fără teamă de a greși că era un bărbat arătos. Înalt și spătos, cu părul întunecat făcea impresia unui amestec dintre Rock Hudson și Gregory Peck în anii de tinerețe. Jerome însuși se considera un tip bine în timp ce se privea cercetător în oglindă când se rădea.

Prin ușa deschisă a dormitorului putea privi în dormitor. Dorothy își trăsese acum cearșaful subțire peste trupul

ameţitor de frumos. Părea că doarme. Părul sălbatic şi negru, pe care în restul timpului îl purta ridicat cu atâta migală, se întindea acum în bucle rebele peste pernă. Câteva secunde, Jerome uită să se mai gândească la sine. Rămase în contemplarea lui Dorothy, a gurii ei senzuale şi pline, cea care îi atrăsese cel dintâi atenţia asupra ei, la genele lungi şi încovoiate, care i se odihneau pe obrajii fragezi. Şi văzu şi rotunjimile excitante ale sânilor ei mari care se reliefau sub cearşaf.

Ca un adolescent, aşa se îndrăgostise de Dorothy. La început încercase, aşa cum îi stătea în fire, să ignore sentimentul acela. Doar era logodit cu Gilda. Şi nu se făcea s-o înşele.

Dar nu rezistase prea mult timp. Când Dorothy îi dăduse de înţeles că şi ea îl plăcea, opoziţia i se topise ca ceara la soare. Faptul că făcea ceva interzis părea să-l incite cu atât mai mult. El era în mod normal o persoană care ţinea mult la reputaţie. De fapt, în funcţia sa era un lucru indispensabil.

Mai ales la Gilda se gândise. Dar era atât de departe. Iar el se simţea uneori atât de înspăimântător de singur. Dorothy fusese admisă doar de câteva săptămâni în barou, ca avocată şi îi atrăsese atenţia din prima clipă.

Încă de la primul ei proces ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Apărase o tânără prostituată care-şi ucisese proxenetul. Reuşise, numai Dumnezeu ştia cum, să câştige juriul pentru fata aia, apelând la trucuri şi şmecherii pe care Jerome fusese obişnuit să le aştepte doar din partea vulpoilor

luirăni. Trebuia să recunoască faptul că îl făcuse să transpire bine, în calitate de procuror.

Pledoaria ei finală înmuiase până şi inimile celor mai versaţi jurişti. Indiferent cât de fulminant fusese rechizitoriul său, în faţa lui Dorothy trebuise să se recunoască învins. Mizase pe latura emoţională şi, chiar dacă până la urmă nu reuşise să obţină achitarea clientei sale, pedcapsa pronunţată de tribunal s-a situat cu mult sub cea cerută de el, ca procuror.

Jerome o mai întâlnise apoi şi după aceea, în câteva rânduri. Stătuseră chiar de vorbă, pe teme neprofesionale. Iar apoi, se întâlniseră la petrecerea aceea mamut, pe care o dăduse Jack, mahărul ăla important de la Departamentul de Stat. Da, de fapt atunci începuse totul. Şi asta se întâmplase în urmă cu patru săptămâni.

Jerome se îndrăgostise de Dorothy fără drept de apel. Se simţea ca un elev de liceu. Aproape ca acela ce fusese atunci când o întâlnise pentru prima oară pe Gilda. Dorothy declanşase în el ceva ce putea fi doar cu greu explicat. Ceva legat în primul rând de sex. Cel puţin aşa crezuse el mult timp. Dar apoi, îşi dăduse seama că ceea ce simţea el pentru Dorothy depăşea pura dorinţă erotică.

Iar acum se vedea prins în capcană. Nu că ar fi dorit neapărat să se însoare cu Dorothy. Mai degrabă, tocmai pe dos. Chiar şi ea ţinea mult la independenţa şi libertatea ei. Dar se angajase din punct de vedere sentimental incredibil de mult în povestea asta şi tocmai acest lucru nu-i era deloc pe plac.

Şi apoi... ce avea să-i spună Gildei, cum să-i explice? I avea încredere în el. Se baza în întregime pe el. Probabil nici prin gând nu i-ar trece că el se culca cu alta, iar el era acum obligat să o dezamăgească tocmai pe femeia care credea atât de mult în partea pozitivă a personalităţii sale!

În ultimele săptămâni îndepărtase în mod forţat gândurile legate de Gilda. Mare noroc mai avea că acum era în California. Bine măcar că nu avea să dea într-o bună zi buzna peste el şi să-l găsească în cine ştie ce situaţie penibilă. De asta putea fi aproape sigur.

Dar nu asta era problema, ci cum să i-o spună. Cu multă cruţare, firesc, şi cu multă precauţie. Dar oricum ar fi fost, faptul rămânea fapt.

Uneori Jerome se simţea nemulţumit atât de sine însuşi, cât şi de lumea care-l înconjura. În astfel de clipe îşi dorea ca totul să fie aşa ca înainte. Pe atunci lumea lui fusese în perfectă ordine şi armonie, iar viitorul i se înfăţişase cu o limpezime de cristal.

Pe atunci era un lucru bine stabilit că avea să se căsătorească cu Gilda. Aveau să aibă copii şi să ducă o căsnicie tipic burgheză. Dacă în New York sau California, asta depindea de cum şi în ce fel aveau să se aranjeze lucrurile.

Iar acum, totul era pus sub semnul întrebării. Dorothy nici nu voia să audă de măritiş, iar pe Gilda, care aştepta cu nerăbdare ca el să se hotărască odată, nu mai avea acum cum să o ia de soţie. Gilda era fără îndoială o fiinţă adorabilă şi fermecătoare. Altminteri ar fi renunţat el pe vremuri la toate

[illegible] fete care îi ațineau calea? Dar ceva-ceva parcă tot [illegible] în legătura lor, un ceva, care funcționa nemaipomenit [illegible] lângă alături de Dorothy.

Pe Dorothy o plăcea așa cum era. În aparență rece și calculată, avocata rafinată pe care o puteai crede în stare să se descurce în orice situație. Acum știa însă că, în realitate era cu totul altfel. Era un fel de vulcan în care se arunca de fiecare dată cu aceeași plăcere, cu toate că știa prea bine că de fiecare dată se va alege cu arsuri și răni adânci. Alături de ea trăia acea pasiune totală, despre care până acum nu știuse nici măcar că există.

Dorothy deschise în clipa aceea ochii și se ridică. Își aruncă părul pe spate cu un gest care-i trăda nerăbdarea.

– Ce faci de-atâta timp în baie, iubitule? Ți s-a stricat aparatul de ras? Nu mai pot să aștept.

– Încă două minute și sunt gata, dragostea mea. Jerome își stropi fața cu aftershave și-și perie părul negru.

Dorothy sări din pat. Timp de câteva minute își arătă nuditatea atât de atâtătoare. Nu avea un corp tocmai suplu. Dar avea un trup făcut parcă anume pentru ca orice bărbat să-și piardă mințile. Niciodată până atunci Jerome nu mai văzuse vreo femeie cu sâni atât de incitanți și sfârcuri atât de mari, în stare să se întărească atât de repede. Dumnezeule mare, cu câtă patimă o dorea iar și iar pe această femeie!

Cu mersul ei leneș și legănat Dorothy se îndreptă spre baie. Jerome o prinse în brațe și o sărută pătimaș, până când femeia își lăsă capul pe spate cu un mic râs gutural.

– La nouă am fixată o întâlnire cu un client. Oricât de bunăvoință aș avea, nu mă pot prezenta așa cum sunt acum.

– Nici nu te-aș sfătui s-o faci, iubito! Toate aceste minunății îmi aparțin numai și numai mie. În timp ce vorbea, Jerome îi mângâia sânii, zâmbitor.

Dorothy se strecură pe lângă el și intră în baie. În clipa următoare, Jerome auzi dușul. Se hotărî să se îmbrace la rândul lui.

Uneori avea în ea ceva obraznic și tineresc, ceva care îi impunea. Era, la fel ca și șampania, ceva care îți trecea imediat în sânge. Dar nu era deloc așa sigur dacă și ea îl dorea cu aceeași patimă.

Dorothy însă era cu adevărat fascinată de el. Simțea față de el o atracție la fel de puternică ca și el față de ea. Probabil că latura contradictorie din caracterul lui era cea care o intriga cel mai mult. Îi făcuse plăcere să seducă un bărbat atât de sever și care lăsa impresia că era atât de conservator și de imuabil ca Jerome Foster.

La început dorise doar să vadă cum e. Reușește sau nu? Și apoi se trezise, dintr-o dată, îndrăgostită de acest bărbat care în realitate era atât de diferit de cel care pretindea că este. Mai rău, era aproape nebună după el.

Și totuși, Dorothy era hotărâtă să-i răspundă *nu* în cazul în care ar fi cerut-o de soție. Nu putea uita cât de nefericită fusese căsnicia părinților ei, cât de mult suferise mama ei din cauza unui soț despotic și inflexibil. Căsătoria veștejește dragostea, asta era convingerea ei. Și de aceea nu avea în nici

de gând să se mărite. Nici măcar cu un bărbat ca Jerome Foster.

Că el își dorea mai presus de orice o viață liniștită de familie, îi era cât se poate de clar. Neclar era doar cum avea să se poată acomoda ea din acest punct de vedere. Dar era un lucru asupra căruia nu era încă obligată să se decidă. Deocamdată erau proaspăt îndrăgostiți și nu se mai săturau unul de celălalt. Tocmai pe asta și miza Dorothy Brent. Avea în gușească ca o cale să-l lege pe Jerome de ea. Și pentru asta n-avea neapărată nevoie de un inel.

4

– A AVUT EFECTUL SCON
tat. Gilda îl cuprinse pe Dan în braţe când se întâlniră a doua zi dimineaţă, pentru micul dejun. Alesese ră de comun acord unul dintre bufetele-expres din City tocmai pentru că în cursul dimineţii Dan nu avea prea mult timp liber. Totuşi Dan nu vrusese să renunţe să o vadă şi ea de asemenea. Acum îl privi mirată în timp ce se aşezau la masă.

– Ce a avut efectul scontat? Ai luat vreun afrodisiac? Sau despre ce vorbeşti?

Dan râse cu poftă.

– De ce, ai avut senzaţia că aş avea nevoie de vreun stimulent?

– Drept să spun, nu prea, zâmbi Gilda. Până acum mă declar mulţumită de tine. Aş putea spune chiar foarte mulţumită, iubitule. Îi mângâie mâna cu un gest delicat.

– La Virginia Kendall nu ă refeream. Ştii doar că i-am scris. Şi până acum nu am auzit nici pâs din apartamentul ei.

Când ospătarul veni la masa lor, amândoi comandară câte un sandviş cu brânză şi o cafea.

– Cine ştie, faptul că nu mai cântă poate să nu aibă nici o legătură cu scrisoarea ta. Poate că este plecată din oraş.

– Zău aşa, Gilda, chiar că-mi strici toată plăcerea

numfului. Iar eu care eram atât de sigur că scrisoarea mea e
u care a redus-o la tăcere, se prefăcu Dan revoltat.

Ia îi mângâie din nou mâna.

– Dar poate că ai într-adevăr dreptate. Chiar că nu-mi pot permite să am o opinie cu privire la dama asta. De fapt, cum arată?

– Nu este tocmai genul pe care să-l porți într-o poșetă. Mai degrabă tipul de blondină compactă, aș zice, dar nu dizgrațioasă. Dan rânji cu gura până la urechi. Lucrul cel mai util la ea este, fără nici o îndoială, vocea. Dar pe asta o cunoști deja. Ne vedem diseară la mine? Putem merge să cinăm și după aceea. Îți place bucătăria chinezească?

– Mărturisesc că nu am încercat-o încă niciodată, recunoscu ea. Lui Dan nu-i venea să creadă.

– Cum adică, să înțeleg că nu ai fost încă niciodată într-un restaurant chinezesc?

– Într-un anumit sens sunt și eu destul de conservatoare. Din nou Gilda se văzu nevoită să zâmbească. Ce, salata și fripturile sunt chiar așa de lepădat? Și cine poate să vorbească de rău un hamburger ca lumea?

– Sau un sandviș cu brânză, replică Dan, întrucât chelnerul tocmai le aducea comanda.

– Sper că n-o să fiu nevoită să mă folosesc de bețigașe, spuse ea.

– Asta depinde numai și numai de tine. Dacă dorești, primești un tacâm obișnuit.

– Sună destul de civilizat, spuse ea nu foarte convinsă.

– Când vei şti să te foloseşti de beţigaşe, vei descoperi c
este mult mai potrivit să mănânci cu ele.

Gilda muşcă cu poftă din sandvişul ei. Apoi îşi şterse buzele cu şervetelul, înainte de a continua să vorbească.

– În fond, ce i-ai scris acelei Kendall? Sper că nu o scrisoare cu care să alerge direct la avocatul ei.

Înainte de a-i răspunde, Dan bău o gură de cafea.

– Sincer să fiu, n-a fost tocmai o scrisoare inofensivă. Dar mă pricep destul de bine la problemele juridice.

– Nu zău? Prin ochii Gildei trecu un licăr.

– În clipa în care i-am scris turbam de furie. Aşa că mi-au scăpat şi câteva expresii mai tari. Dar ce mai contează acum? Important este că nu-mi mai maltratează urechile cu pianul şi cu vocea ei atunci când sunt acasă. Ce face şi cum îşi rage ariile peste zi, e treaba ei. Însă când sunt acasă şi cu atât mai mult când am o vizită atât de fermecătoare, găsesc astfel de imixiuni absolut intolerabile.

– Poate că o să ţină cont de scrisoarea ta.

– Gata, ajunge, să lăsăm asta. Mai bine să vorbim despre noi. Dan o privi cu ochi de îndrăgostit. E minunat să mă-ntâlnesc cu tine după-amiaza. În felul ăsta ziua nu mi se mai pare atât de lungă.

Şi Gilda era de aceeaşi părere. De când se îndrăgostise de Dan dorea să stea alături de el clipă de clipă, ceas de ceas. Şi nu exclusiv din motive sexuale.

Îi plăceau atât firea lui simplă, veselă, cât şi accesele subite de furie când îl scotea din sărite cântatul Virginiei Kendall şi care, pe ea o amuzau copios. I se părea acum că

degeaba în toți acești ani, doar pentru că nu apucase să-l cunoască mai devreme.

Însă numele lui Jerome îi reveni în memorie ca un semn prevestitor. Chiar ieri primise o scrisoare de la el. Înainte îi scria pagini întregi. De astă dată primise însă o scrisoare mult mai scurtă.

Îi scria despre munca lui, despre New York-ul în perioada de vară care era aproape insuportabil, dar pe care totuși, îl iubea. Scrisoarea se încheia cu banalitățile uzuale de rămas bun. După ce o citise, Gilda o puse deoparte cu conștiința încărcată.

Trebuia să-l sune, să-i spună măcar câteva cuvinte amabile. Și trebuia să-l anunțe că intenționa să meargă într-o zi la el, la New York. Iar când se va duce acolo trebuia să-i spună totul.

– De ce ești atât de gânditoare? întrebă Dan și-i oferi o țigară, după care luă și el una. Dau zece cenți pentru gândurile tale.

– Nu ți-am povestit încă despre Jerome.

Dan uită să mai tragă din țigara abia aprinsă.

– Un rival? întrebă el.

– Nu suntem personaje într-un film de epocă, răspunse ea.

– Bun, deci... cine-i Jerome?

Gilda îi spuse. Îi istorisi întreaga poveste într-un stil aproape telegrafic, începând cu modul cum îl întâlnise pe Jerome și tot ce urmase după aceea. Dan o ascultă cu luare-aminte.

– Slavă Domnului că e la New York! rânji el.

Gilda nu se putu abține să nu pufnească în râs.

– Să înțeleg că asta e unica ta reacție?

– Logodnele se desfac fără probleme. Mai grav ar fi fost dacă mi-ai fi spus că ești măritată. Atunci chiar cred că aș fi avut un șoc. În acest caz ar fi trebuit să ne gândim să dăm o fugă la Las Vegas sau la Reno. Din câte mi s-a spus, acolo divorțurile sunt relativ rapide.

– Nu pot să nu observ gândirea ta practică.

– Și ce, nu ți se pare o atitudine rațională? Rânjetul îi apăru din nou.

– Cine-și dorește oare să trăiască mereu rațional?

Dan se întinse după mâna ei și i-o strânse.

– Ascultă! Vreau să te păstrez pentru mine! Nu vreau ca într-o bună zi să fiu obligat să te cedez cine știe cărui bărbat, care trăiește la New York. În nici un caz nu vreau să se întâmple așa ceva, pricepi, Gilda?

– Dar cine ți-a spus că aș vrea să plec? Nu vroiam decât să știi despre această poveste. Inelul am să i-l dau înapoi. Și, bineînțeles, va trebui să-i explic totul.

– Ai face bine s-o faci cât mai curând. Sună-l, pur și simplu, și spune-i ce s-a întâmplat!

– După toți anii de când ne cunoaștem nu pot s-o fac în acest mod simplist. Va trebui să i-o spun personal.

– Să înțeleg că vrei să te duci la New York? Singură... fără mine?

Gilda pufni din nou în râs.

– Am trăit mulţi ani fără tine. Şi după cum vezi, am supravieţuit acestei încercări.

– Dar acum lucrurile stau cu totul altfel. Sau trebuie să înţeleg că nu ai nevoie de mine, că te descurci şi singură?

– Am nevoie de tine, Dan. Am nespusă nevoie de tine. E ultimul lucru pe care aş fi dorit să ţi-l spun. Dar înţelege că nu te pot lua cu mine la New York. Este o problemă pe care trebuie s-o rezolv de una singură.

– Când? întrebă el.

– Încă nu ştiu. Gilda zdrobi nervoasă o firimitură de pâine care rămăsese în farfuria ei. Încă nu m-am hotărât. Şi, te rog să mă crezi că nu-mi e deloc la îndemână s-o fac.

– Vrei să ne verifici pe amândoi, pe tine şi pe mine deopotrivă? Doreşti întâi să fii foarte sigură dacă vei rezista alături de mine?

Gilda îl privi lung.

– Nu are nici o legătură cu asta, Dan. Ştiu de pe acuma. Nu de timp de gândire am eu nevoie. Trebuie însă să chibzuiesc în liniştе cum să-i spun despre noi lui Jerome. Nu vreau să-l jignesc. Nu vreau să-l fac să se simtă rănit. Ştii, în fond e un tip foarte cumsecade.

– Nici nu s-ar fi putut altfel. Altminteri nu văd cum ai fi putut lua în considerare posibilitatea să te măriţi cu el. Dacă ţii la asta, Gilda, dacă un astfel de inel înseamnă atât de mult pentru tine, să ştii că-l poţi primi oricând de la mine.

– Hai să lăsăm discuţia asta pe altă dată! spuse ea. Nu e o problemă chiar aşa urgentă.

Seara, Gilda veni în apartamentul lui Dan. El cumpărase un buchet imens de trandafiri roşii ca sângele, care îşi etalau acum splendoarea pe o măsuţă rotundă de culoare albă, într-o vază de cristal. În sfeşnicele metalice emailate în alb şi negru ardeau lumânări, care se asortau perfect cu ambianţa apartamentului.

– E o zi demnă de o cupă cu şampanie, declară Dan în timp ce intra în bucătărie.

Gilda se aşeză pe canapeaua din piele neagră şi admiră litografia de Dali care era atârnată pe peretele opus. Dan avea o slăbiciune pentru Dali, de fapt, pentru arta modernă în general.

Nu dură mult timp până când bărbatul se întoarse, într-o mână cu o frapieră plină de cuburi de gheaţă din care se zărea gâtul unei sticle de şampanie şi cu două pahare înguste, în cealaltă.

– Din una din cele mai bune recolte ale *Veuve Cliquot*, o lămuri el. Nu zeama aia californiană care aduce doar de departe cu şampania.

Gilda îl privi zâmbitoare.

– Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

– Gusturile mele sunt cât se poate de simple, răspunse el. Întotdeauna numai ce este mai bun.

– Mi se pare că asta a mai spus-o deja altcineva înaintea ta.

– Şi ce dacă! Nu ţin să fiu original cu orice chip. Însă este o concepţie de viaţă care mă aranjează. Umplu paharele, îi întinse unul Gildei şi închină în sănătatea ei. Pentru o seară

frumoasă, o seară minunată. Cu aceste cuvinte se așeză lângă el, pe canapea.

Gilda purta o rochie de un roșu aprins, cu un decolteu prelung, îndrăzneț, care îi dezgolea la cea mai mică mișcare începutul sânilor ei tulburători. Rochia era foarte scurtă și se ridica mereu peste genunghi. Dan privea toate aceste amănunte cu ochi lacomi, dându-și încă o dată seama cât de îndrăgostit era de ea.

Își băură șampania și discutară asupra modului în care să-și petreacă restul serii. Se sărutară, iar atingerea lui o făcu să freamăte.

– Ce minunat este că nu porți sutien, șopti Dan răgușit când nu se mai putu abține să-și strecoare mâna în decolteul ei și să-i atingă sânul gol.

– De ce, crezi că aș avea nevoie? Gilda zâmbea.

– Firește că nu. Ai trupul cel mai perfect din lume, micuța mea! Ce bine ar fi dac-aș putea să te simt așa tot timpul, ziua și noaptea.

Se aplecă și sărută cu buze fierbinți sfârcurile ce se ridicaseră sfidătoare. Ea simți din nou cum o cuprinde fierbințeala aceea plăcută, ca de fiecare dată când o atingea el.

Aceste atingeri erau pentru ea ca un drog. Nu era nevoie decât de o cantitate infimă și deja se simțea pustiită de o dorință arzătoare. Se cutremură de plăcere anticipând momentul când avea să-l simtă tot în ea. În clipa în care Dan începu să-i depărteze ușor coapsele, din apartamentul de deasupra răsunară acorduri puternice de pian. Mâna i se opri

în aer. Judecând după chipul său, avea să explodeze din cli
în clipă.

După acordurile introductive, Virginia Kendall atacă du
plin: *"Blând și suav e al lui zâmbeeet..."*

– Dumnezeule, nu se poate să-nceapă iarăși! Nu
"Moartea Isoldei"!

Se desprinse de Gilda și-și aprinse o țigară. Ea bău restul de șampanie care-i rămăsese în pahar. Și pentru ea vraja fusese risipită brusc. Să-ți fie dat să asculți fără voie muzica lui Wagner în clipe atât de intime nu putea fi pe placul oricui.

– După câte se pare, scrisoarea ta n-a avut efectul scontat, râse ea zgomotos.

– Doamne, dac-aș putea pune mâna pe ea! mârâi el. Dar n-are nici un sens să încerc. Nu deschide când sun la ușă. Se ferește să dea ochii cu mine. Și știe ea prea bine de ce!

– Mai bine am merge întâi să cinăm în restaurantul acela chinezesc, propuse ea. Poate că până ne întoarcem se liniștește și vecina ta, primadona.

Dan oftă din rărunchi.

– Există atâtea opere de Wagner. Cine știe care o să fie următoarea care o să-i treacă prin cap? Dar nici o grijă, mâine o să mai primească o chestie prin poștă. De data asta n-o să-mi mai măsor cuvintele.

Gilda se ghemui în el, alintându-se. Gura îi era ademenitoare și seducătoare. Dan nu avu încotro și o sărută.

– Te-ai mai liniștit? îl întrebă ea când se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Of, fetița mea, și eu care-mi imaginasem totul atât de minunat!

– Amânare nu înseamnă renunțare. Hai s-o ștergem pentru câtva timp.

– Nu de asta am cumpărat acest apartament, pentru a merge mereu în altă parte. Dan privi spre tavan. Virginia cânta în continuare. Gilda se ridică și-l apucă de mână.

– Mai bine mergem să mâncăm la mine. Cel puțin acolo suntem feriți atât de Virginia cât și de Wagner.

Dorothy aranjase lucrurile în așa fel încât să aibă după-amiaza liberă pentru Jerome. Vrusese să-și cumpere neapărat un costum nou și bineînțeles că-l însoțise la Barney's, pe *Seventh Avenue*. Jerome era un bărbat care era obișnuit să decidă repede și găsise în scurt timp ce căuta.

Apoi făcuseră o scurtă plimbare de-a lungul *Fifth Avenue*. De fapt, inițial avuseseră de gând să ia cina în *Trump Tower*. Însă nu găsiseră loc în nici un restaurant, așa că se hotărâră să meargă în Village.

Lui Dorothy îi plăcea mult în Village. I se părea la fel de romantic și de frumos ca întotdeauna. Deși era la modă să susții că nu mai era ceea ce fusese pe vremuri.

Pentru ea, Greenwich Village rămăsese tot cea mai frumoasă zonă a New Yorkului, iar Dorothy știa ce spunea. Nu degeaba se născuse acolo.

Mâncară la lumina lumânărilor într-un restaurant cu pereții afumați, în care cânta o formație de jazz. Jazzul era din nou la modă în Village.

Jerome și Dorothy își băură martiniurile devenite tradiționale înainte de masă în timp ce ascultau suspinele saxofonului care făceau să vibreze paharele de pe tejgheaua barului. Și lui îi plăcea atmosfera acestor restaurante, care păstrau stilul anilor patruzeci. Avea o înclinație puternică spre trecut, spre tot ce părea ușor demodat.

Dorothy ședea vizavi de el, îmbrăcată într-o rochie din tafta de culoarea prunei. Minunatul ei păr negru îi cădea în valuri peste umeri. Știa că asta o făcea să pară mai tânără și senzuală.

Efectul se datora în primul rând decolteului îndrăzneț, care punea în evidență superbele ei rotunjimi.

– Cu ce ochi mă mai privești! spuse ea. Vrei să mă faci să roșesc?

– Mă gândeam la ceva foarte precis.

– Asta am băgat și singură de seamă. Dorothy sorbi din paharul de Martini și-i susținu privirea. Suntem nebuni de legat, nu-i așa?

– Este o nebunie să fii îndrăgostit?

– Nu, în fond nu este. Doar că nu aș fi crezut niciodată că mi se va mai întâmpla încă o dată așa ceva, și încă cu o asemenea intensitate.

Jerome râse.

– Vorbești de parcă ai fi ajuns deja pe tărâmul de dincolo de bine și rău. Și asta când abia ai împlinit treizeci de ani!

– M-am concentrat atât de mult asupra profesiei, încât practic, în ultimii ani, bărbații n-au mai jucat nici un rol în viața mea. De aici nevoia de a recupera.

– Sper că nu asta e tot ce te leagă de mine, o tachină el.

Dorothy îi zâmbi galeş, cu acel zâmbet îndrăgostit al unei femei fericite.

– Ştii foarte bine ce mă leagă de tine, Jerome. Pur şi simplu ne potrivim nemaipomenit unul cu celălalt, nu doar la pat.

– Dar şi acolo, se grăbi el să adauge.

– Chiar nu eşti în stare să te gândeşti la nimic altceva, iubitule?

– Nu când arăţi atât de superb ca-n seara asta şi când stai atât de aproape de mine.

– Of, bărbaţii ăştia! se plânse Dorothy.

– Odată şi odată tot o să trebuiască să încerci să vezi cum merg lucrurile alături de unul din ei. Şi când spun asta mă gândesc la o perioadă mai lungă. Vocea îi devenise aproape ademenitoare.

– Asta a fost o cerere mascată în căsătorie?

– Nu aş avea nimic împotrivă să ajung cât mai curând posibil împreună cu tine în faţa ofiţerului stării civile. Dintr-o dată, Jerome devenise foarte serios.

– Te rog, nu începe iar cu povestea asta, Jerome! Nu sunt o femeie de măritat. Sunt mult prea independentă pentru aşa ceva. Nu pot renunţa la mica, dar foarte personala mea libertate.

– Şi arăt eu ca unul care te-ar priva de această libertate?

– Lucrurile astea sună întotdeauna altfel, înainte. Dar odată prinşi cu lanţuri unul de celălalt...

– Dumnezeule mare, sună de parcă te-ai aştepta să te fac roaba mea. Auzi, lanţuri! Clătină dezaprobator din cap.

– Adică nu e minunat aşa cum e acum, spune, Jerome?

– Un bărbat ca mine nu poate să nu se gândească să-şi întemeieze o familie. Problema asta mă preocupă deja de multă vreme.

Ea râse zglobiu.

– Şi a trebuit să te îndrăgosteşti tocmai de mine. Sărmanul meu Jerome!

Simţi că sosise momentul în care trebuia să-i destăinuie tot adevărul. Până acum nu-i spusese nimic despre Gilda.

– Ştii, există o fată, în California. O persoană nemaipomenit de drăguţă, pe care-o cunosc de mulţi ani de zile. Are o căsuţă în Malibu.

Dorothy îl privi încordată.

– Vrei să spui că ai de gând să te însori cu fata aia dacă eu îţi voi spune nu?

– Nu, nu mă voi însura cu Gilda. Nu mai pot s-o fac, acum că ne-am cunoscut. Însă în mod formal sunt încă logodnicul ei, se spovedi el, după care se simţi imediat mult mai bine.

– Asta zic şi eu surpriză, şi încă înainte de masă! Dorothy îşi goli paharul dintr-o sorbitură. Dar ar fi trebuit să mă aştept la asta. Cu un bărbat ca tine!

– Viaţa mea era într-un echilibru perfect, înainte să apari tu. Acum totul s-a complicat destul de mult. Dar nu-mi

doresc o altă viață, Dorothy, pentru că te doresc alături de mine. Sunt pur și simplu nebun după tine și te apreciez atât ca om, cât și ca avocat. În unele momente am ajuns chiar să te admir.

– Cine e fata aia? Ce profesie are? Ai fost foarte îndrăgostit de ea? Dorothy îl privea nerăbdătoare.

– Gilda a fost visul vieții mele pe când eram încă foarte tânăr. În toți anii care au trecut de-atunci nu ne-am pierdut niciodată din priviri. Ea este judecător de instrucție în Los Angeles. Și am o obligație față de ea.

– Ce anume vrei să spui cu asta, Jerome? îl iscodi ea necruțătoare.

– Nu am vrut decât să pun toate cărțile pe masă, asta e tot. Eu am hotărât să te aleg pe tine, Dorothy. Asta voiam să știi. Într-o bună zi o să-și facă apariția Gilda și atunci am să-i mărturisesc totul.

Ea ridică mirată din sprâncene.

– Cum adică, nu ai făcut-o încă, în toate săptămânile care au trecut?

– Fiecare bărbat este puțin laș, pe undeva. Nu o să-mi fie deloc plăcut să dau ochii cu Gilda, când va veni. Dar nu pot s-o trimit pur și simplu la plimbare. Această discuție va trebui să aibă loc, spuse el, ridicând din umeri.

– N-aș putea spune că este tocmai o perspectivă îmbucurătoare pentru mine. Oricum, nu pot să uit că pe vremuri ai iubit-o. Și ce se-ntâmplă dacă încearcă să-ți pună bețe-n roate? Ochii lui Dorothy se îngustaseră.

– Gilda nu ar face niciodată una ca asta. Va fi nevoită să

accepte ce-i spun. Dar uşor nu va fi s-o fac. Este o femeie atât de afurisit de cumsecade. Sunt absolut convins că niciodată nu i-ar trece prin cap să se uite la altul. E foarte sigură că viaţa ei este legată de-a mea. Ea cel puţin aşa crede.

– În acest caz poate c-ar fi mai bine dacă te-ai însura cu ea.

– Tocmai tu eşti cea care spui asta, Dorothy? Jerome se cutremură. Şi eu care credeam că mă iubeşti!

Zâmbetul ei era cam strâmb.

– Dumnezeu mi-e martor că aşa şi este, Jerome. Nu am mai fost atât de îndrăgostită de un bărbat de pe vremea când eram doar o adolescentă şi mi-a căzut cu tronc unul dintre profesori. Dar nici nu vreau ca datorită mie Gilda asta a ta să fie nefericită. Poate fi îngrozitor pentru cineva să i se trântească uşa-n nas aşa, pe nepusă masă.

– Păi tocmai de asta şi sunt atât de îngrijorat. Dac-aş reuşi să găsesc pe undeva un tânăr drăguţ şi prezentabil pentru ea! Ce n-aş da s-o ştiu îndrăgostită de un altul!

– Întrucât te-ai logodit cu ea, are toate motivele să pună bază în tine, spuse Dorothy. Aşa că nu are de unde să apară acel altul la care te gândeşti. Nu, dacă Gilda este aşa cum mi-ai descris-o tu.

– Şi ce să fac, Dorothy?

– Ar trebui să-i spui adevărul, şi asta cât mai repede cu putinţă. Ar trebui să joci cinstit cu ea, Jerome. Este cel mai neînsemnat lucru la care are dreptul din partea ta.

Jerome oftă adânc şi se întinse după pachetul de ţigări.

– Ţin cu adevărat la Gilda, înţelegi? Şi poate că ea ar fi

fost femeia potrivită cu care să mă însor. Am fi avut copii. Alături de ea, viața s-ar fi scurs într-o ordine perfectă. Acum însă, toate astea îmi par atât de incerte. Acum știu că, de fapt, îmi doream altceva de la viață. Nu mai pot să mai renunț la acel sentiment imens, profund. Și pe ăsta, Dorothy, nu-l nutresc decât pentru tine.

– Dar eu nu pot să-ți ofer nimic asemănător. Chipul îi redevenise surâzător. Căsnicia, copiii, treburile ăstea nu sunt de mine. Alături de Gilda ai fi avut cu siguranță parte de împlinirea viselor tale.

– Hai să nu mai discutăm despre asta. Nu ne va duce nicăieri, Dorothy. Nimic nu va putea să-mi schimbe sentimentele sau hotărârea pe care am luat-o. Ai pătruns prea adânc în ființa mea încât să mă mai pot întoarce la Gilda. Prin tine am descoperit o dimensiune complet nouă a vieții.

– Și eu prin tine, Jerome. Tocmai de asta nu pot suporta gândul că, într-o bună zi, s-ar putea să nu te mai am.

– Dar îți aparțin, iubito! Îți aparțin cu totul. Nimeni nu se gândește la o despărțire.

– Dar totuși nu dorești să-ți închei viața holtei. Nu-i așa că nu vrei acest lucru, spune Jerome? Și cum vom reuși să împăcăm și una și alta?

– Încă nu știu. Drept să spun, în clipa de față îmi este absolut indiferent. Doar mai avem atâta timp în fața noastră, Dorothy. Poate că într-o bună zi și mie o să mi se pară fenomenal să trăiesc liber și fără obligații. Sau poate o să începi tu să-ți dorești să ai copii.

– Copii, repetă Dorothy, iar vocea îi sună de parcă ar fi

vorbit despre ființe dintr-o altă galaxie. Sinceră să fiu, până acum nici nu m-am gândit la asta. Dar știu că în curând va trebui s-o fac. Nu este bine să faci copii când ești prea bătrân.

– Foarte bine, gândește-te! Eu îți stau oricând la dispoziție.

– Dar asta nu ar însemna că voi renunța la planurile mele, protestă ea imediat. Apoi i se așternu pe chip un zâmbet cald. Poate că, într-o bună zi, voi ajunge cu adevărat să-mi doresc un copil. Ca femeie, e bine să ai o astfel de experiență de viață. Dar ăsta nu-i un motiv să fiu de acord și cu măritișul.

– Ce-ai zice dacă am lăsa câtva timp teoria baltă, o rugă Jerome și deschise lista de meniuri. Hai să așteptăm să vedem cum vor arăta practic lucrurile, peste câteva luni.

– Dar până atunci trebuie să vorbești neapărat cu Gilda! îi ceru ea.

– Presupun că n-o să am încotro.

5

– O PETRECERE? EXCLAmă Gilda. Ceva oficial? Trebuie să mă pun la patru ace?

– Va fi una din petrecerile-surpriză obişnuite. Ştii tu ce înseamnă asta. E ziua de naştere a lui Jack, unul din colegii mei. Şi mi-ar lua-o în nume de rău dacă nu mă duc. Iar fără tine, bineînţeles că nu merg. Aşa că spune-mi, cum rămâne? Dan se frământa cu receptorul în mână.

– Şi unde are loc petrecerea asta?

– În Santa Monica. Trec să te iau la opt şi jumătate. De acord?

– Bine, acceptă ea. Vin, doar nu pot să te las baltă, nu-i aşa?

– Am ştiut eu din totdeauna că eşti o tipă a-ntâia. Pe diseară, micuţo!

Gilda nu era tocmai încântată de invitaţie. Niciodată nu puteai şti peste cine dădeai la o petrecere. Avusese de-a face cu mulţi oameni, pe plan profesional. Ce se făcea dacă o recunoştea cineva, dacă i se adresa cu titlul ei?

Oare sosise momentul să-i spună lui Dan întregul adevăr? De-acum îi cunoştea destul de bine reacţiile. Mai mult ca sigur că s-ar simţi profund ofensat, şi pe bună dreptate.

Dar mai bine să nu se gândească la o astfel de eventualitate. Cine știe, poate că nu era decât o petrecere în cerc restrâns, fără prea mulți invitați. Și apoi, ce putea să se întâmple? Se hotărî să îmbrace salopeta din mătase neagră, cea cu decolteul adânc la spate. Și-o cumpărase dintr-un butic de pe *Sunset Strip* și o păstrase pentru ocazii mai deosebite.

Vroia ca Dan să se poată mândri cu ea diseară. Nu se ascundea oare un pic de vanitate în fiecare bărbat? Era sigură că o să fie încântat dacă toată lumea va întoarce capul după ea.

Salopeta neagră făcea o impresie cât se poate de discretă, cu condiția să o privești din față. Dar de-ndată ce avea să se întoarcă cu spatele, era sigură că toți bărbații ar fi căscat ochii mari. Gilda încălță o pereche de sandale aurii cu tocuri înalte, iar ca bijuterii își alese un colier antic mexican și trei lănțișoare cu multe medalioane viu colorate. Se privi în oglindă și i se păru că se îmbrăcase cam prea îndrăzneț. Dar de curaj nu dusese ea niciodată lipsă.

Când veni să o ia, Dan rămase impresionat. Dar oare când nu era el impresionat? Nu era el tot timpul fascinat de ea?

Porniră în jos, pe bulevardul *Santa Monica* în mașina lui, ce fusese reparată de multă vreme, până ajunseră la o vilă care dădea direct spre plajă. O mulțime de mașini erau deja parcate în preajmă, iar râsetele și muzica se auzeau până în stradă, din fundul grădinii.

– S-ar zice că surpriza am ratat-o, observă Gilda. După toate aparențele petrecerea e deja în toi.

– Mda, cred că am întârziat un pic. Dar asta o știi și tu. Dar ce mai contează? Îi urăm toate cele cuvenite, bem câteva pahărele și, la momentul potrivit, o ștergem. Doar dacă nu te vei simți bine în compania lui Jack și a prietenilor lui.

– Nu sunt pretențioasă din fire.

După ce coborâră din mașină, Dan o cuprinse pe după umeri.

–Vezi, tocmai asta îmi place atât de mult la tine. Ești prototipul fetei americane drăguțe și modeste. Exact așa mi-am imaginat eu femeia visurilor mele.

Urcară treptele din piatră care duceau în grădină. Majoritatea oaspeților se grupaseră pe terasă și în apropierea piscinei. Fiecare avea câte un pahar în mână. Lângă piscină era aranjat și bufetul rece. O mică orchestră cânta undeva, în spate. În aer plutea mirosul florilor de portocal amestecat cu cel de parfum.

Dan și Gilda fură primiți cu urale. Abia apucară să-și prezinte cuminți cuvenitele felicitări și urări că primiră deja fiecare câte un pahar. Dan se hotărî să bea un Bourbon și Gilda ceru același lucru.

Apoi Dan o prezentă prietenilor săi. Gilda simți prea bine atenția cu care era cântărită. Și nu-i scăpă nici faptul că Dan se mândrea cu ea. Își putea da seama de asta după cum privea în jur, după cum zâmbea.

Se afla tocmai într-o discuție aprinsă asupra filmelor lui Spielberg cu colegul lui Dan, Mark, și cu soția acestuia,

Jennifer, când îşi făcu apariţia o pereche întârziată. Gilda contemplă curioasă femeia îmbrăcată într-un costum safari de croială modernă când, dintr-o dată, îşi aminti.

La început, nu-şi aduse aminte numele. Dar era sigură că o mai întâlnise. Îşi aminti apoi cu precizie de fiica ei, care fusese arestată pentru că avea un pachetel cu heroină în poşetă. Da, acum ştia şi cum o cheamă: Gloria Setter.

Gilda începu să se lase nervoasă de pe un picior pe altul. Deocamdată Gloria încă mai era ocupată cu gazda şi alţi oaspeţi care se aflau împreună cu aceasta. Dar nu peste mult timp avea să se întoarcă şi spre ceilalţi musafiri, iar atunci întâlnirea ar fi devenit inevitabilă.

Îl trase deoparte pe Dan. În nici un caz nu vroia să ajungă la o confruntare cu Gloria. Cum nu-l prevenise în nici un mod pe Dan, era sigură că avea să se ajungă la o scenă penibilă.

– Nu ştiu de ce, dar m-a luat dintr-o dată o migrenă îngrozitoare, oftă ea. Drept să spun, m-a cam chinuit ea încă de după-amiază.

– Ia o tabletă şi fă-o uitată, îi sugeră el.

– Fac alergie la anumite medicamente. Dacă aş lua acum ceva pe bază de aspirină o să mă umplu toată de pete roşii. Gilda afişă un zâmbet nu prea convingător. Cred că ar fi mai bine dacă am face o mică plimbare de-a lungul plajei. Ştii, aerul curat şi briza...

Dan privi nehotărât în direcţia unde se afla Jack.

– Dar am venit de-abia de o oră.

– Şi ce folos, dacă mă chinuie migrena? Vrei să stau aici şi să sufăr? Perfect, în acest caz plec acasă şi te las aici.

– Nici nu intră în discuţie. Firește că am să te conduc. Şi chiar crezi că o plimbare pe plajă îţi va face bine?

– Sunt absolut sigură. Ştiu din experienţă.

– Bine. În acest caz hai s-o ştergem cât mai discret! Jack nu ne-ar lăsa în nici un caz să plecăm.

Îi cuprinse umerii cu braţul şi porniră de-a lungul plajei. Întunericul se lăsase de multă vreme, iar pe cer strălucea luna. Valurile se rostogoleau ritmic pe nisip, lăsând în urmă, pentru câteva secunde, o dâră de spumă albicioasă.

– Ei, te simţi mai bine acum, iubito? vru el să ştie.

Gilda zâmbi şi respiră profund.

– Poate că n-ar strica dacă am bea şi o cafea.

– Asta o s-o facem când ajungem la tine. Sau preferi să mergem la mine?

– Nu am nici un chef să ascult "Moartea Isoldei".

– Şi eu la fel, râse Dan.Ei, cred că de-acum Kendall aia a primit şi cea de-a doua scrisoare. De astă dată nu am mai făcut economie la capitolul ameninţări. Trebuie să priceapă odată că este obligată să ţină cont şi de vecini.

– Ai ameninţat-o? se încruntă Gilda.

– Oho, şi încă cum. Mi-am dat frâu liber nervilor. Muierea aia o să mă facă să-nebunesc de tot. Şi poate că totul ar fi mai uşor de suportat, dacă mi-ar oferi posibilitatea să-i spun personal părerea mea. aşa, între patru ochi. Atunci nu aş

fi obligat să strâng atâta supărare în mine. Dar mă evit sistematic. Am impresia că se ascunde de mine.

Gilda îşi dădu pe spate părul pe care briza i-l răscolea întruna.

– Îţi plac femeile cu înclinaţii artistice?

– Dacă te referi la Kendall aia, eşti departe de adevăr. Doar ai auzit-o şi tu. Poate avea ceea ce face ea vreo legătură cu arta sau cu talentul artistic? Dan clătină neîncrezător din cap.

Ea încuviinţă cu un gest al capului.

– Tare mă tem că da. Ştii, Wagner cam aşa sună.

– Adică tu chiar crezi că Virginia are voce?

– Mi-e greu să exprim o părere categorică. Depinde mult şi de faptul dacă-ţi place sau nu muzica de operă, se eschivă ea.

– Drept să spun, nu m-am dat în vânt niciodată după cântări din astea, cu accente tragice. Sunetele înalte mă calcă pe nervi. Ba chiar mă-mbolnăvesc.

Dan oftă plin de tristeţe. Gilda se lipi de el, culcându-şi capul pe umărul lui. Poate că acum era momentul să stea de vorbă cu el în mod serios. Odată şi odată tot trebuia să-i spună că este îndrăgostit de o intelectuală. În fond, ce era atât de grav în asta?

– Chiar nu ai fi în stare să iubeşti o fată cu înclinaţii intelectuale? încercă ea cu prudenţă să se apropie de ce o durea.

– Ce întrebări mai pui şi tu. Probabil că migrena este de vină. Doar ţi-am spus care e punctul meu de vedere.

– Înseamnă că te conduci după idei preconcepute.

– Ei uite, aici te-nşeli amarnic! o contrazise el. Ştiu foarte exact despre ce vorbesc.

– Cunosc o tipă nemaipomenit de atrăgătoare care e avocată.

– Dumnezeule mare! oftă Dan. Tocmai una ca asta mi-ar mai fi lipsit. Adică una care să ştie totul mai bine. Îngrozitor. Niciodată nu aş putea să mă îndrăgostesc de o femeiuşcă emancipată ca asta. M-aş bloca iremediabil. Cred că n-aş mai funcţiona absolut deloc. Dar, în fond, de ce discutăm despre astfel de lucruri? Doar te am pe tine, Gilda, şi nu-mi doresc o alta în nici un caz. Eşti tocmai ce-mi doresc, exact aşa cum eşti.

– Dacă ai da ochii cu Mona, nici n-ai crede că a băgat atâta carte în ea.

– Să ştii că iarăşi te înşeli, se opuse el. Astfel de femei le recunosc de la o poştă şi atunci îmi trece orice chef de viaţă. Devin practic neputincios.

Dar Gilda nu vroia să renunţe atât de uşor.

– Eşti sigur că nu ai putea niciodată să iubeşti o femeie care a făcut carieră? întrebă ea.

– Sigur. Sută la sută. Am o antenă foarte sensibilă pentru astfel de chestii. Intuiţie, aşa i se zice. Of, Gilda, iubito, hai să schimbăm subiectul ăsta! Pur şi simplu mi se face silă dacă continuăm. Te iubesc şi sunt nebun după tine. Aş dori să-mi petrec tot restul zilelor alături de tine.

– Hai mai bine să încercăm să trecem peste următoarele câteva săptămâni, zâmbi Gilda chinuit.

– Vorbești, de parcă ai avea de-a face cu un monstru.

Ea își încolăci brațele pe după gâtul lui și-l sărută.

– Nu asta am vrut să spun, Dan. O știi foarte bine. Dar ce rost are să facem de pe-acum planuri pentru eternitate? Nu e mai bine să ne bucurăm de orele în care suntem împreună? De fiecare clipă?

– Și cu durerea ta de cap cum rămâne? întrebă el încetișor. Buzele-sale moi abia îi atinseră pielea gâtului.

– Nu mai e atât de chinuitoare ca înainte. Hai să mergem acasă! Cred că după ce-o să beau și o cafea o să-mi revin de tot.

Dintr-o dată îi pieri și lui Dan cheful să se mai întoarcă la petrecere. Gândul de a petrece seara singur cu Gilda era mult mai seducător. Îi cuprinse din nou umerii cu brațul și se îndreptară spre casa lui Jack pentru a recupera mașina.

Gilda puse de cafea de-ndată de ajunseră în Malibu. Dan se așezase afară, pe terasă, cu privirile pierdute în largul oceanului întunecat. Nu aprinseseră nici o lumină în casă. Chiar și când Gilda veni cu cafeau, Dan nici nu vru să audă de aprinsul luminii.

– E o atmosferă atât de minunată! Îmi place lumina asta tainică, dată doar de stele și de lună. Uite cum strălucește piscina!

Gilda își trecu mâna prin păr.

– Nici n-am știut că poți fi atât de romantic.

– Depinde de persoana care mă inspiră. Dan îi zâmbi, iar

lungii îi sclipiră albi, în lumina serii. Cum mai iubea ea gura lui!

Băură cafea şi fumară câte o ţigară. Dan îi spuse cât de mult îi plăcea salopeta pe care o purta ea în seara aceea.

– Dar şi mai frumoasă eşti fără ea, adăugă el, făcând-o să râdă.

– Vezi, durerile de cap au dispărut. Cafeaua şi-a făcut efectul.

Dan o prinse de mână.

– Nu vrei să înotăm în piscină? Doar noi doi, complet goi?

Dumnezeule, ce voce avusese când îi spusese aceste cuvinte! Gilda simţi din nou cum trupul îi era electrizat de un val de dorinţă, cum o cuprindea un fremătat erotic.

– Sau te temi poate de vecini? Vocea adâncă îi trăda starea de excitare în care se afla.

– Au plecat de ieri din oraş. N-au cum să ne deranjeze. Dar să-notăm acum, în miez de noapte?

– Nu ai făcut-o încă niciodată? întrebă el.

– Nu, mărturisi ea.

– Ei bine, atunci ce mai aşteptăm? Cu aceste cuvinte începu să se dezbrace.

Gilda îl privea nesăţioasă. Îi plăcea să-l vadă gol. Îi iubea trupul suplu şi musculos, cum era. Cu gesturi ezitante îşi scoase lănţişorul de la gât şi-şi descălţă sandalele.

Se simţi din nou covârşită de tulburarea, de dorinţa care o împingea de fiecare dată ca un resort în braţele lui. De unde

provenea această nemaiîntâlnită atracție pe care o simțea față de el? Nu reușea să-și explice asta nici în ruptul capului.

Gilda își trase jos salopeta și o împături pe spătarul unui scaun. Rămase doar cu un slip minuscul, negru, tot numai dantelă.

Dan o cuprinse în brațe cu o mișcare aproape violentă și o sărută cu patimă. Degetele sale se strecurară cu nesfârșită blândețe sub dantela neagră, atingând-o acolo unde era atât de sensibilă, atât de vulnerabilă și totodată atât de excitabilă.

– Nu vrei să înotăm? întrebă ea cu voce răgușită.

Dan râse.

– Aproape că uitasem.

Ea își desfăcu nodurile panglicilor foarte subțiri care îi fixau slipul deasupra șoldurilor, iar acesta căzu fluturând, aidoma unei petale de floare. Îl apucă de mână și alergară împreună peste dalele de piatră care îi despărțeau de piscină. În lumina lunii, trupurile lor păreau de un alb lăptos.

Se aruncară în apă, iscînd cascade de stropi. Dan străbătu piscina înotând cu mișcări puternice. Gilda abia reuși să se țină de el. Pe neașteptate, el se opri, se întoarse cu fața spre ea și o trase spre el. Doar picioarele li se mai mișcau, în timp ce trupurile le erau strâns îmbrățișate. Era o senzație nouă, nespus de incitantă.

Sărutările lui erau sălbatice și pline de patimă, limba lui i se strecură dură și provocatoare între buzele moi. Pentru un moment, Gilda uită de tot și toate. Se dărui total valului fremătător de dorință care o cuprinse când simți apăsarea excitării lui pe coapse.

– Dacă nu intrăm chiar în clipa asta în casă nu mai garantez pentru nimic, gâfâi ea când el își dezlipi buzele de pe gura ei.

– Ești femeia cea mai tulburătoare din lume, iubito, îi răspunse el. Nici măcar să înot nu sunt în stare, împreună cu tine. Ți s-a mai spus că ești incredibil de sexy?

În loc să-i răspundă, Gilda înotă spre scara piscinei. Își smuncă, cu o mișcare bruscă, părul ud pe spate, aruncând stropi asupra bărbatului care râdea o ploaie de stropi.

În ochii lui, Gilda era ca o sălbaticiune neîmblânzită, lipsită de orice inhibiție. Abia aștepta să o strângă din nou în brațele sale, să-i simtă împotrivirea dârză a trupului, așa cum numai în momentele cele mai intime un bărbat putea simți trupul unei femei.

Nu mai avură răbdare să ajungă în casă. Dan o apucă de mână și o trase într-unul din balansoarele stil Hollywood. Gura lui flămândă și fierbinte era peste tot pe trupul ei ud. Gilda încercă să se abțină, să reziste până în momentul când trupurile lor aveau să se unească deplin. Însă senzația de plăcere era mult prea intensă. Un geamăt prelung însoți tremurul violent produs de orgasm.

– Nici nu știam că ai atâta nevoie de mine, micuțo, șopti Dan cu mâna încă între coapsele ei. O trase mai aproape, penetrând-o. Buzele sale se lipiseră de ale ei, iar de această dată momentul plăcerii veni pentru amândoi odată. Gilda era ametită, aproape gata să leșine. Genunchii îi tremurau.

– Dumnezeule, cât de mult te iubesc, Dan!

– Gilda mea, minunata, unica mea Gilda! Dan îi acoperi gâtul şi umerii cu o ploaie de sărutări.

Cu ochii larg deschişi, Gilda privea cerul nopţii. Cât de pur, cât de limpede era aerul şi cât de aproape păreau stelele. Atât de aproape, încât avea impresia că putea să le atingă cu mâna.

– Acum sper că ai înţeles că noi doi suntem făcuţi unul pentru celălalt, spuse el în timp ce se îndreptau, strânşi înlănţuiţi, spre casă. Aşa ceva nu li se poate întâmpla decât unor oameni făcuţi unul pentru celălalt. Armonia absolută este un lucru rar întâlnit.

– Tu trebuie să ştii, că doar ai mai multă experienţă, îl tachină ea.

– Ştiu, răspunse el. Mâinile îi cuprinseră faţa cu tandreţe, înainte ca buzele să li se unească într-un sărut. Şi tocmai de asta n-am de gând să renunţ vreodată la tine.

– Ai fost tulburat astăzi, toată ziua, dragule. Dorothy păşea alături de Jerome prin holurile înalte ale tribunalului. Iar pledoaria ta a lăsat destul de mult de dorit.

Jerome trase nervos din ţigară.

– Ştiu, se mulţumi el să răspundă.

Dorothy îl privi cu ochii ei mari şi negri.

– Ai vreun motiv anume?

– Unul chiar foarte întemeiat. Gilda s-a anunţat că vine sâmbătă. Am vorbit aseară la telefon. Peste două zile va fi aici. Chipul i se întunecă.

– Ah, deci asta era. Acum înțeleg. Vestea asta te-a cam [illegible], nu-i așa?

– S-ar putea zice și așa, murmură el încuviințând dintr-o mișcare a capului.

– Oricum, e mai bine dacă îți ușurezi sufletul și-i spui totul. După ce totul va fi trecut o să te simți iar liber, îl privim eu.

– Da, dar deocamdată am de înfruntat totul. O perspectivă nu tocmai atrăgătoare. Nici un gând încurător.

Ierome se opri în dreptul ferestrei și privi îngândurat spre parcarea din fața tribunalului.

– Probabil are de gând să rămână peste week-end. Cine știe, poate vrea s-o scot la vreo piesă pe Broadway sau ceva asemănător. Știi, uneori Gilda are niște idei dintre cele mai ciudate. I se întâmplă mai ales atunci când Malibu i se pare prea burghez și mărginit.

– Dar dacă vine și pentru că i s-a făcut dor să se culce cu tine? Dorothy se opri din mers. Nu crezi că ar fi o dorință cât se poate de firească din partea ei? În fond, sunteți logodiți, nu? Și nu se poate trăi doar din amintiri.

– Nu înțeleg, vrei să mă sperii? întrebă el.

Dorothy zâmbi ironică.

– Să înțeleg că te sperie gândul să te culci cu Gilda?

– Știi prea bine că nu te-aș înșela niciodată. Pur și simplu, astăzi nu aș mai fi în stare să mă culc cu ea. Ceea ce înseamnă că explicația dintre noi trebuie să aibă loc încă de sâmbătă după-amiază. Nici nu se poate altfel. Nu pot să

joc pe parcursul întregului week-end rolul îndrăgostitului și să-i spun abia după aceea cum stau lucrurile.

– Nici n-ar fi cinstit, se declară ea de acord.

– Halal week-end! Iar eu care avusesem de gând să mergem împreună în Long Island, să ne recreem și să ne destindem un pic.

– Dar mai avem atâta timp s-o facem, îl consolă ea. Dimpotrivă, eu găsesc că-i foarte bine că vine. Știi, într-un fel nu pot să n-o compătimesc. Poate că vine plină de speranțe și dorințe, iar tu o s-o dezamăgești.

– Și ce, crezi că pe mine nu mă afectează lucrul ăsta? Măcar dacă ar fi fost una din cele care se lasă consolate cu un colier cu briliante de la Tiffany. Dar Gilda, nici vorbă de așa ceva. Aparențele nu au contat niciodată pentru ea. Giuvaerurile nu au pentru ea nici o importanță.

– O femeie deosebită, fără îndoială. Păcat că nu pot s-o cunosc.

– Nu crezi că e o dorință puțin cam perversă? îi reproșă Jerome. N-ar mai lipsi, decât să deveniți și prietene apropiate. Ar fi o situație greu de suportat pentru mine.

– Bine, dar nici nu intră în discuție, îi răspunse ea cu un zâmbet enigmatic. Totuși, poartă-te cu ea cu blândețe!

– Cu blândețea unui călău. Jerome clătină din cap. Oricum aș da-o, faptul rămâne fapt. Și fapt este că trebuie să mă despart de ea.

– Bine, dar un bărbat ca tine... Dorothy îi potrivi nodul de la cravată. Doar ești o persoană care știe cum să vorbească. Ești omul care întotdeauna găsește cuvântul

potrivit. Astăzi nu ai fost în cea mai bună formă, recunosc. Dar nu sunt oare pledoariile tale atât de temute, în rest? Iar acum vrei să capitulezi? Acum ai ajuns să te temi de o banală explicație?

– Măcar de-ar fi vorba despre o banală explicație! În fond, știi foarte bine despre ce e vorba. Iar eu unul nu sunt omul căruia să-i placă să-i rănească pe cei din jurul său.

– De ce-ți faci atâta sânge rău. Poate că lucrurile se vor rezolva mult mai simplu decât te aștepți, îl liniști ea. Nu e bine să-ți pregătești cine știe ce discurs lung în astfel de situații. Până la urmă oricum iese altfel decât ai plănuit. Cuvintele potrivite îți vin, de obicei la momentele potrivite. Așa suntem făcuți noi, oamenii.

– Chiar crezi asta?

– Da, spuse ea hotărâtă. Cred asta, Jerome. Și tocmai de asta nu e cazul să-ți faci prea multe gânduri. De ce ți-e scris oricum nu scapi. Iar după ce va fi trecut totul vei vedea cât de ușurat te vei simți.

– Mi-e teamă, mărturisi el. Mi-e cu adevărat teamă să am această explicație cu ea. Toți acești ani de când o cunosc...

– Cu atât mai mult, fu ea de părere. O să-și dea seama imediat că ceva nu este în ordine. Așa ceva se simte imediat când cunoști foarte bine pe cineva. Ea n-o să îngreuneze lucrurile.

– Bine, dar îi întorc întreaga viață pe dos! Ea s-a bizuit pe mine. Viitorul și-l imaginase alături de mine, iar acum, dintr-o dată, o las singură, mă retrag din viața ei. Cine crezi

că poate trece zâmbind peste așa ceva? Jerome ridică din umeri, dar imediat după aceea îi lăsă să cadă.

– Nu s-a întâmplat nici o catastrofă și nici lumea nu o să se scufunde din atâta lucru. Dacă legătura voastră ar fi fost atât de strânsă, atât de pasională, presupun că ai fi mers mai des la ea, în Malibu. Sau Gilda ar fi fost cea care ar fi venit să te vadă la New York. Însă așa cum văd eu lucrurile, în ultimele luni, relația voastră nu a fost prea strânsă. Nu o să i se frângă inima numai din atâta lucru.

– Spui asta pentru că n-o cunoști! o contrazise el. Habar n-ai cât de sensibilă și emotivă e. Doamne, de ce nu i-am explicat totul în scris, până acuma?

– Pentru că așa ceva nu se face, Jerome. Pe drept cuvânt, Gilda ar fi considerat-o ca manifestare de lașitate. Atâta lucru merită și ea, să-i spui personal ce ai de zis.

– Vrei să spui, să-i înfig cuțitul în inimă cu zâmbetul pe buze. Jerome râse sardonic.

– Cerule, din ce melodramă de prost gust ai mai cules și replica asta? îl întrebă ea surprinsă.

– Vrei să spui că nu-i așa?

Dorothy îl luă de braț.

– Ce-ai zice de un dejun la McDonald? Pentru mai mult de-atât nu cred că avem timp. Sunt sigură că o cafea de calitate o să te facă să gândești altfel. E imposibil să stai două zile de-acum încolo, să te frământi asupra discuției cu Gilda. Cruță-te! Concentrează-ți atenția asupra altor lucruri!

– Probabil că sunt doar un laș, murmură el. Însă un laș îndrăgostit nebunește de tine.

– Iubesc lașii care mă iubesc, spuse ea zâmbitoare.

6

GILDA RĂMASE ÎN FAŢA dulapului cu haine, neştiind ce să împacheteze. Luase decizia să-l viziteze pe Jerome la New York, într-un impuls de moment. Dar ce să ia cu ea? Cum era mai bine să se prezinte în faţa lui?

Taiorul albastru închis era destul de şic, o făcea însă să dea o impresie prea casnică şi supusă. În schimb rochia roşie era prea sexy, iar salopeta neagră nici nu intră în discuţie. Jerome îi spusese că la New York era cald. Rochia fără mâneci, de un galben-palid era desigur potrivită pentru seară. Iar în timpul zborului avea să îmbrace taiorul Chanel de culoarea nisipului şi o bluză oarecare din mătase.

Aşa avea să fie decentă şi elegantă, fără să atragă totuşi privirile. Şi în nici un caz nu voia să apară astfel în faţa lui Jerome. Capitolul ăsta era încheiat, odată pentru totdeauna, chiar dacă el încă nu ştia acest lucru.

Mărturisirea pe care era obligată să i-o facă o enerva. Gilda nici nu-şi amintea să se mai fi găsit vreodată într-o situaţie atât de penibilă. Dar n-avea ce face, trebuia să treacă prin asta. Şi nimeni nu-i putea fi de nici un ajutor.

Dan, care tot timpul stătuse în fotoliu, frunzărind *Los Angeles Times*, lăsă ziarul în jos şi o privi împachetând

bagajele. Părea nervoasă şi nerăbdătoare. Nu o mai văzuse aşa până atunci.

– Dumnezeule, dar ce tot împachetezi acolo? Doar nu eşti invitată la un dineu la Casa Albă! Nu cu preşedintele ai să te întâlneşti!

Gilda avu un zâmbet nefericicit.

– Te rog, iubitule, nu mă enerva şi tu. Presupun că poţi să-ţi închipui cam cum mă simt. Ştii, nu sunt tocmai entuziasmată că merg acolo.

– Şi crezi că mie îmi e mai bine? Nu este tocmai o fericire să ştiu că te vei întâlni cu el mâine seară. Nu ai auzit niciodată de vorba aia cu jarul care moceneşte sub cenuşă?

Gilda aruncă în valiză o cămaşă de noapte subţire, după care se duse la Dan şi i se aşeză în poală.

– Nu mai există nici un jar între mine şi Jerome. Nu ai nici cel mai mic motiv să fii îngrijorat.

– Dar nu pot să nu simt totuşi un gol în stomac. Dan o strânse mai aproape de el. Aş fi vrut să pot veni şi eu cu tine.

Gilda râse.

– Presupun că dacă ne-ar vedea coborând împreună din avion, nici nu aş mai avea ce să-i explic lui Jerome. Chiar aşa de brutală nu vreau să fiu cu el. Vreau să îl cruţ, pe cât posibil. Aşa că voi face uz de întreaga mea diplomaţie. Dacă ar fi însă după cum simt, i-aş spune totul verde în faţă, încă din aeroport.

– Îmi pare rău, murmură Dan! Bietul Jerome! O să fie o lovitură grea pentru el că te pierde. Dar nu cumva să-l laşi să-ţi succească iar minţile!

Gilda îl privi clătinând din cap.

– Pur şi simplu nu te înţeleg! Chiar atât de puţin sigur eşti pe tine? Of, Dan, ar trebui să ştii doar cât de mult te iubesc. Numai şi numai pe tine.

Gilda îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi apăsă nasul de al lui, după care îl sărută.

– Am să răsuflu uşurat numai după ce te văd înapoi! Un week-end poate fi foarte lung, uneori. Dumnezeule, nici nu mi-am dat seama până acum cât de mult depind de tine. Gilda.

– Când mă voi întoarce de-acolo voi veni fără inelul ăsta în deget. Şi mă voi simţi mult, mult mai uşurată decât acum. Iar în astea trei zile o să reuşeşti tu să te descurci şi fără mine.

– Mi-ai povestit atât de puţine despre Jerome. De fapt, cum arată?

– Bine, răspunse ea. Deşi nu pot să spun că aş fi avut o înclinaţie pentru bărbaţii arătoşi. Dar nu ştiu cum s-a potrivit că numai cu tipi nemaipomeniţi am umblat.

Dan rânji strâmb.

– Mulţumesc pentru drăgălăşenie.

Ea i-l descrise pe Jerome. Nu-i veni deloc greu s-o facă. Până de curând păstrase fotografia lui pe biroul ei de la tribunal. Apoi o exilase, întîi în sertar, apoi într-o ladă în care păstra câteva păpuşi şi un *micky-mouse* din pluş, cu o ureche ruptă. Amintiri din copilărie.

– Pare să fie un tip excepţional de bine! Dan se întinse nervos după o ţigară.

– Nu arată rău deloc, asta-i sigur, încuviinţă ea. Dar nici

nu se poate spune că femeile s-ar da în vânt după el. Este un tip mult prea rigid şi excesiv de serios. Dacă ar fi genul care să rişte din când în când câte-o aventură, lucrurile ar sta cu totul altfel. Dar aşa, mă aflu într-o poziţie destul de ingrată.

– Presupun că un procuror nici nu ar putea fi altfel. Eşti cu adevărat sigură că ai renunţat de tot la el, Gilda? Nu aş vrea să regreţi într-o bună zi hotărârea pe care ai luat-o. Ca doamna Foster, sunt sigur că ai fi dus o viaţă plăcută.

– O viaţă plictisitoare vrei să spui, îl contrazise ea. Niciodată nu mi-am dorit o astfel de viaţă. Mi-am dat seama de asta după ce te-am cunoscut. Cred că în adâncul sufletului meu nu l-am vrut cu adevărat pe Jerome. Nu pentru totdeauna. Altminteri nu aş fi stat aşa cu mâinile în sân, ci aş fi făcut pe dracu'n patru ca să mă ia odată de nevastă.

– Te aştept duminică seara la aeroport. Presupun că ai să iei avionul care aterizează seara, pe la şase, nu?

– Doar ţi-am mai promis deja. Nu voi rămâne la New York nici un minut peste strictul necesar. Am să răsuflu uşurată când voi şti că a rămas undeva, în spate. Mie una, oraşul ăsta nu-mi spune absolut nimic.

– Am fost şi eu acolo cu afaceri de vreo câteva ori. Mie mi s-a părut un oraş palpitant. Broadway, Manhattan, Bronx, Greenwich Village. Nu se poate spune că nu se întâmplă tot timpul ceva interesant în Big Apple.

– Acolo îmi lipseşte soarele, căldura. Şi oceanul, în primul rând, oftă Gilda.

– În anotimpul ăsta căldură ai berechet şi la New York.

[illegible] că acum temperaturile înregistrează adevărate [illegible] acolo.

Gilda se întoarse la valiza ei.

– Oribil, spuse ea nemulţumită. Căldura şi New York-ul, [illegible] pur şi simplu două lucruri total incompatibile. E ca şi [illegible] te-ai afla într-o uriaşă oală pusă la fiert, în care simţi că [illegible] sufoci. Firește, şi aici e cald. Dar aici e şi oceanul. Şi asta [illegible] schimbă totul.

– Pe mine m-ai uitat? Nu sunt şi eu aici, ca să te [illegible] răcoresc?

Gilda izbucni în râs.

– Cred că, mai degrabă, efectul este tocmai opus. Dar hai [illegible] să lăsăm subiectul ăsta. Lasă-mă să mă concentrez, ca să nu [illegible] uit ceva acasă.

– Probabil că, până la urmă, New York-ul nu e totuşi decât un oraş împuţit, mormăi Dan, care dintr-o dată luase o mină foarte abătută.

Jerome se plimba prin sala de aşteptare a aeroportului Kennedy, aşteptând aterizarea avionului de Los Angeles. Fuma, trăgând nervos din ţigară. Cine l-ar fi văzut pentru prima oară, nici nu ar fi bănuit în el pe respectabilul procuror.

În această sâmbătă se îmbrăcase extrem de neglijent: un pantalon gri, o pereche de sandale, o cămaşă bleu, descheiată la piept. Îşi amintise de flori abia în ultima clipă. Uitase că era obişnuită să fie primită cu un buchet.

Nu voia ca ea să observe încă din prima clipă că lucrurile

se schimbaseră radical. Dumnezeule, cât de neplăcută era situația în care se găsea! Și cât de laș se dovedea a fi. Însă îl îngrozea pur și simplu gândul să fie obligat să vorbească cu Gilda despre Dorothy.

În adâncul sufletului încă spera că poate pierduse avionul și că nu avea să vină în week-end-ul acesta. Însă, în același timp era foarte conștient că asta nu putea fi o rezolvare de durată. Odată și-odată tot trebuia să stea de vorbă cu ea. Și atunci nu era mai bine să termine mai repede, să se întâmple chiar azi? Măcar scăpa de zbuciumul care-l chinuia de câteva zile.

Trandafiri galbeni. Știa că Gildei îi plăceau trandafirii galbeni. Bineînțeles că îi plăceau și cei roșii. Dar lui Jerome i se păruse că ar fi puțin cam stupid să apară tocmai astăzi cu un buchet de trandafiri roșii.

Cei galbeni erau inofensivi. O mică atenție, așa cum o obișnuise. Din difuzoare răsună o voce monotonă de femeie care anunța aterizarea avionului din direcția Los Angeles.

Pe Jerome îl trecură toate apele. Și asta nu din cauza căldurii înăbușitoare de afară, ci din cauza emoției. Și puțin, și din cauza fricii.

Gilda. Atâția ani fuseseră legați unul de celălalt. De acord, în ultima vreme nu se mai văzuseră chiar atât de des ca înainte. Dar relația dintre ei fusese o relație de durată. Și câte planuri de viitor nu-și făcuseră împreună. Iar acum sosise momentul să pună punctul final.

Iar ea, care nu avea nici cel mai mic habar de ce o aștepta. Avea să coboare din avion fericită și plină de

speranţe, bucurându-se încă de pe acum de week-end-ul minunat pe care credea că-l vor petrece împreună. Jerome simţi că i se ridică părul de la ceafă.

Măcar de n-ar fi fost Gilda o fată atât de drăguţă, de cumsecade. Niciodată însă nu fusese o cochetă, niciodată nu ar fi flirtat cu alţi bărbaţi. Trăise numai şi numai pentru şi alături de el.

De ce-i treceau tocmai acum astfel de gânduri prin cap? De ce tocmai acum a trebuit să-şi amintească de toate astea? Acum situaţia i se părea chiar şi mai complicată decât atunci când venise la aeroport.

E drept că, din când în când, fuseseră între ei şi unele mici diferenţe de opinie. Însă o ceartă, niciodată. Gilda putea fi foarte temperamentală. Însă nu fusese niciodată irascibilă, niciodată nu se întrecuse cu gluma. Ar fi putut trăi nespus de bine alături de ea. Ar fi întemeiat o familie, ar fi avut copii... Jerome oftă din adâncul sufletului.

De ce oare trebuise Dorothy să dea năvală în viaţa lui? De ce nu mai reuşise să scape de ea? Doamne, ce poveste încurcată îi fusese dat să trăiască! Şi cît de dezamăgită avea să fie Gilda!

Jerome îşi îndepărtă părul din frunte. Nu mai putea dura prea mult până când Gilda avea să-şi facă apariţia. O fracţiune de secundă lui Jerome îi fulgeră prin minte ideea să o ia pur şi simplu la fugă. Dar nu mai era adolescentul care furase mere din grădina vecinului. Acum trebuia să răspundă pentru cele întâmplate.

Când o văzu îndreptându-se spre el în taiorul ei de

culoarea nisipului, Gilda i se păru chiar mai fermecătoare decum şi-o amintea. Era numai zâmbet şi se lăsă îmbrăţişată. Sărutarea pe care i-o dădu fu însă, ce-i drept, cam frăţească. Dar Gilda nu păru să observe acest lucru. Nu era prima oară când Jerome o săruta în felul acesta. Îi mulţumi, roşind de plăcere, când îi înmână buchetul de trandafiri.

– Ce drăguţ din partea ta, Jerome, că nu ai uitat de flori.

– Arăţi de-a dreptul fantastic!

– Tu în schimb pari niţel cam obosit. Probabil că din cauza căldurii ăsteia sufocante.

Jerome îi luă valijoara.

– Maşina o am parcată afară. Mergem direct la mine? Sau preferi să ciocnim întâi un păhărel, undeva în oraş?

Gilda păru tulburată.

– Ştii, mi-am rezervat o cameră la *Plazza*. Dintotdeauna am dorit să trag o dată la acest hotel. Nu ţi-am vorbit niciodată despre asta?

Lui Jerome îi fu foarte dificil să-şi ascundă sentimentul de uşurare. Dar se şi miră. Înainte, când venea la New York, Gilda înnoptase de fiecare dată în apartamentul lui.

– Dar ce ţi-a venit să tragi dintr-o dată la hotel? Ce idee mai e şi asta, Gilda?

– Te rog, nu fi supărat pe mine, Jerome. Gilda încercă să zâmbească natural. Tocmai încercam să-ţi explic. Ard de nerăbdare să înnoptez o dată la *Plazza*. Am auzit atâtea despre el, cât de elegant şi de nemaipomenit este...

– Uneori ai nişte idei de-a dreptul bizare. E un lucru cu care nu am reuşit niciodată să mă obişnuiesc la tine. Dar nu o

să mă pun de-a curmezişul. Dacă asta e dorinţa ta cea mai arzătoare, să înnoptezi la *Plazza*...

Gilda încuviinţă dintr-o mişcare a capului. De ce simţea oare nodul acela în gât? De ce se simţea atât de afurisit de vinovată? Oare Jerome începuse deja să bănuiască ceva?

Ieşiră din clădirea aeroportului şi păşiră în căldura înăbuşitoare care domnea afară, îndreptându-se spre parcare.

– Uitasem cu totul cât de oribil este New York-ul vara, oftă Gilda.

Jerome zâmbi.

– Ţie New York-ul ţi se pare întotdeauna oribil, iubito, indiferent că e mai sau decembrie. Niciodată nu ţi-ai ascuns această opinie.

– Îmi pare rău că nu împart slăbiciunea pe care o ai tu pentru oraşul ăsta. Sunt o adevărată fiică a Californiei. Ce pot să fac?

Ajunseră la Mercedes-ul lui Jerome. El îi aşeză valijioara pe bancheta din spate şi apoi urcară.

– Vreo dorinţă specială? Unde propui să bem pentru revederea noastră? Sau preferi să te duc întâi la *Plazza*?

– Da, murmură Gilda. Da, cred că ar fi cea mai bună idee. Putem să bem acolo un gin tonic.

– Aşa că s-a stabilit şi băutura pe care o vom servi, spuse Jerome.

Gilda îl privi mirată.

– Dar noi am băut întotdeauna prima oară câte un gin tonic, când ne revedeam.

– Aşa-i. Uitasem. Te rog să mă ierţi!

Gilda îl observă cu atenţie. Jerome făcea impresia că era mai împrăştiat decât de obicei. Şi nici nu părea în al nouălea cer de fericire că venise. Dimpotrivă, părea mai degrabă rece. Însă Gildei asta îi convenea de minune.

Avea să-i fie mai uşor să mărturisească ce avea de spus. Dacă Jerome ar fi fost tandru şi dacă ar fi sărutat-o cu pasiune, probabil că ar fi avut un complex de vinovăţie. Era mai bine că se întâmplase astfel.

Îl simţea pe Jerome ca pe un bun şi vechi prieten, ca pe un frate mai mare. Poate că asta şi fusese pentru ea, chiar de la bun început. Doar că nu îşi dăduse seama de asta. Acum însă, după ce-l cunoscuse pe Dan, lucrurile stăteau cu totul altfel.

– O luăm pe *Fifth Avenue?* întrebă Jerome cu un zâmbet. Ştiu că îţi făcea plăcere să te plimbi pe *Fifth Avenue*, de fiecare dată când veneai încoace.

– Da, sunt toate magazinele alea superbe! exclamă ea. Saks, Henri Bendel, Cartier şi Van Cleef & Arpel.

– Bine că există totuşi ceva care să te impresioneze la New York.

– Fiecare om îşi are gustul lui personal şi propriile-i preferinţe, ce să-i faci, i-o întoarse ea.

Gilda se lăsă pradă impresiilor copleşitoare pe care le imprima pulsul vieţii din metropolă. New York City era atât de diferit de Los Angeles, cu mult mai violent, mai viu în culori şi mai zgomotos. Şi totuşi, nu întâlneai nicăieri mai multă lume atât de elegant îmbrăcată ca pe acest *Fifth Avenue*. Firește, erau şi indivizi descreieraţi, care se

îmbrăcau de parcă tocmai în acel moment ar fi venit de la Carnavalul de la Rio. Dar nimeni nu întorcea capul după ei. New York-ul era o metropolă tolerantă. Lăsa fiecăruia propria libertate de expresie.

– Povesteşte-mi cum ţi-a mers în aceste ultime luni, o rugă el. În sinea sa, Jerome încerca cu disperare să găsească un mod de a îndrepta discuţia în direcţia pe care o dorea el. Dar nu vroia ca această discuţie să aibă loc tocmai acum, în maşină. Mai târziu, la un pahar de băutură, era sigur că avea să-i vină mai uşor.

– Nu-mi văd capul de treburi în Los Angeles. Cred că poţi să-ţi închipui asta. Infractori vor exista mereu şi nici de găinari nu ducem lipsă. Aşa că nu pot să mă plâng. Dar ţie cum îţi mai merge? Lucrezi la vreun caz fierbinte?

– Doar cazuri uzuale, răspunse el. Săptămâna viitoare va avea loc un nou proces intentat capilor mafiei. Dar se poate afirma că se ştie încă de pe acum cum vor evolua lucrurile. În ultimul moment cad unul sau mai mulţi martori. E foarte trist.

– În fond, eşti foarte mândru de postul tău? îl întrebă ea, pândindu-l pe furiş.

– Ce întrebare mai e şi asta, Gilda? Jerome o privi contrariat. E doar profesia mea, nu? Eu singur mi-am ales-o.

– Bine, dar a fi procuror în New York este altceva decât dacă ai face acelaşi lucru în cine ştie ce cătun din Michigan.

– Sunt mulţumit de ceea ce sunt. Să privim lucrurile în modul acesta. Nu pot decât să deplâng faptul că nu suferi New York-ul. Iar eu nu intenţionez să mă mut de aici, cel

puţin nu în perioada următorilor ani. Acum spusese lucrurilor pe nume.

– Iar eu nu pot să renunţ la California mea. După cum văd opţiunile noastre sunt diametral opuse, în această privinţă.

Jerome se concentră asupra traficului din City, care devenea tot mai dens. Dură mult până ajunseră în colţul sud-estic al Central Parkului, de unde zona comercială de pe *Fifth Avenue* începea să se continue cu o zonă de locuinţe, formată din vile elegante şi blocuri luxoase. Nu după mult timp ajunseră şi la *Plazza*. Jerome parcă maşina şi coborâră.

– Dacă doreşti întâi să te aranjezi un pic, te aştept în hol, îi propuse el în timp ce urcau scara de la intrare.

– Mă întorc în două minute. Gilda se îndreptă spre recepţie şi luă cheia în primire. Însoţită de un băiat care îi luase valiza, se îndreptă spre liftul rapid, cu care urcă la etajul opt. După ce intră în cameră, Gilda îi dădu un bacşiş, lăsă valiza închisă şi intră în baie. Îşi spălă mâinile, privindu-şi cercetătoare chipul în oglindă. Apoi se pieptănă. Dumnezeule, că emoţionată mai era! Bine că Jerome nu pusese la suflet refuzul ei de a-şi petrece noaptea în apartamentul lui.

Dar se aşteptase la această reacţie din partea lui. Poate de aceea era atât de distant. Ridicase din prima clipă o barieră, între ei, ceea ce nu putea să aibă darul să entuziasmeze un bărbat de genul lui.

Sărmanul de el! Ajunsese să gândească despre Jerome la fel ca Dan. Îl compătimea. Era o după-amiaza de sâmbătă

ut de splendidă, iar ea avea să i-o strice şi să-i dea peste cap toate planurile de viaţă pe care şi le făcuse. Se simţea cu adevărat vinovată faţă de el.

Între timp, Jerome luase loc într-unul din fotoliile îmbrăcate în piele albă, din hol şi fuma o ţigară. Nu putea spune a câta era pe ziua de astăzi. Peste câteva minute aveau să ia loc împreună la bar, şi să ciocnească cu tradiţionalul Gin Tonic. În sinea lui, spera că Gilda să nu aştepte din partea lui să devină tandru! Se simţea ca un ticălos.

Singurul lucru îmbucurător de până acuma era că-şi rezervase cameră la hotel. De ce o făcuse oare? Înainte nu i-ar fi venit niciodată o astfel de idee. Pe-atunci era de la sine înţeles că avea să doarmă în apartamentul lui, în patul lui larg.

Ce urmărea? Vroia să-l aţâţe? Să-l facă s-o dorească şi mai puternic prin faptul că-l evita? Se ascundea ceva necurat în spatele gestului ei. În nici un caz nu putea să creadă povestea pe care i-o servise, că vrusese dintotdeauna să tragă la *Plazza*.

Dar puteai şti vreodată cu Gilda? În fond, nu tocmai micile ei nebunii o făceau şi mai atrăgătoare? În orice caz, nu se putea plânge că s-ar fi plictisit vreodată alături de ea.

Îşi stinse ţigara în scrumieră de îndată ce o văzu ieşind din lift şi-i ieşi în întîmpinare. Zâmbea atât de fericită, încât pe Jerome îl copleşiră din nou remuşcările.

– Şi-acum direct la bar, spuse ea. Mor de pofta unei băuturi.

– Cred că şi mie mi-ar face bine una acuma, mărturisi el.

Cât de grațioasă și delicată era Gilda! Aveai impresia că cea mai ușoară boare de vânt ar răsturna-o. Și totuși, cât de atrăgătoare era, cum mai întorceau toți bărbații capul după ea. Mda, Gilda era într-adevăr o femeie deosebită.

Dar și Dorothy era la fel. Dumnezeule, numai să nu se gândească la ea, în aceste clipe! Doar nu avea de gând s-o șocheze pe Gilda. Voia să îndulcească cât mai mult lovitura pe care era nevoit să i-o dea.

În seara aceea barul era destul de gol. O pereche mai în vârstă, care își afișa bunăstarea cu ostentație, ședea plictisită în fața paharelor cu Martini. Un om de afaceri, obez dialoga cu barmanul. Colegul acestuia se îndreptă spre Jerome și Gilda, care luaseră loc la capătul tejghelei, pentru a le lua comanda. Jerome comandă două pahare cu Gin tonic și-i oferi Gildei un foc ca să-și aprindă țigara.

– A trecut mult de când nu am mai stat împreună într-un bar de hotel, începu ea.

– A trecut mult timp și de când nu ne-am mai întâlnit, adăugă el.

– Dumnezeu știe, dar mie îmi pare că a trecut o veșnicie de-atunci. Apoi Gilda nu mai știu ce să spună. Trebuia să bea un pic de alcool. Asta avea să ajute la destinderea atmosferei.

– Prietenii tăi din Los Angeles ce mai fac? Jerome își aprinse o țigară. Te mai întâlnești cu nebuna aia de Catherine, care-și schimbă la două zile culoarea părului? Lui Jerome nu-i venea nici o idee cum ar fi putut îndrepta convorbirea în direcția pe care o dorea.

– Catherine s-a mutat la Boston. Lucrează ca secretară particulară a unui multimilionar. Şi-i merge foarte bine.

– Şi ceilalţi care făceau parte din gaşcă?

– Ştii, cu timpul am început să ne pierdem din vedere. Unii s-au însurat, şi odată ce au început să vină copiii, problematica se mută pe alte planuri. Îşi fac prieteni noi, iar cei neînsuraţi nu mai sunt admişi.

Jerome simţi sudoarea prelingându-i-se pe faţă. Oare prin ultima ei propoziţie Gilda făcuse aluzie la un lucru anume? Oare aştepta din partea lui să-i vorbească despre căsătorie? Spre norocul lui li se aduseră băuturile. Jerome se întinse după paharul său ca după un colac de salvare şi închină în sănătatea Gildei.

– Mă bucur că eşti din nou aici, spuse el.

– Sper că nu mi-ai dus prea mult dorul. Presupun că New York-ul îţi oferă suficiente distracţii. Ai clubul tău, cunoşti permanent oameni noi... Nu-i aşa, Jerome?

– Sunt lucruri inevitabile, Gilda.

De ce să nu i-o spună acuma? De ce să nu aducă vorba despre Dorothy? Jerome îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Nu era deloc o situaţie de invidiat!

– Mai călăreşti dimineaţa prin Central Park, aşa ca pe vremuri? Nici Gilda nu mai ştia ce să spună. Conversaţia intrase deja într-o fază letargică. Decât doar dacă...

– De propus, mi-am propus zilnic s-o fac. Dar de la gând la faptă e cale lungă. Pur şi simplu am devenit prea comod pentru aşa ceva, rânji Jerome.

– Şi centrul de tenis din strada douăzeci şi şapte? Mai treci pe-acolo, din când în când?

– Şi la asta am renunţat deja, de multă vreme. Sunt atâtea alte lucruri de făcut care îmi trezesc interesul...

Gilda bău o înghiţitură zdravănă. Ţigara şi-o terminase de mai multă vreme. Se întinse să ia alta din pachet şi Jerome îi oferi foc.

– Ştii că am ţinut întotdeauna mult la tine, Jerome. Gilda se hotărâse să spună lucrurilor pe nume. Vroia să scape odată. El îi luă mâna şi i-o mângâie.

– Şi eu ţin mult la tine, Gilda. Poate că ţi se pare ciudat să mă auzi spunându-ţi asta după atâta vreme. Dar ăsta e adevărul.

Jerome oftă. Dacă avea s-o continue tot aşa, seara avea să ia o cu totul altă turnură decât plănuise el. Dar nu putea să-i facă una ca asta lui Dorothy. Pentru nimic în lume. Oricât de drăguţă ar fi fost Gilda, din punct de vedere sexual nu-l mai atrăgea absolut deloc.

– Când doi oameni ţin unul la altul, îşi pot spune absolut orice, nu-i aşa? Abia în acel moment îşi dădu seama că mâna Gildei era rece ca gheaţa.

– Da, Gilda, aşa e. Ridică privirile spre ea, uitându-se la ea cu nişte ochi atât de serioşi, încât ea simţi un ghimpe înfigându-i-se în inimă.

Dintr-o dată îi trecu prin cap gândul să provoace un scandal, să spună ceva care să-l jignească, ceva care să-i dea ocazia să evite explicaţia finală. Dar îndepărtă acest gând la fel de repede cum îi venise. Nu, ar fi fost un gest prea ieftin.

Nu era stilul ei şi nici nu-i stătea deloc în fire să procedeze astfel.

Jerome îşi golise paharul. Gilda bău şi ea ultimele picături de Gin tonic. Nu-şi imaginase că avea să-i fie atât de greu. Şi Jerome, el de ce nu spunea nimic? De ce nu-i uşura sarcina atât de dificilă?

Dar cum ar fi putut oare s-o facă? Doar habar n-avea din ce motiv venise şi ce ţinea ea morţiş să-i spună.

– Te apasă ceva în mod deosebit pe suflet, Gilda? Este ceva ce vrei să-mi spui? Jerome făcu un semn barmanului. Încă două!

Dumnezeule, dacă va începe acum să-i vorbească despre căsătorie? Ce se făcea dacă îi cerea să precizeze data când vor face nunta? Doar ar fi avut tot dreptul. În fond, fuseseră logodiţi suficient de mult timp. Jerome simţi din nou cum îl trec apele.

– Te simţi foarte singur aici, la New York? întrebă ea. Îmi simţi mult lipsa?

Jerome îşi drese întâi vocea, apoi îşi aprinse o altă ţigară.

– La început am crezut că n-o să rezist. Pe atunci, totul mi se părea atât de străin. Dar acum m-am acomodat destul de bine.

– N-aş zice că este tocmai un compliment. Totuşi în vocea ei se simţea o undă de uşurare. Într-adevăr, Jerome nu părea să se topească de dorul ei.

– Înţelegi şi tu ce vreau să spun. Ne cunoaştem de-atâţia

ani şi ştim foarte bine care sunt sentimentele pe care le nutrim unul faţă de celălalt. De fapt...

– Da? întrebă ea când el se poticni.

– De fapt, am devenit ca nişte buni şi vechi prieteni.

Timp de câteva secunde, Gilda încercă să priceapă unde vroia el să ajungă. Simţi însă că nu trebuie în nici un caz să lase să-i scape această nesperată ocazie.

– Da, Jerome, chiar că suntem. Nu mi-aş putea dori un prieten mai bun decât tine. Eşti cu adevărat bărbatul cel mai drăguţ din câţi am cunoscut vreodată.

Între timp le fuseseră aduse băuturile şi Jerome se repezi să-şi ia paharul.

– Iar tu eşti o fată fantastică, Gilda.

Ea îi aşeză mâna pe braţ.

– Crezi că-ţi poţi imagina cum ar arăta viaţa ta fără mine?

– Dar nu trăiesc oare deja astfel? răspunse el. Au trecut multe săptămâni de când ne-am văzut ultima oară. Ştii, între timp se întâmplă multe...

– Ai dreptate, a trecut mult timp, spuse ea. Şi ca să fiu sinceră, Jerome, nu aş putea niciodată să mă mărit cu tine şi să trăiesc aici, în New York. Şi ce fel de viaţă ar fi asta, să ne vedem o dată la câteva luni?

– Încet-încet ne-am pierde din vedere, murmură el. Nu-i aşa, Gilda? Şi nici atât de apropiaţi nu ne-am mai simţi, ca la început.

Ea încuviinţă din cap.

– Da, Jerome, exact aşa este. Şi poate că din acest motiv

mai nu ar trebui să vorbim despre căsătorie şi să rupem logodna. Pentru că, pur şi simplu, nu mai este ce-a fost.

– Înţeleg ce vrei să spui. Şi eu gândesc la fel. Acum se simţea uşurat. Îmi pare tare rău Gilda, că a ieşit astfel, până la urmă. Dar de ce să vrei să ţii ceva cu tot dinadinsul în viaţă, când el este mort şi aparţine deja trecutului? Sunt bucuros că ai fost tu prima care ai deschis discuţia. Mie mi-ar fi venit nespus de greu, de teamă să nu-ţi jignesc sentimentele.

– Ai uitat că noi ne-am spus întotdeauna totul, Jerome? De fapt, am venit la New York special pentru a discuta acest lucru. Înţelegi, mă gândeam că poate, într-o bună zi, s-ar putea să întâlnesc pe un altul...

– Şi eu pe o alta, adăugă Jerome.

– Întocmai! zâmbi Gilda. Şi nu ar fi atunci o prostie dacă ne-am crampona de vechea noastră poveste de dragoste, care nu mai înseamnă nimic pentru nici unul din noi?

– Ar fi, fără-ndoială, lucrul cel mai prostesc de pe lume, Gilda. Ştii, te admir tot mai mult. Felul în care spui lucrurilor pe nume este cu adevărat impresionant. Dar prieteni buni, asta rămânem, nu? Pentru întotdeauna, da?

– Da. Prieteni rămânem neapărat, Jerome. Îşi ridică paharul şi închină în cinstea lui. Şi acum îmi doresc să fiu invitată la o cină grozavă.

Jerome o cuprinse cu braţul şi o sărută pe obraz.

– Vei avea parte de cina pe care ţi-o doreşti. Şi-apoi mergem în East Side, într-un băruleţ ca lumea, ce zici?

– Să sărbătorim prietenia noastră, se declară ea de acord.

7

CÂND URCĂ ÎN CABINA liftului, Gilda îşi dădu seama că era uşor ameţită de băutură. Îşi sprijini capul de peretele cabinei şi nu se putu împiedica să nu zâmbească. Doamne, ce seară mai fusese!

Cu câtă groază şi teamă se gândise la discuţia cu Jerome şi cât de nemaipomenit de simplu se rezolvaseră lucrurile. În cursul cinei, Jerome îi mărturisise dragostea lui pentru Dorothy, iar Gilda îi povestise la rândul ei despre Dan.

Amândoi se amuzaseră copios de cum se învârtiseră în jurul cozii, în dorinţa de a-l cruţa pe celălalt, care de fapt dorea să mărturisească acelaşi lucru. Gilda aproape că se înecase de-atâta râs.

Iată că toate temerile ei fuseseră în zadar. Cu atât mai puternic era acum sentimentul de uşurare. Rareori se distrase atât de bine cu Jerome, ca în seara asta.

Şi uite-aşa băuse pahar după pahar. Întâi gin tonic-urile dinainte de cină, apoi vinul şi, în final, cocteilurile cu şampanie, la bar. Făcuseră o plimbare amuzantă prin Times Square, povestiseră de vremurile vechi şi dansaseră împreună. Gilda nu-şi amintea să se fi înţeles vreodată mai bine cu Jerome ca acum.

Eliberaţi de grija de a fi obligaţi să joace rolul de

mulțumiți, reușiseră acum să încheie seara într-o atmosferă destinsă. Da, aveau să rămână prieteni. Orice s-ar întâmpla, fiecare din ei avea să fie, la nevoie, la dispoziția celuilalt.

Gilda ardea de nerăbdare să-i povestească totul lui Dan. Nu-i era prea greu să-și închipuie cam în ce stare sufletească se găsea el acum. Până la urnă, nu reușise să-și depășească cu totul sentimentul de teamă și gelozie.

Când liftul opri, simți că podeaua cabinei se clatină cu ea. Noroc că avea întotdeauna câteva pastile de aspirină prin poșetă. Înainte de a merge la culcare trebuia să ia neapărat două. Știa din experiență că în caz contrar avea să fie a doua zi mahmură și să sufere de dureri de cap groaznice.

Sau era mai bine să încerce rețeta pe care i-o dăduse un bețivan englez, o cunoștință întâmplătoare pe care o făcuse pe vremuri, în Santa Monica? Își amintea că o povățuise ca, după un chef straşnic, să bea trei pahare mari, pline cu apă, chiar înainte de culcare. Îi garantase că a doua zi avea să se trezească fără urmă de mahmureală.

Mai încercase să aplice metoda englezului și altă dată. Dar atunci abia dacă reușise să bea primul pahar cu apă. Iar rezultatul nu fusese unul dintre cele mai promițătoare.

Afurisiții ăștia de pantofi de gală! Abia intrată în cameră îi și zvârli cât colo din picioare. Părea că o doare fiecare deget. Nu le era prea ușor femeilor, dacă vroiau să arate bine.

Și pentru asta era inevitabil să încalțe pantofi eleganți. Își aminti că o stea oarecare de la Hollywood declarase odată că orice femeie devine mai doamnă cu fiecare centimetru al tocurilor pe care le poartă la pantof. După părerea ei astea

erau niște prostii, și-atâta tot. Știa ea un anumit cartier din Los Angeles unde era plin de fete care sprijineau pereții străzilor, încălțate cu pantofi cu tocuri ce păreau că nu se mai termină.

Intră în baie. Simțea neapărată nevoie să se demachieze. Și își respectă obiceiul care-i intrase în sânge, să nu se culce niciodată fără să-și perie părul. Era cea mai bună metodă de întreținere. În același timp se simțea topită de oboseala, care începuse să o ajungă.

Să mai facă oare duș? Avea tot timpul a doua zi, de dimineață. Telefonul începu să țârâie în timp ce stătea în neglijeu, în fața măsuței de toaletă și-și masa obrajii cu cremă de noapte.

Să fie oare Jerome care o suna din nou? Dar stabiliseră deja totul. Aveau să ia mâine prânzul tot împreună, iar după aceea ea va lua avionul spre Los Angeles, ușurată și liberă. Cel care suna era Dan.

– Bună, Gilda. Simțeam că n-o să pot adormi înainte să mai vorbesc o dată cu tine. Așadar, ai tras cu adevărat la *Plazza*?

Gilda se așeză pe marginea patului.

– Dar ce ți-ai închipuit? Nu am nici un motiv să te mint. Însă sunt bucuroasă că te aud, Dan, atât de nespus de fericită! Am rezolvat totul cu Jerome. Gata, acum totul este clar. De-acum nu mai suntem decât prieteni buni. Și, închipuie-ți Dan, și el avea pe una. Nu știa cum să facă să-mi mărturisească același lucru pe care mă temeam eu să i-l spun. A fost fantastic. Am râs de ne-am prăpădit, zău așa.

– Înseamnă că totul a ieşit mai bine decât te aşteptai. Mă bucur mult pentru tine, Gilda. Of, Dumnezeule, iubito, ard de nerăbdare să te revăd. Ştii, nu m-am eliberat complet de teama că te-ar putea totuşi întoarce, că poate mai exista ceva între voi.

– De teama asta poţi să uiţi, de-acum. Jerome şi cu mine ne-am despărţit cât se poate de elegant. Oh Dan, cât mi-aş dori să fi fost acum aici, lângă mine!

– Şi aţi stat tot timpul numai în *Plazza*?

– Am fost peste tot şi nicăieri. Gilda râse gâlgâit. Am luat o cină pe cinste şi apoi am colindat prin mai multe baruri. În fond, amândoi aveam ceva de sărbătorit, nu găseşti? Dar stai liniştit, totul s-a petrecut cât se poate de inofensiv. I-am spus o groază de lucruri despre tine, iar Jerome şi-a descărcat şi el sufletul, povestindu-mi despre Dorothy. Nici nu-ţi închipui ce fericită sunt că m-am hotărât să vin la New York. Acum totul va fi mult mai uşor, vei vedea.

– De ce nu pot fi împreună cu tine în clipa asta, iubito? Mi-e atât de dor de tine, încât mi-e teamă să nu înnebunesc. Dumnezeule, Gilda, de-aş putea să te strâng acum în braţe! Mă topesc de dorul tău. Să ating pielea ta, să simt căldura trupului tău. Văd aievea în faţa ochilor fiecare centimetru pătrat al corpului tău. Ce faci în clipa asta?

– Ce plăcere îmi face să-ţi aud vocea, Dan, eşti de-a dreptul fantastic.

– Şi ţie ţi-e la fel de dor de mine, Gilda?

– Da, gemu ea. Da, scumpul meu. Acum şed pe

marginea patului şi-mi doresc din tot sufletul să fii alături de mine. Nici nu ştii cât de mult m-am gândit la tine, Dan, în ciuda tuturor problemelor pe care le-am avut aici.

– Te-ai dezbrăcat deja? Spune-mi, Gilda, eşti goală? Respiraţia lui Dan devenise şuierătoare.

– Sunt îmbrăcată în cămaşa de noapte. Una foarte subţire, de culoare albă. Şi pe deasupra port un neglijeu.

– Te şi văd în faţa ochilor, Gilda. Îţi văd sânii minunaţi cu sfârcurile întărite. Se reliefează perfect sub cămaşa de noapte subţire. Aşa e, Gilda, spune?

– N-ar trebui să vorbeşti astfel cu mine, Dan.

– Aş vrea să-ţi scot neglijeul de pe tine şi apoi cămaşa de noapte. Aş vrea să te ating peste tot corpul, tandru, tandru de tot, cu nesfârşită gingăşie. Aş vrea să-ţi sărut sânii, burtica cea plată, triunghiul tău cel dulce. Aş vrea să-mi strecor palma între coapsele tale şi să te mângâi. Îmi simţi mângâierea, Gilda? Nu-i aşa că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru?

Gilda îi auzi tremurul vocii şi-şi dădu seama cât de excitat trebuia să fie. Începu să se foiască pe marginea patului. Auzindu-l, i se părea că-l simte alături de ea. Un fior îi scutură trupul şi pântecul începu să-i tresalte spasmotic.

– Tu de unde vorbeşti, Dan?

– Sunt în camera de zi şi tocmai am ieşit din baie. Nu port decât halatul de baie, ăla bleu-marin închis şi scurt, ştii tu. Şi cu cât vorbesc cu tine, cu cât mă gândesc mai mult la tine, dorinţa mea devine tot mai puternică. Te doresc dureros de mult, Gilda!

– O, Doamne, Dan! Nu cred că e bine să continuăm. Abia aştept să te am lângă mine cu adevărat.

– Căldura ta, pielea ta delicată, gâfâi Dan în receptor. Nu doresc decât să te mângâi, să te mângâi fără încetare. Of, Gilda, simt că plesnesc de-atâta dor!

Toată oboseala îi pierise ca prin farmec. Dar ameţită tot nu mai simţea. Numai că de astă dată nu mai era din cauza băuturii. Era vocea lui Dan care o înnebunea, care trezea în ea dorinţe pe care nu le putea potoli. Ce n-ar fi dat să se afle în clipa aceea goală, în braţele lui.

Tăcură amândoi timp de mai multe secunde. Nu simţeau decât acea dorinţă sălbatică, care-i unea în ciuda distanţei ce-i separa. În cele din urmă, Gilda oftă adânc.

– Hai să vorbim despre altceva, Dan, vrei? Altfel nu cred că o să am parte de somn în noaptea asta.

În receptor răsună râsul lui profund, senzual.

– Nici nu-mi dăduseam seama că mă doreşti atât de mult, micuţo. Doamne, ce n-aş da să te am din nou lângă mine! Nu vreau să mă mai despart niciodată de tine, câte zile-oi mai avea de trăit. La naiba, e ca şi cum mi-ar lipsi aerul şi mă sufoc!

– Dan, iubirea mea, şopti ea. Doar câteva ore, atât mai avem de răbdat. Mâine voi fi alături de tine.

Dan trase adânc aer în piept.

– Ai de gând să-l mai revezi şi mâine?

– Am hotărât să luăm prânzul împreună, Dan. De acolo mă duce cu maşina direct la aeroport.

– Şi după aia eşti a mea, clar? sublinie el. Voi veni să te

iau de la avion. Presupun că trebuie să fie o senzație formidabilă să fii condusă de un bărbat la avion și așteptată la sosire de celălalt. Se pare că ești o persoană foarte dorită, Gilda.

– Te iubesc, Dan. Numai și numai pe tine te iubesc.

– E un lucru pe care nu mi-l poți repeta îndeajuns de des, Gilda. Și același lucru am de gând să ți-l spun și eu, mereu și mereu. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

– Pe mâine, Dan, iubirea mea! E mai bine să terminăm această conversație. Este peste puterile mele să te aud și să nu te pot atinge!

– Of, Gilda mea, gemu el răgușit. Doamne, de-ar trece noaptea asta odată!

Dan abia puse receptorul în furcă și-și dădu pe spate părul ud care-i atârna pe frunte, când vocea înaltă a Virginiei izbucni în apartamentul de deasupra lui, de data astă fără acompaniamentul de pian. Dar și-așa era îndeajuns de oribil de ascultat. Sări în picioare, ca ars. Convorbirea cu Gilda îl liniștise și-l excitase în aceeași măsură. Era destul de agitat și fără "Moartea Isoldei". Asta-i mai lipsea acum! Simți cum furia îl năpădea ca un val.

Numărul de telefon al Virginiei! Știa că-l mâzgălise pe un bilețel. Îl găsi în cele din urmă, formă numărul și așteptă. În clipa următoare vocea ei se opri din cântat. Și imediat o auzi, răspunzându-i.

– Daaa?

– Aici Dan Russel, bărbatul care locuieşte în apartamentul de sub dumneavoastră şi beneficiază de plăcerea îndoielnică de a vă asculta gratis. Dacă nu încetaţi chiar în clipa asta, să mai faceţi gălăgie în miez de noapte, urc eu la dumneavoastră. Şi în acest caz, stimată domnişoară Kendall, am să vă sucesc cu mâna mea gâtul. M-am săturat odată pentru totdeauna! Un sunet dacă mai aud, telefonez la poliţie! Nu vă puteţi permite chiar orice, aşa să ştiţi! Ce vă închipuiţi, de fapt? Chiar, ce-o fi în capul ăla al dumneavoastră când începeţi să ciripiţi la mijlocul nopţii?

– Vă rog să mă scuzaţi, nu mi-am dat seama că deranjez! Obişnuiesc să-mi mai antrenez puţin vocea înainte de culcare.

– Dar nu înţeleg de ce nu vă antrenaţi cu altceva? Există atâtea alte lucruri care produc mai puţin zgomot, mai ales noaptea. Cântatul ăsta veşnic al dumneavoastră o să mă scoată din minţi, până la urmă! Şi măcar dacă aţi şti să cântaţi! Dar ceea ce produceţi dumneavoastră sunt doar sunete asurzitoare, cu care chinuiţi auzul celor din preajmă!

– Vă rog să nu mă jigniţi, domnule Russel! Joi am să cânt la Met, aşa să ştiţi.

Dan nu reuşi să scoată decât un mârâit furios.

– Probabil că pentru prima şi ultima oară! Să nu ziceţi că nu v-am prevenit. Încetaţi să mă mai deranjaţi la cele mai nepotrivite ore din zi şi din noapte, domnişoară Kendall! De nu, se va întâmpla ceva îngrozitor! E ultimul avertisment! Cu aceste cuvinte îi trânti receptorul în furcă.

Intră în dormitor, aruncă de pe el halatul de baie şi se

întinse în pat. Chiar, oare ce şi-o fi închipuit Kendall asta? Râmji sardonic la gândul că avea să cânte la Met. Cu o voce ca asta nu avea să ajungă prea departe. Sau el era acela care habar n-avea de ce-nseamnă muzica de operă? Era posibil ca altora să le placă miorlăiturile cu care-l teroriza Virginia?

Dar, indiferent cum ar fi fost, vroia să aibă odată pentru totdeauna liniște. Iar dacă Virginia credea că poate să-și bată joc de el, avea s-o învețe minte dând telefon la poliție.

Nicăieri nu stătea scris că trebuia să înghiți gălăgia vecinilor care te deranjează. Cu atât mai puțin în miez de noapte. În fond, nu degeaba existau legi în țara asta! Ei lasă, o să vadă ea ce-o să pățească!

Dan rămase culcat. Se întinse şi stinse veioza, apoi ascultă cu urechile ciulite. După câte se părea, Virginia băgase în sfârşit la cap că nu glumea. Oricum ar fi fost, la etajul de deasupra domnea liniştea. Dan se răsuci pe-o parte. Se mira că ea nu-i pomenise nimic despre scrisorile pe care i le trimisese. De răspuns, oricum nu-i răspunsese niciodată.

Dar de ce să-şi facă tocmai acum sânge rău cu monstrul ăsta cântător? Vroia să viseze la cu totul altceva. Pleoapele îi acoperiră ochii, iar gândurile îi zburară la Gilda.

Auzi muzica în surdină de îndată ce intră în apartamentul său. În sufragerie era lumină, aşa că deschise uşa, împingând-o cu piciorul. Dorothy era îmbrăcată cu un halat de casă strălucitor şi şedea ghemuită într-un fotoliu, cu

genunchii strânşi la gură. Fuma o ţigară în timp ce-şi trecea timpul frunzărind o revistă. Jerome o fixă cu privirile.

–Bună, iubito!

Dorothy îi zâmbi şi aruncă mucul în scrumieră.

– Sper că nu te superi că te-am aşteptat, nu-i aşa? Ştii, nu mai suportam să fiu singură, la mine acasă.

– E bine să ai încredere, dar e şi mai bine să verifici, nu-i aşa? rânji Jerome.

– Nu trebuie să vezi lucrurile astfel. Este exact cum ţi-am spus. M-am simţit îngrozitor de singură. Şi, dintr-o dată, m-a copleşit sentimentul că sunt pe cale să te pierd. Şi atunci am intrat în panică, înţelegi?

Jerome se apropie de ea şi o trase în braţele sale. Simţi că era goală sub halatul din satin alb. O sărută cu patimă.

– Nu te voi lăsa niciodată singură, micuţa mea. Doar ştii că sunt îndrăgostit de tine ca un nebun. Şi am de gând să rămân astfel mult, mult timp.

Dorothy îi simţi limba strecurându-se în gură. Nu reuşea să se sature să-l sărute. Dumnezeule, cum o mai excitau aceste sărutări ale lui, cum îi făceau sângele să-i clocotească, pulsându-i nestăvilit în vine. Şi cum îl mai dorea pe acest bărbat!

– Şi cum a rămas cu Gilda? reuşi ea cu greu să întrebe, desprinzându-se cu un efort din îmbrăţişarea lui.

– Spune, e adevărat, din cauza ei ţi-a fost frică? Jerome îi îndepărtă cu blândeţe o şuviţă de păr care-i alunecase pe frunte.

– Da, recunoscu ca cu jumătate de glas. S-ar fi putut ca...

– Nu, nu s-ar fi putut, Dorothy! Şi ar fi trebuit s-o ştii!

– Deci i-ai spus totul?

– Doar de asta m-am întâlnit cu ea, răspunse el. Chiar atât de laş precum mă crezi, nu sunt. Totul este lămurit. Şi de-acum, îţi aparţin doar ţie, Dorothy. Poţi face din mine ce doreşti.

– Oh, Doamne Dumnezeule, asta zic şi eu ofertă! Dar ea, cum a primit ea vestea? Crezi că va reuşi să treacă peste asta?

Spre uimirea ei, Jerome izbucni într-un hohot de râs.

– Habar n-ai cât de bine va reuşi să treacă peste asta. Cu atât mai mult, cu cât are pe cineva care-i dă o mână de ajutor în acest sens.

– Vrei să spui că există un altul? pricepu Dorothy imediat situaţia.

– Ai ghicit, iubirea mea! De asta a venit Gilda încoace. Asta avea de gând să-mi mărturisească. Că s-a îndrăgostit lulea de un altul. Şi sunt gata să pun pariu că o va face foarte fericită.

Dorothy se lăsă să cadă în fotoliu. Halatul de baie i se deschise deasupra genunchilor, dezgolindu-i nuditatea aţâţătoare. Jerome aruncă o privire spre picioarele ei şi oftă uşor.

– Eşti tu conştientă, de fapt, cât de frumoasă eşti?

Dorothy se acoperi speriată.

– Nu încerca să schimbi vorba, Jerome, auzi? Vreau să ştiu totul despre ce s-a întâmplat cu Gilda!

– Mi-ar prinde grozav de bine o ceaşcă de cafea. Nu vrei să-mi ţii companie?

– Ba bine că nu, chiar la orice poftești.

Jerome se îndreptă spre bucătărie ca să pornească filtrul de cafea. La scurt timp după aceea se ivi din nou în cadrul ușii.

– Nici nu știi, cât de fericit sunt că lucrurile au ieșit în felul ăsta. Gilda l-a cunoscut pe un tânăr oarecare, care lucrează în domeniul relațiilor publice. Din câte mi-a mărturisit e nebună după el. I-a fost și frică să mi-o spună.

– Mai cunoaștem noi și pe alții care s-au temut cel puțin la fel de mult, zâmbi Dorothy.

– Înțelegi, situația a fost pur și simplu fantastică! Ședeam amândoi la masă, plini de îngrijorare, și nici unul din noi nu avea curajul să înceapă primul. Ca apoi, pe neașteptate, lucrurile să se lămurească practic de la sine. Ne-am despărțit într-o armonie atât de perfectă, ca niciodată.

Zâmbetul lui Dorothy dispăru pe dată.

– N-aș putea spune că-mi face prea mare plăcere să aud așa ceva, bodogăni ea.

Jerome se apropie de ea și-i cuprinse umerii, strângând-o cu blândețe la pieptul său.

– Nu ai nici un motiv să te neliniștești, iubito. De-acum în colo Gilda și cu mine nu suntem decât niște buni și vechi prieteni. Atât și nimic mai mult.

– I-ai povestit despre mine? Judecând după voce, Dorothy era încă uimită.

– Păi nu era necesar s-o fac? Evident că trebuia. Gilda mi-a spus că e foarte fericită că te am. În acest fel nu mai trebuie să-și facă remușcări.

– Nu mai multe decât tine.

– Foarte exact. Nici vorbă nu mai poate fi despre logodnă. Mâine zboară înapoi la L.A. Inelul de logodnă i l-am lăsat ei. A vrut să mi-l înapoieze, însă am refuzat. Vreau să-l păstreze ca amintire.

Dorothy râse zeflemitor.

– Cu atât mai mult cu cât ştiai că nu-ţi mai trebuie în ceea ce mă priveşte.

– În această privinţă încă nu a fost spus ultimul cuvânt, oftă Jerome.

– Ştii, adineauri când şedeam singură aici, aşteptându-te şi trecându-mi tot felul de chestii prin minte, aş fi fost poate dispusă să mă şi mărit cu tine, mărturisi ea spăşită. Gândul că aş putea să te pierd m-a durut enorm. Nu aş fi crezut să ajung atât de departe.

– Păstrează-ţi aceste sentimente nobile pentru mai târziu, iubito! Cine ştie, poate că într-o bună zi tot ajungem până la urmă să devenim un cuplu. Un cuplu adevărat, vreau să spun.

Jerome o sărută tandru în timp ce degetele i se strecurară dibace în despicătura halatului de casă, mângâindu-i sânii cu blândeţe, până când simţi sfârcurile întărite şi fierbinţi în palmă.

– Mă faci să-mi pierd capul, Jerome, suflă ea greu. Mă aduci într-o stare că nu mai ştiu ce fac. Niciodată n-aş fi crezut că voi ajunge ca un bărbat să...

Buzele lui alunecară de-a lungul arcuirii gâtului ei. Mâinile sale îndepărtară mătasea albă de pe umerii ei. Apoi

buzele lui începură să-i dezmierde sânii. Limba lui descrise cercuri delicate în jurul sfârcului ei întărit. Trupul ei îi veni în întâmpinare, oferindu-i-se. Se contopiseră într-o unică valvătaie, într-o unică dorință. Dorothy simțea că explodează de dorința de a fi posedată, de a i se dărui toată.

Degetele lui îi mângâiau acum întregul trup care-l aștepta, gol și fremătător. Mișcările îi erau lente, înnebunitor de lente.

– Dezbracă-te, Jerome! Ești prea încotoșmănit, așa, gemu ea. Vreau să te simt gol. Te vreau aproape de tot, adânc de tot în mine.

El râse gutural. Se desprinse din îmbrățișarea ei și-și scoase pantofii și șosetele, apoi pantalonii. Cămașa îi zbură într-un colț, urmată de slip. Dorothy se ridică, lăsând halatul de casă să-i alunece pe jos dintr-o mișcare, pentru ca în clipa următoare să se prăvălească pe canapea împreună cu el.

Trupul ei îi simțea atingerea mâinilor, a buzelor, a erecției sale. De-acum nu se mai afla nici o Gilda care să-i despartă. De-acum îi aparținea ei, cu adevărat. Și nu avea de gând să lase să-i scape prilejul ce i se oferise în această noapte.

– Cafeaua, murmură ea încet în clipa în care el se aplecă asupra ei.

– Uită cafeaua, dragostea mea! gâfâi el. Se culcă peste trupul ei și Dorothy își desfăcu coapsele pentru a-l primi în ea.

Gilda şedea alături de Dan pe terasa casei ei din Malibu. În depărtare se auzea foşnetul valurilor. Undeva, în larg, o pasăre ţipa tânguitor. În rest, totul era cufundat în tăcere.

Şedeau alături şi beau vin roşu, contemplând venirea nopţii. De la aeroport, Dan şi Gilda se îndreptaseră direct la locuinţa ei. În timpul drumului îi povestise despre Jerome şi New York. Însă după ce ajunseră la casa din Malibu aproape că nu mai schimbaseră nici un cuvânt.

Prea mare fusese dorinţa, prea sălbatic dorul de a fi din nou împreună. Se iubiseră de parcă ar fi fost pentru prima oară. Dan avea să rămână la ea peste noapte.

– Chiar nu ţi-e foame deloc în seara asta? o întrebă el. Dacă vrei, ne îmbrăcăm şi mergem undeva, să mâncăm.

– Dumnezeule, ce complicaţie. Gilda dădu capul pe spate şi zâmbi, cu privirile pierdute în înaltul cerului, pe care stelele deveneau tot mai luminoase. Nu am nici un chef să mă îmbrac. Nu am nici un chef să văd oameni străini. Excursia la Big Apple mi-a fost mai mult decât suficientă. De-abia acum pot să-mi dau seama ce minunat e să pot fi singură cu tine, Dan.

El îi luă mâna şi i-o strânse.

– Mă duc cu maşina să fac rost de câteva sandvişuri, sau orice altceva de mâncare.

– Chiar ţi-e atât de poftă? îl întrebă ea mirată. Poftă de ce?

– Păi dacă mă întrebi atât de direct, ştiu eu un răspuns grozav, rânji el.

– Mmh, e atât de minunat să mă culc cu tine, se-alintă ea.

Dar nu vreau să te forţez să faci dragoste cu ghiorăituri. În fond, iubirea este un lucru epuizant. Aproape că uitasem asta.

– Nu ştiu alt lucru epuizant mai plăcut ca ăsta, oftă el.

– Am nişte carne pentru friptură în congelator, râse ea. Ţi-e ce zici?

– Nu merită să te osteneşti, răspunse el. Ai avut un week-end suficient de agitat. Mă declar absolut satisfăcut şi doar cu un sandviş. O să mă duc mai târziu să caut ceva de mâncare. În fond, nu mă obligă nimic să plec chiar acum.

Gilda îşi eliberă mâna din strânsoarea lui şi se întinse după paharul ei.

– În seara asta nu ne mai împuie urechile nici o Virginia Kendall cu "Moartea Isoldei". Dar ea nu are cum să ştie că nu eşti acasă.

Dan făcu o grimasă.

– De unde ar putea şti? În fond, ei nu-i pasă decât de propria-i persoană. Un monstru îţi spun, asta e femeia aia.

– Dar problema ar putea fi evitată, spuse ea maliţioasă.

– În ce fel? Mă faci de-a dreptul curios.

– De ce nu te muţi la mine? Casa asta e destul de mare pentru doi inşi, zise ea zâmbitoare.

– Asta a fost o cerere în căsătorie, Gilda?

Ea îl privi lung, clătinând dojenitoare din cap.

– De ce trebuie să te gândeşti imediat la ce e mai rău! râse ea. Putem trăi împreună şi fără asta.

– Aha, sări el în picioare, asta înseamnă că nu mă vrei?

Să-nţeleg că aştepţi vreun prinţ din poveste, cu averea exprimată în dolari americani? Ia zi, Gilda!

– Tare mă tem că tu eşti cel pe care l-am aşteptat.

– Aşa-i foarte bine. Îmi place. Un adevărat mascul adoră să audă astfel de lucruri. Dan rânji din nou.

– Să-nţeleg că eşti unul din ăia? chicoti ea.

– Sper că până acum nu ţi-am lăsat o astfel de impresie. Venerez mult prea mult femeile pentru a mă comporta ca un dur, care să se servească de ele şi-atâta tot. Chiar dacă am să mă-nsor cu tine, Gilda, vreau să-ţi păstrezi libertatea. Nu vreau să te simţi legată în nici o privinţă. Doar astfel, cred eu că poate funcţiona o căsnicie.

Gilda frecă între degete ţigara neaprinsă încă.

– Ce n-aş da să fiu sigură că nu sunt prea inteligentă pentru tine.

– Am impresia că ţi-a căşunat ceva în legătură cu de asta! hohoti Dan. Dumnezeule, dar nu asta am vrut să spun atunci! În plus, găsesc că ai exact coeficientul de inteligenţă care mi se potriveşte. Proastele îmi fac silă. Nu ţi-am spus-o de-atâtea ori până acum?

– Dar, în fond, ce ai împotriva intelectualelor? Te deranjează faptul că nu ai studii? Suferă oare Dan Russel ăsta de un complex de inferioritate ascuns? Îl privea încordată.

– Nu suport ca cineva să-mi fie superior, îi explică el. Nu pot suporta o astfel de superioritate din partea unei femei. Nimeni nu poate fi altfel decât îi este felul. Şi în cazul meu, asta e!

Gilda îi mângâie braţul.

– În afară de asta, femeile culte sunt încrezute, arogante și al naibii de nefeminine, continuă el cu năduf.

– Apreciere şablon, constată ea. Ca şi cum ai spune că toţi francezii sunt nesinceri, că toţi italienii fură sau că toţi englezii sunt homosexuali. Nu-ţi dai seama că e o prostie?

– Pot să ştiu de ce aperi cu atâta ardoare cauza emancipatelor ălora? începu el să se enerveze.

– Fac eu aşa ceva? În nici un caz. N-am nici în clin nici în mânecă cu feministele. Nu ţin partea celor care-i detestă pe bărbaţi şi cred că se pot descurca şi fără ei. Însă a fi instruit, cultivat, e cu totul altceva, nu?

Dan oftă adânc.

– Faci ce faci şi revii mereu la subiectul ăsta! De ce tot zgândări lucrurile, Gilda? Nu înţelegi că mi-e frică de intelectuale?

– Ţi-e frică să nu fii dominat de o intelectuală?

– Fii pe pace, n-o să permit niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Aş fi tot timpul convins că, pe undeva, îşi bate puţin joc de mine. Şi apoi, dragostea mea, o astfel de femeie nu poate fi femeie cu adevărat. Pur şi simplu nu-mi pot imagina cum ar fi să mă culc cu o intelectuală. Dar sunt sigur că nu are cum să fie o experienţă plăcută. Cu tine, însă, Gilda, cu tine este cu totul şi cu totul nemaipomenit. Eşti atât de necomplicată, de firească, încât omul nici nu ar putea înceta vreodată să te iubească.

– Într-adevăr, mare noroc că ne-am întâlnit, murmură ea. Nici eu n-am mai trăit astfel de sentimente alături de alt bărbat.

– Păi şi atunci, la ce bun să discutăm despre lucruri care nu ne privesc? Se ridică şi rămase în faţa ei cu torsul gol, îmbrăcat doar cu un pantalon din flanel gri. Gilda îl privi şi nu se putu împiedica să nu observe din nou că era un bărbat nemaipomenit de atrăgător.

– Îmbracă o cămaşă! îl sfătui ea. Se lasă răcoarea.

Dan se aplecă asupra ei şi o sărută:

– Am înţeles, doamnă general! În două minute sunt înapoi. Intră în casă şi ieşi aproape imediat, îndreptându-se spre maşină. Rămasă singură, Gilda mai bău o înghiţitură de vin roşu.

Ce-avea să se-ntâmple după ce Dan o să afle ce profesie avea? Cum avea să reacţioneze? Erau întrebări la care Gilda nu ştia ce răspuns să dea.

Repulsia şi neîncrederea în femeile cu studii părea înrădăcinată adânc în sufletul lui. O astfel de atitudine era pur şi simplu ridicolă în zilele noastre. Ştia că o să aibă nevoie de multă răbdare şi de o mare capacitate de transpunere pentru a-l convinge că ea nu era aşa cum îşi închipuia el că sunt femeile din rândul cărora făcea şi ea parte.

Dar poate că nu avea să-l afecteze chiar atât de mult. Doar o cunoştea, deja, nu? Trăiseră împreună. Dan ştia cât de tandră, senzuală şi de iubitoare era, întocmai cum îşi închipuia el femeia ideală. Putea să-l zguduie atât de profund aflarea veştii că era judecător de instrucţie?

Dar dacă se întâmpla totuşi astfel? Dacă Dan avea să-şi

Îl lumbe comportamentul față de ea? Era o perspectivă care îl făcea să se cutremure.

Nu vroia să-l piardă. Chiar şi numai gândul despărţirii de el îi era insuportabil. Nu se putea, trebuia să-i ierte mica minciună, la care de altfel tot el o forţase să apeleze. Ce altceva îi rămânea de făcut?

Ce bine ar fi fost, dacă i-ar fi spus verde de la obraz, de la bun început, cum stăteau lucrurile! Dar se temuse să rişte. Fusese prea laşă. Concepţia lui privind intelectualele o făcuse să ezite. Iar acum, lucrurile merseseră atât de departe, încât practic nici nu mai îndrăznea să-i spună adevărul.

Şi totuşi, ştia foarte bine că până la urmă tot trebuia s-o facă. Nu putea să evite o viaţă întreagă petrecerile, întâlnirile, terorizată de teama că ar putea fi recunoscută de cineva. Refuza categoric! O astfel de existenţă ar fi umplut-o de silă!

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte un moment propice şi să-i mărturisească întregul adevărt. Doamne, ce frică îi mai fusese să-i povestească lui Jerome despre Dan! Ca până la urmă lucrurile să se lămurească de la sine. Cine ştie, poate că şi această mică şi sâcâitoare problemă pe care-o avea acum cu Dan avea să se rezolve în acelaşi mod.

Doar nu putea trăi cu el mereu ca pe-o insulă pustie. Vroia să-l prezinte prietenilor şi cunoscuţilor ei. Vroia să declare fără nici o rezervă că îi aparţinea lui. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi reuşit să-şi dea seama de asta, să o înţeleagă cu adevărat!

Nici prin vis nu i-ar fi trecut prin cap că Dan se afla pe o treaptă inferioară ei, doar fiindcă nu avea studii. Dimpotrivă, îi admira siguranța de sine și naturalețea cu care se mișca în societate. Era un om care reușise în viață. Și doar asta conta. Nu era el bărbatul care să se lase îngenunchiat, ci genul care și-ar fi croit oricum drumul în viață, într-un mod sau altul. Nu era exclus ca, într-o bună zi, să facă parte din conducerea firmei la care lucra. Cu Dan, așa ceva era chiar foarte posibil.

Mult mai important decât aceste speculații era însă faptul că era un bărbat minunat, un bărbat cum își visase ea întotdeauna. În fond, avusese atâtea de criticat la Jerome. Abia mai târziu își dăduse seama de asta. Mai precis, de când îl cunoștea pe Dan.

Știa că nu se va sătura niciodată de el. Erau în stare să facă cele mai mari nebunii împreună. Alături de el era sigură că o așteptă o viață palpitantă și minunată. Văzându-i mașina urcând drumul dinspre plajă, pe chipul Gildei înflori un zâmbet fericit. Nu mai vroia să se gândească la mica problemă pe care o mai avea de rezolvat. Se ridică și-i ieși în întâmpinare.

8

DE CÂND SE ŞTIA, VIRGINIA Kendall avusese un sentiment neplăcut când cobora în garajul subteran. Pivniţa aceea imensă, cu numerele de apartament fixate în dreptul fiecărui loc de parcare îi făcuse întotdeauna frică.

Nu ştia precis de ce anume se temea. Probabil că de cine ştie ce gaze de eşapament otrăvitoare, de care ştia că nu avea cum să se apere. În orice caz, acolo jos, mintea îi era bântuită de tot felul de grozăvii. La asta se adăuga frica de tuneluri, ca şi de tot ce se afla sub pământ, de care suferea încă din copilărie.

Ieşind din lift, strânse cu putere cureaua poşetei pe care o purta atârnată de umăr. Tocurile pantofilor ei răpăiau sacadat pe pardoseala din piatră. Părea că, în garaj, nu se mai găsea nici un suflet în afara ei. Oricum, se grăbi să ajungă la maşină.

Dintr-o dată lumina pâlpâi, după care se stinse. O înconjura o beznă totală. Un nod i se puse în gât, aproape sufocând-o .

Cum să se orienteze acum? Cum să-şi mai găsească maşina? Ghearele fricii o strângeau de gât. Făcu un efort

disperat să-şi stăpânească panica. Desigur, pana de curent nu avea să dureze prea mult.

Se lovi cu fluierul piciorului de bara unei maşini şi gemu încet. Ce porcărie afurisită! Fusese obligată să iasă acum, seara, după cumpărături, pentru că toată ziua nu avusese timp. Şi-i era foame. Însă foamea era lucrul la care se gândea cel mai puţin în acest moment.

Unde era maşina ei? Trebuia să o ia spre dreapta. Dar nu făcuse deja la dreapta, adineauri? Ce Dumnezeu se întâmpla cu lumina aia?

De-odată auzi nişte paşi. Paşi furişaţi şi repezi. Virginia se opri, abia îndrăznind să mai respire. Sângele îi pulsa năvalnic în tâmple.

– Ei, e cineva acolo? se miră ea însăşi că era în stare să vorbească.

Nimeni nu-i răspunse. Şi nici paşii nu se mai auzeau deloc. Virginia nu ştia cum să se comporte. Îşi simţi genunchii izbindu-i-se violent unul de celălalt.

Dintr-o dată se simţi apucată de o mână. O mână puternică, de bărbat. Virginia scoase un ţipăt.

– Ţineţi pliscul, că de nu o păţeşti! Bărbatul încercă să-i smucească poşeta. Dar Virginia strângea de ea cu puterea disperării. Avea acolo toate cărţile ei de credit şi peste o sută de dolari în numerar.

– N-auzi să dai chestia aia odată! Bărbatul se apropiase într-atât, încât Virginia putu simţi stofa aspră a hainei sale. Mâinile bărbatului îi maltratau umărul, încercând să-i

smulgă bareta poşetei. Materialul bluzei cedă. Virginia scoase încă un ţipăt.

– Ajutor? Nu-i nimeni să mă audă?

O mână îi astupă gura.

– Dacă mai scoţi un sunet, o să fie şi ultimul, mârâi vocea bărbătească. Apoi mâna încercă să-i smulgă din nou poşeta şi de astă dată nu reuşi să se mai împotrivească. Era încremenită de groază.

Tocmai în acel moment lumina se aprinse din nou, iar Virginia se holbă la bărbatul din faţa ei. Ciorapul de nailon pe care şi-l trăsese până la bărbie îi schimonosea trăsăturile, transformându-i-le într-o mască hidoasă. În aceeaşi secundă îşi dădu seama că era pe jumătate goală. Bluza îi era despicată. Sutien nu purta, şi nici furou. Îngrozită, Virginia încercă să-şi acopere sânii goi cu mâinile.

Trăsăturile hidoase se schimonosiră într-un rânjet. Mâinile sale îi prinseră încheieturile, îndepărtându-i braţele cu brutalitate. Apoi se repeziră lacom asupra goliciunii ei.

Virginia încercă din nou să strige după ajutor. De data asta vocea însă nu o mai ascultă. Ameninţarea agresorului îi vuia în urechi. Abia acum înţelese că individul era în stare de orice.

Bărbatul îşi îndesase poşeta în buzunarul interior al hainei. Acum mâinile lui o apucară violent, ridicându-i fusta, smulgându-i chilotul de pe ea. Simţi o mână îngheţată pipăind-o între coapse. În acel moment ţipătul ei sparse liniştea garajului.

– Potoleşte-te, vaco, n-auzi să taci dracu' odată? Nu vreau decât să mă distrez şi eu oleacă!

Virginia însă nu se putea opri din ţipat. Niciodată până atunci nu fusese pradă unei asemenea panici. Sila şi frica o aduseseră în pragul nebuniei.

– Ei, e cineva? Ce se-ntâmplă acolo? auzi ea vocea administratorului răsunând dinspre lift.

Individul făcu un salt şi dispăru în spatele unei maşini.

– Ajutor, domnule Roberts, veniţi repede! strigă ea. Încercă cu mâini tremurânde să-şi aranjeze îmbrăcămintea, apoi strînse peste piept resturile bluzei ei rupte. Administratorul, un bărbat înalt şi vânjos, ajunsese deja lângă ea. Pricepu dintr-o singură privire ce se petrecuse şi-şi roti cercetător privirile în jur.

– L-aţi recunoscut? Cine era?

Virginia Kendall se sprijini tremurând toată de aripa unui Lincoln Cabrio.

– Poşeta mea. O, Doamne Dumnezeule!

– De fiecare dată se întâmplă acelaşi rahat! mormăi administratorul. Astfel de lucruri se petrec în afurisitul ăsta de oraş zilnic. Veniţi, domnişoară Kendall! Mai bine aţi pleca de-aici! Probabil că ticălosul e încă pe undeva, prin preajmă.

Virginia se repezi şi-l prinse de braţ.

– Mai bine lăsaţi-l în plata cerului, domnule Roberts! S-ar putea să fie înarmat!

– Am să telefonez chiar acum la poliţie. N-au decât să se

ape ei să-l prindă. Dar dumneavoastră trebuie să plecaţi imediat de-aici!

Virginia era incapabilă să-şi mai stăpânească nervii. Nu îndrăzni să privească înapoi în timp ce administratorul o împingea spre lift. Groaza înnebunitoare că străinul acela avea să apară din nou de după una din maşini şi să se repeadă la ea aproape că o paralizase complet. Niciodată n-o să uite atingerea scabroasă a mâinilor lui. Simpla amintire fu suficientă ca să simtă că i se întoarce stomacul pe dos.

Tot ce-şi dorea era să ajungă înapoi, în apartamentul ei, să facă un duş şi să uite acest înspăimântător incident. Poşeta n-avea s-o mai revadă vreodată. Asta era clar. Trebuia să telefoneze la societatea de asigurări. Dar nu ştia dacă avea să fie în stare s-o facă.

– Se va ocupa poliţia de toate, încercă Sylvester Roberts s-o liniştească. Va trebui să le descrieţi cum arăta.

– N-am cum. Îşi trăsese un ciorap peste cap. Dar vocea...

– Ce-i cu vocea? Aţi recunoscut-o?

– Nu sunt tocmai sigură.

– De cine v-a amintit vocea? Trebuie să le spuneţi celor de de la poliţie asta, domnişoară Kendall.

Virginia se gândi la bărbatul care locuia în apartamentul de sub ea. Se gândi la scrisorile pline de nerușinare pe care i le scrisese. Vrusese să se răzbune oare în acest chip? Vocea aceea...

– Veniţi până la noi, o invită administratorul când liftul se opri. Soţia o să vă facă o cafea şi între timp eu telefonez la poliţie. După câte văd sunteţi cu nervii la pământ.

Virginia înghiţi în sec.

– De-ar fi numai atât. Doamne, ce spaimă am mai tras!

A doua zi, Dan se întoarse acasă la ora prânzului, pentru a se schimba. De dimineaţă plecase la birou direct din Malibu. După acea noapte atât de minunată petrecută alături de Gilda...

Diseară aveau bilete la teatru. *A Chorus Line* se mai juca încă şi acum pe Broadway, iar Gilda nu văzuse încă această comedie muzicală de mare succes. Dan era sigur că va putea face rost de bilete printr-una din relaţiile sale. Luase deja legătura cu toţi cei care l-ar fi putut ajuta.

Îşi schimbase tocmai cămaşa când auzi soneria de la intrare. Îşi închise catarama curelei de la pantaloni şi se duse să deschidă. Afară erau doi bărbaţi. În spatele lor se ghicea silueta masivă a administratorului.

– Vă rugăm să ne scuzaţi pentru deranj, domnule Russel! Sunt locotenentul Garett, Lionel Garett. Iar dânsul e sergent Westman. Am dori să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră.

Administratorul îl ţintui cu o privire rece. Fusese de faţă la discuţia Virginiei cu poliţia şi văzuse şi scrisorile pe care i le trimisese Dan. Iar detectivii le găsiseră foarte interesante.

– Dar vă rog să intraţi! Dan făcu un pas înapoi, făcându-le loc.

Administratorul aruncă o privire furişă în jur, frecându-şi bărbia.

– Să trecem direct la subiect, spuse Lionel Garett. O cunoaşteţi pe domnişoara Virginia Kendall, nu-i aşa?

Rahat! înjură Dan în gând. *Ticăloasa îi trimisese acum şi poliţia pe cap! Aşadar, Gilda avusese până la urmă dreptate cu bănuiala ei.* Rânji larg.

– M-a călcat îngrozitor pe nervi în ultimul timp. Eram pe cale să apelez chiar şi la poliţie. În mijlocul nopţii începe să cânte la pian sau să cânte. Pur şi simplu te face să-ţi ieşi din pepeni.

– Interesant. Detectivul locotenent îşi încrucişă braţele peste piept. Şi v-aţi ieşit din pepeni, ieri seară?

– Ieri? Nu, din câte-mi amintesc. În fond, despre ce e vorba?

– Domnişoara Kendall a fost atacată ieri seară, în garajul subteran. I s-a furat poşeta de către o persoană, care a încercat să o agreseze şi sexual, cum spunem noi în termeni de specialitate.

– Da, şi? Ce legătură am eu cu treaba asta?

– Tocmai asta dorim şi noi să aflăm de la dumneavoastră, domnule Russel. Unde aţi fost ieri seară? Am încercat să stăm de vorbă încă de ieri cu dumneavoastră, însă nu aţi fost acasă. Aşadar, unde v-aţi ascuns?

– Ascuns? repetă Dan, care simţea că începea să clocotească de mânie. Nu am nici un motiv să mă ascund. Am avut o întâlnire. O întâlnire cu o doamnă.

Locotenentul scoase două scrisori din buzunar şi le despături.

– Dumneavoastră aţi scris scrisorile astea?

– Da, la dracu'!

– În aceste scrisori o amenințați pe domnișoara Kendall. I-ați scris că i se va întâmpla un lucru îngrozitor în cazul în care ea nu... și-așa mai departe. Iar în acesta îi scrieți că își poate face testamentul. La ce anume v-ați referit scriind astfel, domnule Russel?

Dan își trecu mâna prin păr.

– Înțelegeți, eram furios și mi-a scăpat expresia asta. Vroiam să am, în sfârșit, liniște în casă. Nu puteți pricepe lucrul ăsta?

– Și a încetat domnișoara să mai cânte la pian?

– Nu, răspunse Dan. Nu a făcut-o.

– Și-atunci v-ați ieșit din pepeni, nu-i așa? Și ați pândit-o ieri seară în garaj.

– Dumnezeule, așa ceva n-am făcut. După cum vă spuneam, ieri seară am avut o întâlnire.

– Suntem obligați să vă rugăm să ne însoțiți la secția de poliție. Domnișoara Kendall este destul de sigură că v-ar fi recunoscut vocea ieri seară. După ce se va consemna și declarația dumneavoastră, veți fi adus în fața judecătorului de instrucție.

– Dar e pur și simplu ridicol ce spuneți acolo! Cred că glumiți! Arăt eu ca o persoană care să agreseze o fată?

Garett râse malițios.

– Asta nu se observă de obicei de la prima vedere.

– Vreau să vorbesc cu domnișoara Kendall. Acum, imediat!

– Veţi fi confruntat cu ea în faţa judecătorului de instrucţie. Acuzaţiile domnişoarei sunt destul de grave.

– Bine, dar aşa ceva este nemaiauzit! Asta-i culmea, zău aşa, zbieră Dan.

Locotenentul îi făcu un semn s-o lase mai moale.

– N-aveţi decât să-i telefonaţi avocatului dumneavoastră.

– Dar n-am nevoie de nici un avocat, se zbârli Dan la el. Pot foarte bine să mă apăr şi singur. Nu am făcut absolut nimic pentru care ar trebui să dau socoteală.

Sergentul Westman îşi scoase carneţelul de notiţe.

– Dacă alibiul dumneavoastră este atât de sigur, vă rugăm să ne spuneţi numele şi adresa doamnei la care aţi fost aseară.

Dan răsuflă adânc.

– Chiar trebuie?

– Da, domnule Russel, trebuie.

– Am fost la domnişoara Gilda Chase, Malibu, Park Drive 44.

Sergentul se opri din notat. Îşi privi descumpănit colegul. Pe chipul acestuia rânjetul reapăru.

– Domnişoara Gilda Chase din Malibu, ia zi? Ceva mai deştept nu ţi-a trecut prin minte?

Dan simţi că se află la un pas de a exploda.

– Dar ăsta-i adevărul, fir-ar mama lui a dracului!

– Cred că e mai bine să vă puneţi o haină şi să veniţi cu noi. Faptul că încercaţi să folosiţi drept alibi tocmai pe

judecătorul nostru de instrucţie nu vă uşurează situaţia, domnule Russel.

– Ce... al vostru?... Dan se holbă la locotenent. Nu cu judecătorul dumneavoastră de instrucţie am fost eu împreună. După cum vă spuneam, mi-am petrecut noaptea la domnişoara Gilda Chase.

– Tocmai! i-o tăie scurt Garett. Şi acum, faceţi bine şi veniţi cu noi! Şi fără prostii! E foarte posibil ca acest caz să fie instructat chiar de domnişoara Chase. Şi atunci veţi avea ocazia să repetaţi declaraţia dumneavoastră chiar în prezenţa ei. Sunt convins că se va distra de minune!

– E ceva în neregulă în toată povestea asta, mormăi Dan. Doar nu mă puteţi aresta ca pe un infractor. Nu am agresat-o eu pe domnişoara Kendall!

– Asta rămâne de văzut. Şi-acum să mergem, domnule Russel!

– Niciodată nu v-aş fi crezut în stare de-aşa ceva, spuse administratorul. Să-i scrieţi astfel de scrisori! Mă mir cum de nu vă este ruşine!

– Nu v-a cerut nimeni părerea, îl repezi Dan. Nu vă băgaţi unde nu vă fierbe oala, domnule Roberts!

– Nu-i nimic, se va vedea cine va avea până la urmă ultimul cuvânt, mormăi ofensat administratorul.

În maşina poliţiei Dan încercă să-şi pună ordine în idei. Pur şi simplu nu putea să priceapă ce se petrecuse. Şi toate astea pentru că îşi vărsase năduful, în scris, asupra Virginiei Kendall! În ce porcărie se lăsase antrenat!

Apoi gândurile îi zburară la Gilda. Ce sperietură o să

[illegible] când va afla ce se întâmplase. Poate că era totuşi mai bine dacă îşi suna avocatul. Acesta i-ar fi putut explica Gildei mai bine lucrurile.

Şi ce tot bălmăjea locotenentul ăla despre judecătorul de instrucţie? De unde până unde o confunda pe Gilda cu Ingesta? Existau oare două femei cu acest nume care să lucreze în aparatul de justiţie? Bine, dar astfel de coincidenţe erau practic imposibile.

Dan nu se gândi la posibilitatea cea mai evidentă. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că Gilda ar fi putut să-l mintă. Şi nici în vis nu şi-ar fi închipuit că ea ar putea fi judecător de instrucţie. Dar cazul lui avea să se lămurească, şi încă foarte repede.

Şi atunci avea ea să vadă ce o s-o aştepte pe Virginia Kendall aia. Canalia! Să-l acuze în asemenea mod! Pesemne că nu era în toate minţile. Înseamnă că scrisorile au deranjat-o rău de tot. În adâncul sufletului, Dan se bucură, deşi numai de-asta nu-i ardea lui atunci.

Nu, nu trebuia în nici un caz să-şi iasă din fire. Trebuia să rămână calm şi raţional. În fond, ce i se întâmpla era de-a dreptul ridicol. Auzi, să fie luat drept un infractor! Însă o scurtă privire aruncată chipurilor de nepătruns ale însoţitorilor lui îl lămuri că aceştia îl credeau capabil de orice.

9

CÂND STEVE POWER îi aşeză dinainte vraful de dosare, în dimineaţa aceea, Gilda habar n-avea despre cele întâmplate. Tresări însă puternic când secretarul îi întinse procesul verbal întocmit de poliţie.

– Primul caz din după-amiaza asta e cântăreaţa de operă agresată în garajul subteran. Individul care locuieşte sub ea i-a scris scrisori de ameninţare şi pare destul de cert că el este şi persoana care a agresat-o.

Gilda luă procesul verbal şi-l citi. Simţi că o cuprinde o greaţă puternică. Asta-i mai lipsea! Dar nu ea era de vină? Doar avusese şi timp şi ocazii din belşug să-i explice lui Dan cum stătea treaba cu profesia ei. Iar acum pierduse ultima şansă s-o mai poată face.

Peste numai câteva minute avea să fie introdus Dan şi o să o vadă în exerciţiul funcţiunii. Halal situaţie! Îşi aprinse o ţigară. Simţea că i se cască pământul sub picioare. Cum o să ia Dan lucrurile? Dumnezeule, de ce nu-i explicase totul, mai de mult ?

Dar la ce-i mai foloseau acum regretele sau reproşurile? Nici măcar să predea cazul altui coleg nu mai avea cum. În curând, la toate colţurile tribunalului se va şopti cu cine se

ilda ca, cu cine-şi petrecea nopţile. Ştia că nu puţini dintre colegii ei erau foarte preocupaţi de acest aspect.

Gilda încercă totuşi să găsească o cale de scăpare. O treceau toate apele gândindu-se la Dan. Îi venea să se ridice de la birou, să spună că nu se simte bine şi să plece pur şi simplu acasă. Dar în poziţia ei, nu-şi putea permite acest lucru. Doar un infarct ar fi putut să o scape de întâlnirea cu Dan şi nu putea spune că-şi dorea să i se întâmple aşa ceva.

Când intră în încăperea de instrucţie, genunchii îi erau moi. Virginia Kendall sosise deja, însoţită de avocatul ei, domnul Fred Mackenzie. Apoi fu introdus şi Dan. Gilda se aşeză pe locul ei, lângă secretar, în spatele biroului lung în faţa căruia se aflau cele două părţi aflate în conflict. În faţa uşii aşteptau locotenentul Garett şi colegul lui, sergentul Westman, precum şi domnul Roberts, în calitate de martor.

Când o văzu pe Gilda, Dan rămase mut de uimire. Se holbă la ea, incapabil să priceapă. Până atunci făcuse faţă cu uşurinţă oricărei situaţii în care îl pusese viaţa. De astă dată însă se vedea nevoit să capituleze.

Când Gilda îi zâmbi, chipul lui se schimonosi într-un rictus. Nici să mai surâdă nu era în stare. Ce însemnau toate astea? Procedura de instrucţie începu.

Dan răspunse mecanic la întrebările ce i se puneau. Simţi privirile cercetătoare ale Virginiei Kendall aţintite asupra lui, înainte ca ea să înceapă să descrie modul în care se petrecuseră lucrurile în garaj. Apoi interveni avocatul ei, care se referi la scrisorile pe care i le scrisese Dan.

Bazându-se pe această evidenţă, avocatul ajunse la concluzia că cel care-i agresase clienta era Dan.

Treptat, acesta îşi revenise însă, din starea de apatie. Respinse imediat afirmaţiile avocatului, recunoscând, cel drept, că era autorul scrisorilor, dar infirmând categoric că el ar fi fost autorul agresiunii.

În cele din urmă, însăşi Virginia trebui să recunoască jenată, că nu mai era chiar atât de sigură că vocea lui Dan ar fi identică cu cea a agresorului ei. Gilda interveni la rândul ei, limpezind apele şi salvându-l astfel pe Dan din situaţia neplăcută în care se găsea.

– Domnul Russel nu poate în nici un caz să fie bărbatul care a comis agresiunea din garajul subteran, declară ea. Alibiul său este inatacabil. Asta întrucât, în jurul orei menţionate de reclamantă, domnul Russel se afla alături de mine, în casa mea din Malibu. Şi presupun că domnişoara Kendall nu intenţionează să se îndoiască de onestitatea declaraţiei mele.

– Da, este exact aşa cum spune domnişoara Chase, confirmă Dan.

Virginia era extrem de tulburată. În nici un caz nu se aşteptase la aşa ceva. Bineînţeles că în această situaţie trebuia să renunţe la acuzaţia pe care i-o adusese vecinului ei. Procedura de anchetă se încheie rapid, Virginia revenind asupra reclamaţiei iniţiale, pe care o reformulă împotriva unui autor necunoscut, soluţie pe care tot Gilda i-o sugerase. Părăsi grăbită sala de instrucţie, urmată de avocatul ei. Dan ieşi în urma ei.

Dacă ar fi fost după dorința ei, Gilda ar fi alergat după el, ar fi încercat să-i explice totul. Dar urma instrucția în cazul următor și nu avea cum să o facă. Gândindu-se la Dan, o cuprinse o stare de extremă nervozitate. Pentru Dumnezeu, ce-o să gândească oare despre ea?

Pe coridor, Virginia îi ceru scuze lui Dan. Părea teribil de jenată de situația în care se afla și-i întinse mâna, cu oarecare ezitare.

– Nici nu vă închipuiți cât de rău îmi pare că v-am pus în situația aceasta penibilă, domnule Russel. Dar eram atât de furioasă și, pe de-asupra, și destul de sigură că v-am recunoscut vocea. După cele pe care mi le-ați scris, s-ar fi putut oricum ca...

– Mă supraapreciați, domnișoară Kendall. Nu am chiar atâta curaj. Deși recunosc că am avut clipe, în care simțeam o poftă nebună să vă sucesc gâtul, rânji Dan.

– Nu am să vă mai deranjez de-acum înainte, promise ea. O să-mi schimb programul de studiu. Nu voi mai cânta niciodată seara sau în timpul nopții.

– V-aș fi foarte recunoscător dacă ați face-o. Pentru că mă gândisem deja să mă mut.

Virginia avea o mină deznădăjduită.

– În orice caz, scrisorile dumneavoastră n-au fost prea politicoase. Chiar și dumneavoastră trebuie să recunoașteți asta, oftă ea.

– Haideți să nu mai dăm vina unul pe altul! Mai bine să ștergem cu buretele tot ce-a fost. Dumneavoastră nu mă mai

chinuiţi cu trilurile din "Moartea Isoldei" şi eu nu vă mai trimit scrisori.

– De acord. Şi când voi debuta pe scena de la Met, am să vă trimit două bilete.

Dan o privi oarecum neîncrezător.

– Ştiţi deja unde veţi cânta?

–Voi debuta pe scenă cu aria Isoldei, zâmbi fericită Virginia. Cunoaşteţi doar *Tristan şi Isolda* de Richard Wagner, nu-i aşa?

– Da, cunosc opera asta, mârâi Dan. Şi nu ştiu dacă am să mă încumet s-o ascult de la un cap la altul.

–O să vă placă Wagner, o să vedeţi, ciripi Virginia. Apoi îşi luă rămas bun de la Dan şi se îndreptă spre avocatul ei, care stătuse la oarecare distanţă şi urmărise discuţia lor.

Dan ieşi afară, în soarele arzător al Californiei. Încă nu reuşise să-şi pună ordine în idei. Încă nu pricepuse exact ce se întâmplase. Mai bine spus, nu-i venea să creadă că era adevărat.

Deci asta era fata de care se îndrăgostise? O crezuse grefieră la judecătoria de instrucţie. Avusese vreun motiv să se îndoiască, din moment ce asta îi spusese ea? Aşadar, îl minţise încă din prima clipă.

La ce bun tot circul ăsta? De ce nu-i spusese adevărul de la început? Ce se ascundea în spatele acestei minciuni? Ce-avea de fapt de gând Gilda? Mii de întrebări fără răspuns se îngrămădeau în mintea lui.

Se îndreptă spre maşină şi se aşeză la volan. Rămase aşa câteva minute, fără să pornească motorul. Apoi îşi aprinse o

ţigară. Aşadar, se îndrăgostise de o judecătoare. Tocmai lui trebuia să i se întâmple aşa ceva!

Înnebunise oare? Ce se alesese din instinctul lui, care ar fi trebuit în mod normal să-l avertizeze? Picase cu ochii deschişi în capcana Gildei. Nici o clipă nu se îndoise de adevărul cuvintelor ei. Dar cine ar fi făcut-o? Grefieră, era o slujbă ca oricare alta. Şi Gilda păruse atât de naturală, atât de fermecătoare. Nu arăta nicidecum ca o intelectuală. Şi când te gândeşti că tocise ani în şir băncile facultăţii. Avusese de gând să-şi bată joc de el? Nu fusese pentru ea decât o glumă, o formă de deconectare?

Acum pricepea cum de se logodise cu un procuror. Dar renunţase la Jerome, nu? Pentru Dumnezeu, ce intenţiona ea de fapt? Ce vroia de la el?

Dan nu mai ştia ce să creadă. Gilda asta! Când dăduse cu ochii de ea în sala de instrucţie crezuse că îl loveşte damblaua. De acord, îi luase apărarea. Îi confirmase alibiul. Dar nu era ăsta cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face?

Iar el, ce trebuia să facă el în această situaţie? Mai putea să stea în faţa ei, la fel de deşajat ca înainte? Mai putea el de fapt s-o mai iubească, aşa ca înainte? Doamne, ce poveste încâlcită!

Se culcase nopţi la rând cu o doamnă judecător de instrucţie. Nici acum încă nu-i venea să creadă asemenea enormitate. Dacă aflau prietenii lui de toată tărăşenia asta aveau să se tăvălească de râs, nu alta.

Iar el ce putea să mai facă acum? Să încerce s-o uite, să

nu o mai vadă niciodată de-acum încolo? Îi era imposibil. În primul rând trebuia să se obişnuiască cu gândul că avea o personalitate total diferită de cea pe care i-o bănuise el. De ce Dumnezeu se jucase cu el în acest mod? Era întrebarea care îl chinuia cel mai mult.

Şi câte aiureli nu-i bălmăjise el despre intelectuale, despre femeile cu studii! Cât trebuie să se fi amuzat ascultându-l! Doar gândul la asta îl făcea să i se înmoaie picioarele.

Privi la ceasul de pe bordul maşinii. Era timpul să plece la slujbă. Probabil că începuseră să se minuneze că exagerase atâta cu pauza de prânz. Dar avea ce să le povestească băieţilor.

La biletele pentru teatru o să renunţe. Astăzi nu se simţea în stare să vadă o comedie muzicală. Nici măcar nu putea spune când, şi mai ales dacă, dorea s-o mai revadă vreodată pe Gilda. Simţi nevoia să bea ceva tare.

Dar pentru asta nu mai avea timp. Îl aştepta slujba. Nu putea să lipsească aşa, nemotivat. Dar nici s-o revadă diseară pe Gilda, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nu putea. Trebuia s-o facă să simtă că nu se putea juca aşa cu el. Nu era el bărbatul care să se lase dus de nas.

Trebuia s-o pedepsească. Diseară avea să dispară, pur şi simplu. N-avea decât să creadă ce-o pofti, doamna judecător de instrucţie! Simţea cum începe să clocotească de mânie.

Dar de fapt, de ce era atât de furios pe ea? Dacă totul nu fusese decât un joc, la ce bun renunţase atuncea la Jerome? Era posibil să se fi săturat de mai mult timp de el?

Dan fusese foarte tulburat toată după-amiaza. Doamne, ce nu-i mai trecea prin cap!

Toţi prietenii şi colegii de serviciu râseseră când le istorisise ce aventură avusese cu Virginia Kendall. Unii spuseseră că ieşise încă o dată basma curată. Alţii afirmară, că a fost curată neruşinare din partea Virginiei să-l acuze în acest mod.

Dar gândurile lui Dan nu se mai învârteau de mult în jurul Virginiei. De acord, îl scosese rău de tot din sărite, îi făcuse o mulţime de neplăceri. Dar dacă nu se întâmpla povestea aia din garaj şi dacă nu l-ar fi acuzat pe el Virginia, probabil că nu ar fi aflat niciodată adevărata profesie a Gildei.

Ce neruşinare din partea ei, să-l lase să creadă atâta timp că era o simplă grefieră, şi-atâta tot! Dar poate că era şi vina lui că-i ascunsese care era adevărata profesie. Câte aiureli nu-i spusese împotriva intelectualelor. Era normal ca ea să aibă reţineri să-i spună adevărul.

Asta se putea interpreta şi ca o dovadă că ţinea mult la el. Nici Dan nu mai ştia ce să creadă şi ce nu. Un lucru era sigur: în primul rând, trebuia să-şi impună o oarecare distanţă faţă de ea. Şi o pedeapsă merita oricum.

Gilda sună la Dan, spre seară. La celălalt capăt al firului nu-i răspunse nimeni. O cuprinse o stare de agitaţie. De fapt, de când dăduse ochii cu el, în calitate de judecător de instrucţie, fusese tot timpul destul de agitată.

Cu ce ochi o privise! Aşa, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor. Doamne, cât de prost ieşiseră lucrurile până la urmă. Şi ea nu avusese nici o posibilitate să stea de vorbă cu el, să-i explice!

Dar diseară aveau bilete la teatru. Dan n-o să uite de asta. Urma să vină să o ia la opt. Gilda îşi alese toaleta cu deosebită grijă.

Cumpărase o cămăşuţă foarte scumpă, din mătase naturală, şi un slip tanga asortat. Astăzi intenţiona să le îmbrace pentru prima oară. Când se admiră în oglindă trebui să admită că arăta extrem de sexy.

Mai îmbrăcă o rochie albastră scurtă şi cu un decolteu rotund adânc. O pereche de sandale albastre, cu tocuri foarte înalte, îi confereau un plus de eleganţă. Îşi perie părul până îl făcu să strălucească. În seara aceea vroia să arate şi mai atrăgătoare ca de obicei.

Bineînţeles că Dan era supărat. Doar îl minţise. Acum trebuia să-şi îndrepte greşeala. Şi, în primul rând, trebuia să-i demonstreze că nu era una din femeile acelea de carieră, care nu se gândeau decât la bani şi la putere.

Trebuia să înţeleagă că, de îndată ce ieşea din clădirea tribunalului, era cu totul alta. Dar o să înţeleagă el asta, oare? Era atât de susceptibil în această privinţă.

Se făcu opt şi Dan încă nu sosise. Şi nici la opt şi un sfert. La opt şi jumătate, Gilda nu mai rezistă. Încercase între timp de mai multe ori să-l sune. Dar fără succes.

Urcă în maşină şi porni. De ce nu venise Dan s-o ia? Era un semn al naibii de rău.

Trebuia neapărat să-l găsească, să-i vorbească. Poate că ista şi aştepta, să vină ea la el. Oricum, cu comedia muzicală e terminase pentru seara aceea.

Dar nu asta conta. Important era ca Dan să aibă din nou încredere în ea şi să-i acorde şansa să se explice.

Sună la uşa apartamentului lui. Nimeni nu deschise. Treptat, starea de neliniște începu să se transforme în panică. Unde era Dan? De ce nu se ţinea de cuvânt în privinţa întâlnirii din seara aceea.

Să însemne, că nu mai vroia să aibă de-a face cu ea? Gildei nu-i venea să creadă aşa ceva. Dar, cu toate acestea, realitatea era că Dan nu era acasă şi nici nu venise s-o ia.

Unde să-l caute? Habar n-avea dacă avea anumite localuri pe care le frecventa de obicei. De câte ori ieşiseră împreună, nu merseseră niciodată de două ori la acelaşi restaurant.

Îşi aprinse o ţigară cu gesturi nervoase. Fumase destul de mult de la terminarea serviciului. Ar cam fi fost cazul s-o lase mai moale cu fumatul.

Dar nu putea s-o facă acum, nu acum când era cu nervii la pământ. Nu se aşteptase din partea lui să o lase aşa, baltă. Înseamnă că era mai afectat decât crezuse.

Mai sună de câteva ori la uşă, fără să primească nici un răspuns. În cele din urmă renunţă. Porni la întâmplare pe străzi, cu speranţa ascunsă că poate-poate va vedea maşina lui pe undeva. În fond, undeva tot trebuia să fie! Că doar nu se ascunsese de ea!

Gilda nu era într-o dispoziţie prea bună. Şi ce se făcea,

dacă într-adevăr nu mai vroia să aibă de-a face cu e
Simplul gând, că ar putea să-l piardă pentru totdeauna
înnebunea. Prea multe sentimente pusese în această legătur
Prea tare se îndrăgostise de el.

Alături de el, totul era pur şi simplu nemaipomenit. Şi când vorbeau, şi când tăceau. Iar în ceea ce privea relaţiile sexuale, era de neîntrecut. Îi cunoştea fiecare amănunt al trupului pe care-l iubea şi pe care-l dorea, mereu şi mereu.

Şi totul să fie acum de domeniul trecutului – terminat pentru totdeauna? Doar la gândul ăsta o cuprinse panica. Nu era posibil ca Dan să pună atât la inimă povestea asta!

Dar unde, pentru Dumnezeu, putea să fie? Precis că se înfundase în cine ce ştie bar şi încerca să-şi înece amarul cu un pahar. Sau poate agăţase prima dintre fetişcanele care roiau prin astfel de localuri şi care toată viaţa ei nu văzuse vreo universitate decât de la distanţă? Putea să facă el într-adevăr una ca asta?

De unde ar fi putut eą să ştie că, într-o bună zi, o să-l întâlnească pe Dan? Şi chiar dacă ar fi ştiut, ar fi schimbat asta oare lucrurile cu ceva? Ea tot şi-ar fi încheiat studiile şi ar fi acceptat slujba ce i se oferise aici, în Los Angeles. Dan nu putea să fie atât de obtuz. În fond, nu o cunoştea el oare? Nu era una dintre individele alea emancipate, care nu avea alt scop în viaţă decât să pună biciul pe un bărbat. Era imposibil ca el să nu-şi fi dat seama de asta, în tot acest timp.

În cele din urmă, Gilda se îndreptă spre casă. Oricum, era posibil ca Dan să o sune, fie şi numai ca să-şi verse

nduful. Tot drumul de întoarcere până în Malibu, buciumul interior nu încetă, iar cu nervii era la pământ.

Dan şedea pe treptele casei ei. Privea posomorât spre pele oceanului şi avea o mină, de parcă auzise despre o atastrofă nucleară.

Când îl văzu, Gilda se simţi atât de uşurată, încât zâmbetul îi apăru involuntar pe buze. Maşina i-o văzuse încă de când virase de pe şosea. Se aşeză alături de el.

– Bună, Dan! spuse ea aproape în şoaptă.

El o privi atât de sfredelitor, încât o făcu să se simtă stingherită.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că tu mi-ai explicat de la bun început ce părere ai despre femeile din această categorie. Şi mi s-a făcut frică. Nu vroiam să te pierd. Pe-atunci nu mă cunoşteai suficient de bine şi cine ştie ce ţi-ai fi închipuit despre mine. Iar eu nu vroiam să se întâmple asta. E chiar atât de important pentru tine ce profesie am?

– Mărturisesc că am avut un şoc zdravăn.

– Ştiu, Dan, şi-mi pare rău. Aş fi vrut mult să nu se fi întâmplat astfel. Dar cine să fi ştiut că nebuna aia de Virginia Kendall avea să fie agresată şi că o să te indice pe tine – tocmai pe tine – drept prezumtivul autor al agresiunii?

Dan oftă din rărunchi.

– Şi-acum, ce facem?

Gilda râse încetişor şi-şi culcă capul pe umărul lui.

– Cred că aş avea mai multe propuneri să-ţi fac.

– Măcar de nu te-aş iubi atât de afurisit de mult, mârâi el. Presupun că n-am de ales decât să te accept aşa cum eşti.

– Adică nu-ţi mai plac deloc?

– Of, Gilda, înţelege că trebuie să reuşesc să pun de acord cele două persoane diferite: pe Gilda, cea pe care-o cunosc, şi pe judecătoarea de instrucţie. Şi asta nu se poate face cât ai bate din palme. Nici acum nu mi-am revenit pe deplin.

– Te iubesc, Dan. Să nu uiţi asta, indiferent ce-ţi trece prin cap!

– Chiar poţi iubi pe unul ca mine? o întrebă el.

– Dar ce ar putea fi rău în ceea ce te priveşte? Eşti un bărbat de-a dreptul fantastic... în toate privinţele. Şi nu-mi doresc un altul.

– Şi eu te vreau pe tine, Gilda, ştii asta. Of, Doamne, hai să intrăm în casă şi să facem ceva complet nerezonabil.

Gilda se ridică.

– De-acord! exclamă ea. Ce-ai zice de un simplu păhărel, asta pentru început?

– Eu am băut deja două gin tonic-uri, mărturisi Dan. Iniţial, avusesem de gând să mă îmbăt criţă în seara asta. Dar apoi mi-am dat seama că n-ar avea nici un sens. Nu aş fi câştigat nimic amorţindu-mi simţurile. Aşa că am venit pur şi simplu încoace şi te-am aşteptat.

– Bună idee, spuse ea. Iar eu am fost între timp la tine şi apoi, te-am căutat peste tot. Îmi închipuiam cam ce era în sufletul tău.

– Asta pentru că eşti o fată deşteaptă, asta e.

– Nu sunt decât o femeie şi atâta tot.

– Şi încă ce fel de femeie! Dan se ridicase în picioare. O trase şi pe Gilda în braţele sale şi o sărută cu pasiune.

Ea era în culmea fericirii. Dan îi iertase minciuna de nevoie, acum era sigură de asta. Şi avea să accepte şi faptul că făcea parte din acea categorie de femeie pe care o detestase atâta până atunci. Ştia că îi stătea în putere să-l facă să se schimbe, să-i alunge prejudecăţile. Era în stare să facă orice, numai să nu-l piardă.

Înainte nu ar fi gândit astfel: Era o vreme când nu ar fi fost dispusă să cedeze nici un milimetru de la principiile ei. Iar dacă nu ieşea bine cu un bărbat, mai erau alte zeci care-i puteau lua locul. Aşa gândise pe vremuri. Dar acum se schimbase – o schimbase dragostea faţă de Dan.

Îi simţi mâinile pe sâni şi o cuprinse din nou tulburarea aceea profundă, care îi răpea orice voinţă proprie. Acum nu-şi dorea decât să-i simtă mâinile peste tot pe trupul ei. Voia să o atingă, să o dezmierde. Şi dorea să i se dăruiască cu totul.

Uitară de băutură şi trecură direct în dormitor. Când, în sfârşit, zăceau goi unul lângă celălalt şi Dan o dezmierda, jucându-se cu limba pe sfârcurile ei, Gilda gemu de plăcere şi uită de toate neplăcerile prin care trecuse în ziua aceea. Iar el părea să simtă la fel.

Mâna lui urcă încet de-a lungul coapselor ei, atingându-i sexul cu degete moi, drăgăstoase. Întregul ei trup părea un arc, care se împingea în întâmpinarea lui. Abia aştepta clipa

în care avea s-o pătrundă ferm şi profund. Îl cuprinse într-o îmbrăţişare pătimaşă şi îşi înfipse unghiile în spatele lui. Ţipă descătuşată, în clipa în care un val imens de plăcere o străbătu, făcând-o să tremure toată.

Mai târziu, se trezi din ameţeală tot în braţele lui, iar el o sărută cu blândeţe pe obraz şi pe gât. Un zâmbet cald înflori pe buzele ei.

– Mai există şi alte secrete în viaţa ta pe care încă nu le ştiu, micuţa mea? întrebă el. Ora adevărului a sosit. Trebuie să-mi spui totul. Şi nu te supăra dacă sunt atât de bănuitor.

Ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi lipi chipul de obrazul lui.

– Da, cred că mai există încă ceva ce ar trebui să ştii. Nu este un lucru prea grav şi a trecut mult de când s-a întâmplat. Când eram mică, am purtat timp de patru ani un aparat pentru îndreptatul dinţilor.

Văzând expresia lui nedumerită, Gilda izbucni în râs şi-l sărută zgomotos pe gură.

SFÂRŞIT